

De gangen van de Koning naar het heiligdom

7-tal leerredenen

Door

Ds. J.W. Slager

Predikant Oud Gereformeerde Gemeente te Werkendam

UITGAVE FA. C. VAN VELZEN - KRABBENDIJKE

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011**

INHOUD

Voorwoord

1. Adventspredikatie. *“En Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.”* Zacharia 9: 9 en 10
2. Voorbereidingspredikatie. *“Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.”* Lukas 15 : 2
3. Een lijdenspredikatie over Joh. 18: 8. *“Ik heb u gezegd, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, zo laat deze heengaan.”*
4. Een lijdenspredikatie over Joh. 19: 17 tot het einde. *“Hierna Jezus wetende, dat nu alles volbracht was, opdat de Schrift zou vervuld worden, zei: Mij dorst. Daar stond dan een vat vol edik en zij vulden een spons met edik en omleiden ze met hysop, en brachten ze aan Zijn mond. Toen Jezus dan den edik genomen had, zei Hij: Het is volbracht en het hoofd buigende gaf de geest.”*
5. Een Paaspredikatie over Joh. 20: 16. *“Jezus zeide tot haar: Maria! Zij, zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd: Meester.”*
6. Een Hemelvaartpredicatie over Psalm 68: 19. *“Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja ook de wederhorige, om bij u te wonen o Heere God.”*
7. Een Oudejaarspredikatie over Lukas 12: 40. *“Gij dan, zijt ook bereid, want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen.”*

VOORWOORD

Deze leerredenen worden uitgegeven om te voldoen aan het verzoek van vrienden, die op gelegen tijden wel eens naar zulke stoffen van de Waarheid zoeken.

“Wie is dan de getrouwe en voorzichtige dienstknecht, dewelke zijn heer over zijn dienstboden gesteld heeft, om henlieden hun voedsel te geven ter rechter tijd?” Bij deze dienstknechten worden voornamelijk vergeleken de apostelen en dienaars van het Evangelie, die de geestelijke spijs aan de zielen uitdelen.

Wie heeft de wijsheid en de bekwaamheid om zulke spijs uit te delen? Een jongskens kan vijf gerstebroden hebben en twee gebraden visjes, maar weet ze onder de schare niet uit te delen. Maar deze vijf broden en twee visjes komen in de hand van Hem, hun Koning, die als Hogepriester gaat zegenen. Uit de hand van die gezegende Hogepriester mogen de uitdelers het dan ontvangen en de schare voorleggen, zowel de kleine gedeelten van vijftig als de gedeelten van honderd.

Daar er eens vijfduizend mannen bijeen waren, gebod Christus de Koning, om hun allen te doen neerzitten bij waardschappen. De uitdelers konden ze niet allen tegelijk helpen, maar kwamen gedurig na de uitdeling met ledige handen te staan, waarmede zij zich dan wendden tot hun Heere en Koning en zegenende Hogepriester, Die hun handen vervulde en daaruit mochten ze dan de schare bedienen. “En zij aten allen en zijn verzadigd geworden, en zij namen op twaalf volle korven brokken en van de vissen.” Markus 6.

Degene nu, die uit deze leerredenen enige zielespijs mogen ontvangen, moeten niet het middel als instrument de eer geven, maar Hem, Die alle eer en lof en heerlijkheid waardig is.

Stavenisse, juli 1965

Ds. J.W. Slager

1. ADVENTSPREDIKATIE OVER ZACHARIA 9: 9 en 10.

Voorzang: Psalm 40: 4

Mijn toehoorders

Wij hebben in het paradijs de breuk gemaakt en die is onherstelbaar. Een breuk tussen onze Schepper en Formeerder. Eens stonden wij in ons verbondshoofd Adam in het volle leven, in het volle licht en gemeenschap in een vol paradijs, een lusthof. Die breuk is onherstelbaar van beneden, daar is niet één creatuur, die deze breuk kan helen. Door één bondszonde is al de heerlijkheid verloren en hebben wij vrij- en moedwillig niet alleen de gemeenschapsband met God verbroken, maar hebben een verbond gemaakt met de dood, en een voorzichtig verdrag met de hel.

God heeft neergezien uit de hemel, Psalm 14, of er één was, die naar Hem vroeg, daar was er niet één. Wat nu van beneden niet meer kan, is o eeuwig wonder van boven vandaan gebeurd. In de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid hebben drie Goddelijke Personen raad gehouden over de zaligheid van de mensen, hoe en langs welke weg die breuk weer geheeld zou kunnen worden voor en met diegenen, die God van eeuwigheid had uitverkoren in Christus tot eeuwige zaligheid.

De eeuwige wijsheid van God heeft een weg en een middel uitgedacht en beraamd om verloren liggende mensen nog te redden en te zaligen met behoud en tot roem en verheerlijking van Zijn vlekkeloze deugden.

Dat kan niet anders geschieden of Eén uit ons moest mens worden en de natuur aannemen van degenen, die gezondigd hebben, om in die aangenomen natuur te kunnen lijden en sterven.

Bij deze heerlijke komst in het vlees gaan wij thans uw christelijke aandacht bepalen naar aanleiding van het u voorgelezen Schriftgedeelte uit Zacharia 9 waarvan vers 9 en 10 de tekstwoorden zijn. Wij lezen in zijn verband het laatste gedeelte van vers 10:

“En Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.”

Vooraf vragen wij die hoogste Majesteit om een verbeurde en onmisbare zegen.

Gebed

Zingen Psalm 89: 2

Wij willen uw christelijke aandacht met 's Heeren hulp bepalen bij de komst van Sions Koning voorzeggd in drie overdenkingen.

- 1. *Wie het wordt voorzeggd.***
- 2. *Hoe Hij zal komen.***
- 3. *Zijn uitnemende heerschappij.***
om dan met een woord van toepassing tot onszelf in te keren.

“O, Getrouwe God en Vader in de hemel verleen ons om de onafslaanbare voorbede van Immanuël die onmisbare leiding en zegen van de Heilige Geest.” Amen.

Zacharia was één van de gezalfde profeten die na de wederkomst van Israël uit Babel heeft geprofeteerd. Hij is bijzonder bewelddadigd met uitnemende gezichten en

openbaringen aangaande Gods kerk, die weer van onder het oordeel van Babel in haar land zou hersteld worden. Dierbare beloften heeft hij mogen uitspreken tot het verdrukte volk van de Heere, heenwijzende op tijdelijke en geestelijke en eeuwige zegeningen.

Hij heeft ook bijzonder mogen profeteren aangaande de komst van de Messias. Als wij een blik slaan in ons tekstvers, dan vernemen wij een zoete aanspraak: “Verheug u zeer, gij dochter Sions.” Verheugen is verblijden en blijdschap is voor bedroefden. Hier wordt Gods volk aangesproken als dochter Sions. De berg Sion bestond uit vele ontelbare zandkorrels, maar al die ontelbare zandkorrels maken één berg uit, afbeeldende de kerk.

God heeft van eeuwigheid Sion verkoren om daar te wonen. Daar is een schare, die niemand kan tellen, door de Majesteit van God de Vader uitverkoren als voorwerpen van Zijn liefde. Ze zijn niet uitverkoren uit kracht van voorgezien geloof of goede werken, maar alleen naar Gods vrijmachtig soeverein welbehagen. Deze worden in de tijd geroepen en gerechtvaardigd en geheiligd. Deze dochters worden hier aangesproken en krijgen te beluisteren: “Verheug u zeer.” Hier is een blijde aankondiging.

“Juich gij dochter Jeruzalems.” Heel de kerk, joden en heidenen, mag juichen. Nu vraagt de kerk zich dikwijls af: “Ben ik wel van de kerk?” Meestal is het hun te groot, veelmalen onwaar en onklaar. Dat volk wil nogal eens in hun beginsel en verandering grond zoeken, maar onze ondervindingen kunnen geen ankergrond zijn voor onze hoop. Onze ankergrond ligt buiten onszelf. Onze vaste grond van de hoop ligt alleen maar in die ware Rotssteen van Israël. De Vader heeft het vaste fundament gelegd. Daarop moeten wij gebouwd worden door Woord en Geest.

Hier wordt dat volk nu toegeroepen: “Ziet.” Ziet is een opwekkingswoord, dan is er wat te zien, dan moeten onze ogen gericht worden op hetgeen voortgebracht zal worden. Het oor van het geloof moet geopend worden voor het opwekkingswoord door Gods Geest, evenals het oog van het geloof. “Ziet”, wat zal er getoond worden? Uw beginsel, o dochter Sions en Jeruzalems is goed? U moet uit uw beginsel maar een goed eind verwachten? O, nee: “Ziet uw Koning.” Het is niet één Koning of dé Koning, maar Uw Koning. Door deze Koning wordt niet anders verstaan als onze Heere Jezus Christus. Het is de Koning van de Vader volgens Ps. 2.

“Ziet doch Ik heb Mijnen Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid.” Hij is gezalfd door God de Vader met de Geest zonder mate. Waartoe gezalfd? Tot onze hoogste Profeet en enige Hogepriester en eeuwige Koning. Hij is een Koning vol macht en majesteit. Zijn koningschap is van eeuwigheid, daarom bestendig en duurzaam. Spreuken 8 vers 23: “Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest, van de aanvang, van de oudheden der aarde aan.” Naar Zijn menselijke natuur is Hij in de tijd gezalfd, bijzonder ook in Zijn doop door Johannes: de Heilige Geest kwam op Hem als een duif.

Hij is een wijze Koning, een goedertieren en getrouwe Koning, een liefdevolle en onveranderlijke Koning. Hij is Koning der koningen en een Heere der heren. “Zal u komen”, wil zeggen zal komen tot uw hulp en verlossing. Hij zal tot u en in u komen. Dit volk is veranderd, niet van korps, maar van Koning. Hun oude koning, (de duivel) die ze gediend hebben, hebben ze afgezworen. Deze Koning is hun beloofd in de moederbelofte, is hun getoond, verklaard en geopenbaard door het eeuwige Evangelie, een heilig en een bloedig Evangelie. Hij is hun koning, door Wie ze eigen wil en zin, eigen wijsheid en krachten leren verloochenen. Hem alleen willen zij eren, dienen en prijzen.

Hij zal u komen, omdat Hij uw Heere is, zo buigt u voor Hem neder. Uw Koning zal u

komen, rechtvaardig. Hij is een rechtvaardige Koning, rechtvaardig in Zijn Persoon in beide naturen, in Zijn handeling en werk, rechtvaardig in Zijn rechtszaken, een Koning die het recht liefheeft. Hij zal de rechtszaken van de armen en noodduftigen uitvoeren. Hij is rechtvaardig in het opbrengen van de eeuwige gerechtigheid, waar Hij aan Gods wraakvorderende en straf uitvoerende gerechtigheid voldoening heeft gegeven. Rechtvaardig tegenover Zijn Vader, rechtvaardig tegenover Zijn kerk, rechtvaardig tegenover al Zijn en hun vijanden.

“En Hij is een Heiland”, vervolgt de tekst. Indien Hij nu eens een Koning was met veel wijsheid, maar Hij zou geen macht hebben, dan kon Hij niet verlossen.

Of had Hij een grote macht, maar miste de wijsheid om het uit te voeren, dan kwam er niets van terecht als een Babel van verwarring. Maar daar staat: “Hij is een Heiland”, dat betekent Verlosser, Zaligmaker. Hij bezit het volle vermogen om te kunnen verlossen en wil en zal verlossen. Hem is gegeven alle macht in de hemel en op aarde. Hij heeft geen bedienende macht zoals een knecht, maar een autoritaire of heerschappijvoerende macht. Als God bezit Hij almacht en als Middelaar een Middelaarsmacht.

Hij is een Heiland. Als Borg heeft de Vader Hem aangesteld volgens Jer. 30 21: “Ik zal Hem doen naderen.” De Borgstelling gaat van de Vader uit. De Vader heeft verzoening gevonden in deze uitnemende Heiland. Hij is vrijwillig met zijn hart Borg geworden om lot God te genaken.

Hij heeft als Knecht van de Vader uit liefde tot Zijn heere en tot Zijn vrouw en kinderen zich verbonden zijn oor te laten doorboren om eeuwiglijk Zijn dienstknecht te zijn en dat om een slaaf of een slavin eens in vrijheid te stellen. Hij is een Heiland, om Goël en Verlosser te zijn, om Zijn kerk te verlossen van de heerschappij van de vijand, van schuld en van de smet van de zonden en van al de gevolgen van de zonden.

Hij moest als hun Koning en Heiland een verloren liggend menselijk geslacht vrijkopen en dat niet door goud of zilver, maar door Zijn dierbaar Goddelijk bloed. Gij zijt duur gekocht. Zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en ziel welke beide Godes zijn, wetende, dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud verlost zijt uit uw ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam, Dewelke wel voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in de laatste tijden om uwentwil. Hij is een Heiland, die op grond van Zijn vrijkoping zou vrijmaken. Hij heeft Zijn ziel gesteld tot een schuldoffer. Om de arbeid Zijner ziel zou Hij het zien en verzadigd worden.

Van Hem werd geëist voldoening om aan al Gods volmaakte deugden die opluistering te geven, die ze waardig zijn, daar Hem de schuld van Zijn volk door de Vader als Richter in het verbond was toegerekend en Hij ze overgenomen heeft, zijnde strafschulden. Daar kan niet anders betaald worden dan door de dood van de Zoon van God.

Deze Heiland kan naar zijn Goddelijke natuur niet lijden en sterven. Hij was daar niet vatbaar voor en toch moest er voor de schuld betaald worden door Zijn dood. Daarom die noodzakelijke natuursvereniging om onze natuur aan te nemen uit de substantie van de moedermaagd Maria, om Zijn broeders in alles gelijk te worden, uitgenomen de zonden. Daarom schaamt Hij zich niet om hen broeders te noemen. Ik zal Uw Naam, o Vader, in het midden Mijner broeders vertellen, in het midden der grote gemeente, de kerk, zal Ik u prijzen. Hij is een Heiland en Zaligmaker.

Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden en dat door een lijdelijke en dadelijke

gehoorzaamheid. Zijn komst was op aarde niet om de wereld te verderven, maar te behouden. Hij zou verlossen niet alleen uit de macht van de satan, van de dood en uit die diepe afgrond, maar moest de mens zijn gerechtigheid wedergeven, een gerechtigheid, die redt van de dood en verhoogt uit de drek van de zonde. Die gerechtigheid, die Hij moest verwerven, zou eens de onze worden door toerekening en schenking en aanneming en toeëigening. Hij zou verlossen van de smet van de zonden door wassing en reiniging. Van al haar drek zal Hij ze afwassen. Hij, Die onze natuur kwam aannemen, was heilig, onnozel, onbesmet en afgescheiden van de zondaren. Daarom, dat heilige dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden. Hij, die Koning, is ook een Heiland.

Wat Hij als de hoogste Profeet van de Vader ons leert en verklaart, heeft Hij als onze enige Hogepriester verworven, en past Hij ons toe als Koning. Hij zal verlossen van al de gevolgen van de zonden, dat is dood en verderf, ellende, moeite en verdriet.

Hij zal brengen leven, licht, heil en zaligheid, genade hier en namaals het eeuwige leven.

Nu gaat de profeet Zacharia verklaren, *hoe Hij zal komen*. Hij zegt, arm zal Hij komen. Zal dan deze Koning en Heiland arm zijn? Ja, "Gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, daar Hij rijk was, is om uwentwil arm geworden opdat gij door Zijn armoede zou rijk worden." Zijn komst op aarde was niet in aardse glorie en wereldse pracht en statie, maar in een dienst-knechtelijke gestalte. Hij, die het geen roef behoefde te achten, Gode evengelijk te zijn, heeft zichzelf vernietigd en vernederd in een dienstknechtelijke gedaante.

Staan wij eens stil bij Zijn menswording. Hoedanig was die? Hij, dat ongeschapen Woord van God is vlees geworden. Wat in de hemel niet kon, is gebeurd in de maagd Maria. Daar heeft God de Vader het lichaam toebereid, Ps. 40, en God de Heilige Geest heeft het geformeerd en Gods Zoon heeft aangenomen: niet een persoon des mensen, maar de menselijke natuur buiten de huwelijkswet. Almacht nam onmacht aan. Door deze aanneming had de menselijke natuur geen bestaan.

Deze natuursvereniging is onvermengd, onverbreekbaar en eeuwig durend. Dat is de grondslag voor alle geestelijke verenigingen.

Arm ... Hij daalt niet neder in Bethlethem (Broodhuis), maar in dat donkere Nazareth. Kan er uit Nazareth iets goeds zijn? Daar in dat donkere Nazareth, daar zit er nog één uit de koninklijke stam van koning David, een arme maagd. De koninklijke stoel van David was geheel ondergegaan. Een schaaf en een beitel was er nog van over, want deze maagd was in ondertrouw met Jozef, een arme timmerman, ook één uit Davids huis.

Wie zou daar nu nog wat van Davids huis zoeken, waaruit deze koning en Heiland zou komen. Het allerheiligste daalt neder in het grootste verderf, in welke plaats nog een reine maagd woont. En toch werd Hij niet besmet. Daar is een natuursvereniging tot stand gekomen, wat satan niet kan weren. Het was gebeurd, eer hij het wist.

De boodschap van de engel, de bevruchting van Maria, daar is Jozef buiten gehouden. Hij had er later zelfs nog een verkeerde gedachte over, toen hij merkte, dat Maria zwanger was. Hij is in Nazareth nedergedaald en niet in Bethlethem. De godsdienst gaat meest negen maanden te laat zingen van Christus. Hij is in Bethlethem geboren en geopenbaard, maar niet ontvangen. De kerk heeft een Jezus van Nazareth nodig om zalig te worden. Ps. 51: 7: "Zie Ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen." Zondag 14 vraag 36: "Wat nuttigheid bekomt gij door de heilige ontvangenis en geboorte van Christus?" Antw.: "Dat Hij onze Middelaar is en met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonden, waarin ik ontvangen en

geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt.”

Van deze verborgenheid bleef de wereld vreemd en onbekend. Wie wist daarvan? Maria en Elizabeth en een stom zittende Zacharia.

Wat nog nooit was gebeurd, ging nu gebeuren in de wereld. De keizer Augustus die al twee en veertig jaar had geregeerd, kreeg het nu in zijn gedachten de wereld te laten beschrijven. Hij is een blind werktuig om Gods eeuwige raad uit te voeren. Deze armen moeten ook opgaan vanuit Nazareth tot Bethlehem, Davids stad, omdat ze uit het huis en geslacht van David waren. Wie gaat er ook op? Hij, die gedragen werd onder Maria's hart.

Hun opgaan is niet in en met koninklijke heerlijkheid, geen aardse glorie, maar arm en nederig. Ziet eens, wil de profeet voorzeggen door Gods Geest, arm zal Hij komen. Daar was in en bij Zijn geboorte geen plaats onder de mensen, geen plaats in de herberg, geen plaats in de huizen, maar een plaats in een beestenstal onder de dieren. Hij, die Koning die Rechtvaardige, die Heiland, het uitgedrukte beeld van de zelfstandigheid van de Vader, krijgt een plaats in de voederbak, waar de spijs is voor het redeloze vee.

Arm... Hij werd ingewikkeld in een paar doeken. Hij die plaatsbekledende Heiland werd ingewikkeld in de schuld van Zijn volks (erf- en dadelijke), waar Hij die van eeuwigheid op zich had genomen om in de tijd te betalen. Wie wist er van, dat zo een hoge majestueuze Koning was geboren?

Alleen arme herders in Efratha's velden krijgen de boodschap. Hij, die geboren was, een reine uit de onreine, was onbesmet. Ook was Maria door ontvangenis en baren niet besmet en toch worden ze behandeld alsof ze besmet waren. De moeder moest met het knechtje, dat ze gebaar had, zeven dagen afgezonderd blijven van de mensen en als onrein gehouden worden. Hij werd op de achtste dag besneden als een zaad van Abraham, terwijl Hij Abrahams God en Heere was. Hij kwam als geworden uit de vrouw, geworden onder de wet.

Arm... Toen Hij veertig dagen oud was, werd Hij aan de Heere voorgesteld in de tempel. Die nu rijk was, mocht een lam meebrengen, maar die arm was een paar jonge of tortelduiven. Hier was geen rijkdom naar de wereld, een bewijs, dat Hij die ware Heiland was, want anders waren er twee lammeren geweest. Hier werd het Lam, dat de zonde van de wereld wegneemt, aan de Heere voorgesteld. Hij, Die het Lam was bij de Vader, is nu geopenbaard in de tijd, zijnde in de armen van de kerk. Nog nooit was er zo een Lam aan de Heere voorgesteld.

Hij, die bij de Vader Zijn Kerk voorstelt als representerend Hoofd, was nu aan de zijde van de kerk gegeven, waar nu de kerk Hem, dat Lam, aan de Vader mag voorstellen. Het is of de dochters van Sion en van Jeruzalem toegeroepen wordt, daar op te letten, dat Hij, die Koning, die Heiland, zo zou komen, niets voor het vlees, als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben.

Arm... zou Zijn opvoeding zijn, maar geacht als een Zoon van Jozef, een timmerman. Ja is zelf ook van beroep timmerman geweest. Wat was het leven van deze alwaardige Persoon verborgen. Weldra werd Hij een vluchteling naar Egypte, een inwoner daarna van Nazareth, die verachte plaats. Wij willen niet te ver gaan in Zijn armoede, omwille van de tijd, maar Hij heeft betuigd, de vogelen des hemels hadden nesten, de vossen der aarde holen, maar Hij had niet één steen om Zijn hoofd op neer te leggen.

Arm... in Zijn einde op aarde. Hij sterft tussen de vijanden. Al Zijn bezitting was Zijn klederen en die hebben ze nog verdeeld in vieren. Wij zullen allen bij onze dood, als wij in gewone omstandigheden sterven, nog wel een doodskleed hebben, maar Hij was zo arm. Hij had bij Zijn dood niet eens een doodskleed. Daar moest Jozef van Arimathea nog voor zorgen. De Heiland heeft wel alleen de pers getreden en niemand

van de volkeren was met Hem, maar daar zou wat moeten gebeuren, dat Hij zelf niet kon, Zichzelf kon Hij niet begraven. Daar wilde de Heere twee mensen voor gebruiken. Hij had ook geen eigen graf, maar het was een graf van een ander, een vreemd graf. Een hofgraf, in de paradijshof is de zonde begaan, in het hof van Gethsémané voor de zonden geleden, in Jozefs hof de schuld begraven.

Met recht zou Hij arm zijn, opdat de dochters van Sion en van Jeruzalem rijk zouden worden in genade alhier en namaals in eeuwige heerlijkheid.

Hij zou het aardse Jeruzalem niet inrijden met een statiewagen, omringd met dienaren en herauten. Integendeel, de waarheid zegt: “En rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelingen.” Hij wilde gebruik maken van een jong veulen, dat nog zijn moeder volgde, waar nog nooit iemand op gezeten had. Hij begeert zo een dier, dat niet geacht is onder de mensen, een dom, een traag dier, dat niet geofferd mocht worden, maar de nek gebroken of voor een ander dier verwisseld worden. Hij zegt: de Heere heeft het van node.

En zo is het ook met de kerk. De Heere heeft ze van node, of ze nu uit de Joden of uit de heidenen zijn. Daar heeft ook Vader Jacob stervende van gemeld. Hij bindt zijn jonge ezel aan de wijnstok, en het veulen van zijn ezelin aan de edelste wijnstok. Bevoorrecht zijn ze, die de Heere roept en van node heeft om in Zijn dienst te gebruiken. Laat dan domheid en niet geacht zijn bij de wereld u niet ontmoedigen. Hier geldt alleen: “de Heere heeft het van node.” De vrucht van Zijn komst zal ware vrede zijn, want zegt de waarheid: “En ik zal de wagens uit Efraïm uitroeien en de paarden uit Jeruzalem.”

Wij weten, vrienden, dat oudtijds de oorlogen gevoerd werden met wagens en paarden. Denkt om de wagens en paarden en ruiters van Farao. Ze zijn verwoest door de kracht van deze beloofde Koning. Wanneer Hij, die Koning en Heiland zal komen in de zalige volle evangelieopenbaring, dan houdt de oorlog tegen de Heere op en als die in ons hart en onder ons komt, houdt de oorlog op. Dan strijden wij niet meer tegen de Heere, ook niet meer tegen elkaar, alleen maar tegen de zonde, wereld en het verdorven vlees, maar met wapenen, die van de Heere zijn, geestelijke wapenen. Dan heeft God geen lust aan de sterkte van het paard of wagens en ruiters. Dan gaan wij strijden onder Zijn banier. Dan zal Hij, Die komt de afstand tussen Joden en heidenen wegnemen. Daarom al het oorlog voeren tussen elkaar, dat komt omdat elk koning wil zijn, maar als Hij Koning is in ons hart en in onze vergadering en eigen wil en zin ontkroond, dan houdt de oorlog op. Dan is het een gegronde vrede. Hij is onze vrede.

Want, zegt de waarheid: “De strijdboog zal uitgeroeid worden.” Dan zal het woord vervuld worden uit Ps. 44. Want zij hebben het land niet geërfd door hun zwaard en hun arm heeft hun geen heil gegeven, maar Uw rechterhand en Uw arm en het licht Uws aangezichts, omdat Gij een welbehagen in hen had. Want ik vertrouw niet op mijn boog en mijn zwaard zal mij niet verlossen. Gij zelf zijt mijn Koning o God. Hij zal de heidenen vrede spreken. O, Hij, deze komende Heiland, is niet alleen gegeven tot een verbond voor het volk, maar ook tot een licht voor de heidenen. God breidde Jafet uit en doe hem in Sems tent wonen. Alle uitverkoren heidenen zullen komen en Hem aanbidden. Hij zal de blinde heiden het gezicht geven. Het is de vrede, die gangbaar, betrouwbaar en bestendig zal zijn.

Hij zal ter bestemder tijd de muur van de afscheiding weg nemen. Daardoor niet alleen vrede met God, die alle verstand te boven gaat, maar ook vrede tussen elkaar. Dan zal eens de Egyptenaar met de Assyriër de Heere dienen.

Het laatste punt: “**Zijn uitnemende heerschappij.**”

“En Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot, aan de einden

der aarde.”

De heerschappij is op Zijn schouder, een koninklijke heerschappij vol majesteit en heerlijkheid. De heerschappij is op Zijn schouder, een heerschappij als Koning der koningen en Heere der heeren. Ik zal Zijn heerschappij doen duren bij Zijn zaad, zo spreekt de Vader. Zo lang de hemel zelf op vaste pijlers staat. Hij heeft een Goddelijke heerschappij, en een Middelaarsheerschappij. Door Hem wil de Vader alle dingen regeren en heeft al het oordeel aan de Zoon overgegeven. Door Hem als het eeuwige Woord van de Vader is de wereld toebereid. Door Hem regeert en bestuurt de Vader alle dingen. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Dat is Zijn Middelaarsmacht. Een heerschappij over alle hemelse creaturen, over de engelen en alle schepselen van mensen. Een heerschappij over de aarde, dat is over alle mensen. Door Hem regeren de koningen en de vorsten van de aarde. Hij heeft heerschappij over alle koninkrijken Hij geeft ze aan wie Hij wil. Hij heeft heerschappij over al de duivelen, die heeft Hij overwonnen. Hij heeft de satan de kop verbrijzeld. Hij heeft heerschappij over al de verdoemden, die liggen onder Zijn macht en heerschappij en eens zullen die vijanden het ondervinden als die dag van de afrekening komt. Zijn heerschappij zal zijn over Zijn volk (Joden en heidenen). Hij zal koning zijn over het huis van Jacob tot in eeuwigheid. De grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op de troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid van nu aan tot in eeuwigheid toe.

Zijn heerschappij zal zijn van de zee tot aan de zee, ook over de zee, ook over deze grote wereldzee en haar golven, volgens Gods getuigenis Ps. 89: “Gij heerst over de opgeblazenheid der zee; wanneer haar baren zich verheffen zo stilt Gij ze.”

Het is een heerschappij ,die zich uitstrekt van de rivier tot aan de einden van de aarde. De ingezetenen van dorre plaatsen zullen voor Hem buigen. Hij mag op rechtsgronden der voldoening van de Vader eisen, volgens Ps. 2: “Eis van Mij en Ik zal de heidenen geven tot uw erfdeel en de einden der aarde tot uw bezitting.” Hij is gegeven niet alleen tot een verbond voor het volk, maar ook tot een licht voor de heidenen, want ook de heidenen uit de stam van Jafet zullen Hem dienen, de Egyptenaren met de Assyriërs zullen de Heere dienen, Jes 19. Hij is die Vrededorst. Zijn rijk is een vrede-rijk. Hij is onze vrede. Hij zal de middelmuur des afscheidels wegnemen en zal aanbrengen een bestendige vrede, een vrede op aarde, een vrede Gods die alle verstand te boven gaat. Ook een vrede tussen elkaar, een vrede, die is vloeiende uit de God des Vredes. Wanneer wij letten op het woord van zee tot zee en van de rivier tot aan de einden der aarde, leert ons dat, dat Zijn heerschappij niet is als van een dienaar, maar als van een almachtig, vrijmachtig, soevereine Vorst. Niets is er voor Hem verborgen. Al moet de kerk wel eens klagen als ik voorwaarts ga, zie ik Hem niet, of achterwaarts, zo bemerk ik Hem niet, evenwel, al is ons geloof zwak en ons gemoed wankelende, Zijn heerschappij blijft eindeloos en dat niet alleen óver ons, maar ook in ons hart. Als wij dan daar Zijn heerschappij ontwaren, omdat Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder, dan is het wel eens in ons hart: van het einde des lands roep ik tot u, Ps. 61. Van het uiterste einde van de aarde horen wij psalmen tot verheerlijking van de rechtvaardigen. Ja alle koningen zullen zich voor Hem nederbuigen. Alle heidenen zullen Hem dienen.

“Ja”, roept dan de kerk uit. “Zijn Naam zal zijn tot in eeuwigheid. Zolang als er de zon is, zal Zijn naam van kind tot kind voortgeplant worden en zij zullen in Hem gezegend worden. Alle heidenen zullen Hem welgelukzalig roemen.” Zijn heerschappij strekt zich ook uit over al de geschapen creaturen. Hij is het hoofd van de zalige engelen. Die hebben in Zijn komst op aarde van Hem gezongen. “Ere zij God in de hoogste hemelen. Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.” Met recht zegt de dichter

van Hem: “Wat glans, wat majesteit, hebt Gij die Vorst bereid. Zo leeft die Vorst altoos, zo leeft Hij eindelijk.”

Zingen: Psalm 89: 9 en 11

TOEPASSING

Mijn medereiziger naar de eeuwigheid, hebt u het ingeleefd, dat u zelf de onherstelbare breuk gemaakt hebt? Indien u die bondsbreuk nog niet hebt ingeleefd, dan heeft ook deze ware Peres (op u is de breuk), die doorbreker, voor u nog geen waarde. U kunt evenwel buiten Hem niet zalig worden, noch verlost worden uit uw nameloos ellendige toestand.

Hier is wat te beluisteren, dat God van eeuwigheid Zelf een weg en middel heeft uitgedacht door Zijn eeuwige wijsheid en met behoud van Zijn volmaakte deugden die breuk te herstellen voor degene, die Hij van eeuwigheid heeft uitverkoren. Mocht u daar nog eens het onderwerp voor gemaakt worden om die blijde boodschap te ontvangen: “Verheug u gij dochter Sions of Jeruzalems.” Zolang u niet veranderd bent van koning staat het met u allen zeer kwaad. U kunt van korps veranderen, van de herberg naar de kerk, van de zonde tot de deugd, (op zichzelf aan te prijzen) maar ongenoegzaam voor een eeuwigheid. Deze koning en Heiland, die durven wij u aanprijzen. Hij is dienens- en vrezenswaardig. Heeft nu deze Koning zo een uitgestrekte heerschappij van zee tot zee en van de rivier tot aan de einden der aarde en slaan wij dan een blik in en over deze wereld, waarin wij wonen, dan zou men zeggen: “waar is nu Christus koninklijke heerschappij?”

Het schijnt, dat de duivel de god ‘van deze eeuw, het wint, dat zijn heerschappij verder gaat als van Christus. Waar moet men thans Gods koninkrijk zoeken en waar is het te vinden? Toen Koning Jezus, Wiens koninkrijk enkel geestelijk en eeuwig is, stierf op Golgotha, scheen het of de wereld het won van deze Koning, want het wordt hun toegelaten Hem te doden.

Ha, ha, riepen de vijanden, anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen. Vijandschap wilde Hem van het kruis afhaken, maar liefde wilde er aan blijven. We zeggen het nog eens, het scheen of de wereld hem overwon, maar het was toch niet waar. Hij heeft door Zijn dood de dood overwonnen, de kop van de duivel vermorzeld, hel en alle tegenstand overwonnen.

Ook nu in deze donkere tijden, waar de wereld zich rijp maakt voor de ondergang, schijnt het wel of Christus’ heerschappij er niet is, Hij zal er met Zijn Goddelijk alvermogen uit komen. Het duurde nog 400 jaar, eer dat de maat van de ongerechtigheid, van de Amorieten vol was, maar de verwoesting kwam. Die zal ook komen over al de zondige koninkrijken van deze wereld. Onze eeuwige Koning en Heiland komt eens te Zijner tijd. Zijn heerschappij is eeuwig en bestendig. Nu hoort men in deze ontzaglijke tijden van zulke goddeloosheid, dat ze op de televisie ten aanschouwe van een twee miljoen mensen de hoererij van koning David opvoeren, waar de kinderen met de ouders met vermaak naar zitten te kijken, vreselijke dingen en wie heeft er smart van in het hart? Volk des Heeren, kent u deze Koning en Heiland in uw hart en leven? Is het ook niet gegaan langs donkere en onbegrijpelijke wegen?

Als u eens herdenkt aan die tijd, toen u bekendmaking kreeg in uw overtuiging van uw schuld, dat u zelf de breuk gemaakt had en dat Adams zonde de uwe werd door toerekening en overneming en dat u nooit meer zalig kon worden van beneden vandaan, en het van boven vandaan nog niet was geopenbaard. Toen werd u ingewonnen om God recht en gerechtigheid toe te kennen. U werd waardig de eeuwige weg- en uitwerping. Toen kon de hoogste majesteit Gods u geen kwaad meer doen. O dat wonder, dat u toen mocht horen, dat er Eén bij de Vader is, die een

Koning en Heiland is, Die volkomen verlossen kan van schuld en straf, dood en verderf. Wat een blijdschap, daar werd een levenshoop geboren, die grond heeft in deze Levensvorst.

Wat was die blijde boodschap u aantrekkelijk en gepast in de getuigenissen en in de belofte. Daar getuigde koning David van: “Voorwaar, daarin is al mijn heil en lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.”

Staan wij nog eens even stil bij de waarheid aangaande de komst van Hem in het vlees als Abrahams zaad, uit Juda's stam en uit Davids huis. Wat is het gegaan langs en door wegen van onmogelijkheid. De Messias moest onze natuur aannemen als een mannelijk zaad. Dat was al beloofd in de moederbelofte. Ziet eens, wat wilde moeder Eva die belofte verhaasten. Toen ze haar eerste zoon baarde, dacht zij al, dat het de Messias was. Ze noemt Hem Kain (verkregene). Ik heb een man (Jehovah) van de Heere verkregen, maar het was een moordenaar, een verworping, een zaad van de duivel, niet voor het koninkrijk van Christus. Hij was het instrument van de satan om Abel te doden, eer hij een zaad had. Een voorrecht, God verwekte een Seth.

In de tweede wereld werd in het huisgezin van Noach gezegd: “Gezegend zij de God van Sem. Hij breidde Jafet uit en doe Hem in Sems tent wonen.” In de linie van Sem vindt men een Abraham, de tiende al in dat geslacht van Noach, die zat in Ur der Chaldeeën, een afgodisch land. Op vijf en zeventigjarige leeftijd werd Abram geroepen, verkreeg genade en ontving de belofte, dat zijn zaad zou zijn als de sterren des hemels. Die hebben een naam, een loop en geven licht. En ook zaad als het zand aan de oever der zee, zonder licht en leven en loop, het vleselijk zaad en een uitverkoren zaad. Abraham geloofde en heeft door ongeloof niet getwijfeld. Hij zou ook een zaad als van één, het Zaad, dat is Christus, voortbrengen. Maar ziet eens, wat handelt de Heere wonderlijk. Hij zegt er niet bij uit wie en Sara is onvruchtbaar. Vier en twintig jaar later, toen het naar de loop van de natuur niet meer kon bij Sara, toen zei de Heere tegen Abraham: het zal uit Sara zijn, 't welk Sara hoorde en heeft gelachen in het ongeloof, ziende op de natuurbanden. Op de leeftijd van negentig jaar van Sara en het honderdste van Abraham werd Izaäk geboren, de enige erfgenaam. Toen heeft Sara voor de tweede keer gelachen in het geloof en in de omhelzing van Izak, het beloofde zaad. Ziet eens, uit deze moet nu voortkomen dat ontelbare zaad en inzonderheid Christus naar het vlees.

Als Izaäk ongeveer vijfentwintig jaar oud is, wordt Abraham verzocht om deze zijn enige zoon op te offeren. Wat een beproeving Maar Abraham twijfelt niet. Hij zou hem als uit de doden weder krijgen volgens Hebr. 11.

Izak is veertig jaar oud en gaat in het huwelijk met Rebekka maar ziet... ze is onvruchtbaar. Moet daar nu dat zaad uit voortkomen? Daar komen twintig jaar later uit dat huwelijk tweelingen: Ezau en Jacob. Vruchtbaar maken kon Izak niet. Dat is Gods werk. Die vruchtbaar zou zijn en zichzelf onvruchtbaar zou maken doet een vreselijke zonde.

Alweer iets wonderlijks. Nu berust het recht van de eerstgeboorte niet op Jacob, een uitverkorene, maar op Ezau, een verworping. Hoe moet dat nu? Ezau verkoopt het recht van zijn eerstgeboorte voor een weinig linzenmoes, een verwerping van Christus, de onvergefelijke zonde. Langs een onbegrijpelijke weg in de toelating van de Heere gaat het eerstgeboorterecht over op Jacob. Dat eerstgeboorterecht hield in, drie dingen: de heerschappij over zijn broeders, een dubbele portie van de erfenis, en bij het overlijden van vader: priester in huis. Hoe gaat het met Jacob, want uit hem moet Christus, die Koning en Heiland, komen naar het vlees.

Weer een wonderlijke gang Jacob is half de zeventig jaren, eer hij heen gezonden

werd om een vrouw te gaan zoeken. Dat is te berekenen, Izaäk is honderd en tachtig jaar oud geworden. Hij was zestig jaar, toen Jacob geboren werd en is ongeveer drie en veertig jaar blind geweest, en Jacob is gezegend door hem toen hij blind was. Hij zei: “Het is Jacob’s stem en het zijn Ezau’s handen.”

Nu valt Jacob’s lust op een Rachel en niet op een Lea. Als het aan Jacob gelegen had, was Juda er nooit gekomen, maar Lea zou de moeder zijn, alwaar Juda de vierde uit voortkwam. Hoor vader Jacob eens uitroepen op zijn sterfbed: “Juda, gij zijt het. U zullen uw broeders loven”, enz. Hoe is het gegaan met Juda, want daar moet Christus, dat Abrahams zaad uit voortkomen. De duivel heeft geprobeerd van af de moederbelofte om dat te verhinderen. Hier gaat hij de heilige linie met bloedschande bekladden. Juda bij Thamar, daar komt een Peres uit voort. Hoe zijt gij doorgebroken? Op u is de breuk. Uit dat geslacht moet voortkomen een Rachab, een Ruth. Daar komt uit die stam van Juda, Davids huis. Hoe is het gegaan met Davids huis, alwaar de belofte aan werd gedaan, dat uit zijn lendenen, en huis, die Koning en Heiland zou komen? David wordt gezalfd tot Koning langs een wondervolle weg, buiten de berekening van zijn broeders. Wat ligt er niet een tijd en strijd tussen zijn zalving en kroning. Wat heeft satan getracht door middel van Saul hem uit te roeien, maar dat was eenmaal onmogelijk. De belofte aan zijn huis zou doorgaan in de personen die op zijn troon zouden komen, dus de koninklijke tak genoemd. Weer een wonderlijke weg. Een Salomo komt voor uit een Bathséba, die Uria’s vrouw geweest is, een schandvlek in Davids leven. Toch zou het heilige dat geboren zou worden, heilig en onbesmet zijn. Wat is het in Davids huis op de proef gekomen. Voor zijn dood moest hij zien en vernemen, dat Adonia koning werd en dat Joab zijn krijgsoverste hem afviel en Abjathar, de priester, daar hij zoveel weldaden aan had bewezen. Maar het mislukte de vijand, want Salomo werd koning, die vorst des vredes. Uit zijn lendenen moest Christus naar het vlees komen. Maar ziet: weer zo een wonderlijke weg. Uit wie werd Rehabeam geboren? Uit een Ammonietische vrouw, geen dochter uit Israël. Wat zijn er na David en Salomo’s dood in die heilige linie weer vele aanvallen om de linie af te snijden. Denk eens aan die goddeloze Athalia. Ze bracht al het koninklijk zaad om. Bijna was het gelukt, maar er werd er nog één weggenomen, een Joas, één jaar oud. Zeven jaar oud werd hij al koning. Wat was het bijna afgesneden. En dan in Hiskia, de koning van Juda. Hij krijgt een boodschap: geeft bevel aan uw huis, want gij zult sterven. Als toen de koning was gestorven, dan was de linie afgesneden geweest, maar dat was eenmaal onmogelijk. Drie jaar later werd Manasse geboren. De laatste koning van het huis van David, daar moest Jeremia van getuigen: “schrijft deze man kinderloos.” Daar moet u eens over door denken. Daar zat in de lendenen van die man het geslacht, waaruit Christus moest komen. Deze koning is in zijn land kinderloos gebleven. Hij regeerde maar ruim drie maanden en de koning van Babel haalt hem naar Babel en gaat zeven en dertig jaar in de gevangenis. Denk eens door, in die gevangenis zit er één uit het huis van David, waaruit Christus komen moet naar het vlees.

Na de dood van Nebukadnézar, die ook van dit toneel verdwijnt, komt Evilmerodach. Die haalt Jechónia uit zijn gevangenis, doet hem wel en daar in dat grote Babel gewon hij Selathiël en Selathiël gewon Zorobabel, de eerst vorst uit Davids huis na de wederkomst. Daar zijn toen wel vorsten, maar geen koningen meer geweest en de koning Jechonia stierf in Babel.

Wat loopt het met Davids huis en koninklijke heerschappij laag af. Het eindigt op een arme maagd en een arme Jozef. De Koning, die in Nazareth de natuur van de mens aanneemt, wordt in Bethlethem geboren, juist toen de eerste vreemde koning Herodes was aangesteld.

Wat ging alles langs onbegrijpelijke wegen. Zo gaat het nog, volk des Heeren, ware dochters van Sion en Jeruzalem. De kerk wordt zalig langs afsnijdende wegen en op onbegrijpelijke wijze, ook in de personele, onderwerpelijke kennisneming van deze koning en Heiland. Ook Hij wordt in een weg van onmogelijkheid aan onze zijde getoond, geopenbaard, verklaard en geschonken.

Wij ontvangen de belofte van het Evangelie tot verlichting en verblijding en verkwikking, maar de vervulling gaat meest langs donkere wegen. Het is nut, dat ik wegga, een weggaande Heere Jezus, Die zich terugtrekt achter het heilig recht van de Vaders. Wat wordt het dan donker in ons hart. Dan lopen wij ook met al de beloften vast in het onmogelijke, omdat de vervulling gaat naar Gods vrijmachtig welbehagen. Zijn heerschappij is over alles en nu verwachten wij de komst van onze Heiland niet meer in het vlees, maar op de wolken des hemels om in meerdere heerlijkheid geopenbaard te worden, waar Hij dan Zijn en onze vijanden zal richten en in de eeuwige verdoemenis werpen, maar mij en al de uitverkorenen (zegt de onderwijzer) tot Hem in de eeuwige heerlijkheid nemen.

Hij is onze Vrede. Eens zullen alle wagens, ruiters en strijdbogen verbroken worden en zullen wij in een landouwe van Vrede wonen, een Vrederijk, dat eeuwig zal duren, een Kanaän zonder vijanden, maar wij zullen dan Hem, die nu verheerlijkt leeft eens gelijkvormig gemaakt zijn en zullen dan verzadigd worden met Zijn heerlijkheid.

Mijn arme medereizigers. U mocht nog eens heilig jaloers worden op deze Koning en Heiland en op het volk des Heeren.

De algenoegzame Verbonds Jehova zegene en heilige deze uitgesproken woorden tot Zijn eer en tot roem van Zijn vlekkeloze volmaaktheden en tot zaligheid van onsterfelijke zielen en tot raad en bemoediging van Zijn geestelijke onderdanen omwille van de Gezalfde.

AMEN

2. VOORBEREIDINGSPREDIKATIE¹

“Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.” Lukas 15 : 2

Deze woorden spraken de farizeeën en Schriftgeleerden uit verachting, omdat de Heere Jezus tollenaars en zondaars ontving, en niet hen, de mannen van de godsdienst. Zij hadden ook al eens uit verachting gesproken, dat Jezus een Vriend was van tollenaars en zondaren. De tollenaars waren meest de slechtste mensen in de maatschappij, die de tol ontvingen van het volk. Daar toen Israël onder de bezetting lag van de Romeinen, en de meeste tollenaars schuldig stonden aan diefstal. Daarom was het een gruwel in hun ogen dat Jezus zich met zulken wilde ophouden. Maar zij, die heilig waren in hun ogen, daar kon Jezus niets mee beginnen. Hij was niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering. Die gezond zijn in hun eigen oog, hebben geen medicijnmeester van node, maar die ziek zijn. De zondaarsgestalte was bij de farizeeën en Schriftgeleerden niet te vinden, zij waren in hun schatting heilig. Daarom had Jezus, de Zaligmaker, geen waarde voor hen.

1. *De zondaarsgestalte overdenkende in tien punten ons tot troost en nut.*
2. *De Persoon Die zondaars ontvangt.*
3. *Deze alwaardige, hooggeprezen Persoon ontvangt zondaars.*
4. *Deze ontvangt niet alleen zondaars, maar eet met hen.*

Ten eerste: *Een levend gemaakte zondaar.*

In de scheppingsheerlijkheid waren er geen zondaars, geen overtreders. Wij zijn ook geen zondaars uit kracht van navolging, maar hebben onszelf vrij- en moedwillig in ons verbondshoofd Adam zondaar gemaakt.

Een geestelijke dode, een vijandige dode, een vuile en besmette dode, en dat zonder smart, zonder liefde, zonder werk. Geheel gescheiden van God, dat Volzalig Wezen, één met de zonde, één met de duivel. Een zondaar, die nooit meer naar zijn schepper wil vragen, één die Gods beeld verloren heeft en satans beeld bezit. Nu worden niet alle zondaars levend gemaakt, maar alleen diegenen, die van eeuwigheid zijn uitverkoren in Christus, tot eeuwige zaligheid. Uitverkoren als voorwerpen van eeuwige liefde, om ze als zondaars in de tijd levend te maken. Nu kan er zijn een beroerde en ontwaakte consciëntie, gepaard met vele angsten en benauwdheden, dat evenwel nog geen levendmaking is.

Daar kan zijn een strijd tussen vlees en consciëntie, dat een mens moet breken met zondige daden en werken, en dat er angst ontstaat voor de hel. Maar doorgaans is er meer naarheid dan droefheid te beluisteren. Wanneer dan zo een zondaar bekeerd wordt van de herberg tot de kerk, is dat een grote verandering, maar dat is nog geen levendmaking. Als er een levendmaking plaats vindt, dan wordt een dode zondaar levend gemaakt door God de Heilige Geest. Dan wordt er leven ingestort, vloeiende uit een Levengevend Hoofd.

Een leven dat niet opwelt uit de zondaar, maar ingestort wordt. Wat uit God geboren is, zondigt niet. Dan neemt God de Heilige Geest intrek in zo iemands hart, zonder voorbereidend werk. Want daar is geen voorbereidend werk tot de levendmaking. Zo een levend gemaakte zondaar wordt de werking gewaar, maar weet niet van hoedanige

¹ Overgenomen: **Kerkblad Oud Gereformeerde Gemeenten in Nederland, juli-sept. 1980**

geest hij is. Daar wordt leven ingestort om de dood te kennen, licht om de duisternis te zien, liefde om smart te krijgen over het verlies. Dat ingestorte leven wordt door de vuilheid en onreinheid van de zondaar niet besmet en verontreinigd. De Geest, als inkomende en werkende Geest, wordt door de vuilheid ook niet besmet. Die levendmaking van de dode zondaar is een almachtig en onwederstandelijk werk. Dat kan door geen geschapen blote creatuur nagedaan worden. De Geest is het alleen Die levend maakt. Want gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, alzo maakt ook de Zoon levend Die Hij wil. Voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons van God, en die ze gehoord hebben zullen leven. De Geest is het Die levend maakt.

Ten tweede: ***Een overtuigde zondaar.***

Die Geest, gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel. Nu kan er zijn een algemene werking van de Geest, een overtuiging, een toestemming, een belijdenis van zonden, en nochtans niet zijnde een levendgemaakte zondaar. Niet hebbende de inwoning van de Heilige Geest. Wij vinden in Gods Woord belijdenissen van zondaren, die nochtans niet vloeiden uit de ware geloofsovertuiging van de Heilige Geest. Kaïn de broedermoorder van Abel zei tot de Heere: Mijn misdaad is groter dan dat zij vergeven worden, een wanhoop aan Gods zijde. Een verstokte Farao zei: ik heb gezondigd tegen de Heere uw God, en tegen u. En nu, vergeef mij toch mijn zonde alleen ditmaal, en bid vuriglijk tot de Heere uw God, dat Hij slechts deze dood van mij wegneme.

Wat heeft Koning Saul dikwijls beleden dat hij gezondigd had, tegenover Samuël. Ik heb gezondigd, omdat ik des Heeren bevel en uw woorden overtreden heb, want ik heb het ook gevreesd en naar hun stem gehoord. Nu dan, vergeef mij toch mijn zonden en keer met mij wederom, dat ik de Heere aanbidde. Hij dan zeide: ik heb gezondigd, eer mij toch nu voor de oudsten mijns volks, en van Israël. Tegenover de koning David hoort men Saul ook nu en dan belijden dat hij gezondigd had. Toen zei Saul: 'Ik heb gezondigd, keer weder mijn zoon David, want ik zal u geen kwaad meer doen, omdat mijn ziel deze dag dierbaar in uw ogen geweest is.' Allemaal een afgeperste belijdenis, zonder droefheid over de zonde. Wat een grote belijdenis sprak de koning Nebukadnezar, die in hoogmoed op het dak van het paleis wandelde en uitsprak: Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb?

Daarop een gezicht, hetwelk Daniël uit moest leggen, en die gaf hem nog deze goede raad: *Daarom, o koning, laat mijn raad u behagen, en breek uw zonden af door gerechtigheid, en uw ongerechtigheden door genade te bewijzen aan de ellendigen, of er verlenging van uw vrede mocht wezen.* Hij werd vernederd en verstandeloos gemaakt, als straf over zijn zonden. Daarna, teneinde van zeven tijden, verneemt men een belijdenis uit zijn mond, welke gelijkt op een geloofsbelijdenis en toch zonder en buiten het genaderijk: *En ik loofde de Allerhoogste, en ik prees en verheerlijkte de Eeuwiglevende, omdat Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, en Zijn koninkrijk is van geslacht tot geslacht. En al de inwoners der aarde zijn als niets geacht, en Hij doet naar Zijn wil met het heir des hemels, en de inwoners der aarde, en daar is niemand die Zijn hand afslaan, of tot Hem zeggen kan, wat doet Gij? Nu prijs ik, Nebukadnézar, en verhoog en verheerlijk de Koning des hemels, omdat al Zijn werken waarheid, en Zijn paden gericht zijn, en Hij machtig is te vernederen, degenen die in hoogmoed wandelen.* Evenwel geen ware overtuigde zondaar.

Hoor eens de belijdenis van Judas, een man met een heldere roeping van de Heere, een zending tot het uitvoeren van zijn ambt, met gaven, en vertrouwen van al het volk. Hebbende drie en een halfjaar gepredikt, vier maal Pascha gehouden met Christus en

Zijn discipelen en werd op het eind van zijn leven een afvallige, een verrader van Zijn Meester en Zijn zaak, en dat voor dertig zilveren penningen. Hoor deze eens belijdenis doen van zijn zonden, zeggende: *Toen heeft Judas, die Hem verraden had, ziende dat Hij veroordeeld was, berouw gehad, (dus ziende zijn misdaad, daarover berouw, maar geen oprecht berouw) en heeft de dertig zilveren penningen de overpriesters en de ouderlingen wedergebracht.* Dan gaat hij als zondaar belijden: *Ik heb gezondigd, noemende zijn bedreven kwaad, verradend het onschuldig bloed.* Maar zij, die blij waren met Zijn eerste komst, om Christus te verraden, zijn niet blij met een belijdenis dat hij gezondigd heeft. Maar zij zeiden: *Wat gaat ons dat aan. Gij moogt toezien.* Daar gaat de belijdende zondaar zijn geld terug brengen. Hij werpt de dertig zilveren penningen in de tempel en gaat daarna heen. Waar naar toe? O, droefvige einde, daar gaat hij heen en verworgde zichzelf.

Deze schuldbelijdenissen, die wij in 't kort even genoemd hebben waren dus niet zaligmakend, maar een afgeperste belijdenis, zondaar voor hun consciëntie, maar niet voor God. Maar de ware overtuigde zondaar, daar is het anders mee gelegen, die krijgt bij zijn overtuiging ook overbuiging. Hoor daar een boetvaardige David van getuigen: *Tegen U, U alleen heb ik gezondigd, en gedaan dat kwaad is in Uw ogen, opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken en rein zijt in Uw richten. Zie ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen. En: Daar is niets geheels in mijn vlees vanwege Uw gramschap; daar is geen vrede in mijn beenderen, vanwege mijn zonde. Want mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd, als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden. Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild vanwege mijn dwaasheid. Ik ben krom geworden, ik ben uitermate zeer nedergebogen, ik ga de ganse dag in het zwart, enz.* Hoor Elihu betuigen: *Hij zal de mensen aanschouwen, en zeggen: ik heb gezondigd en het recht verkeerd, hetwelk mij niet heeft gebaat.* Hoor een boetvaardige profeet Daniël betuigen: *Wij hebben gezondigd en hebben onrecht gedaan, en goddelooslijk gehandeld, en gerebelleerd met af te wijken van Uw geboden en van Uw rechten. Bij U, o Heere is de gerechtigheid, maar bij ons de beschaamdheid der aangezichten. O Heere: bij ons is de beschaamdheid der aangezichten bij onze koningen, bij onze vorsten, en bij onze vaders, omdat wij tegen gezondigd hebben.* Hoor een boetvaardige tollenaar betuigen, hij stond van verre, willende ook zelfs de ogen niet opheffen naar de hemel, maar sloeg op zijn borst (dus niet op zijn hoofd), zeggende: *O God, wees mij zondaar genadig.* Bij hen was er een ware droefheid des harten en beschaamdheid der aangezichten. Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid, maar de droefheid der wereld werkt de dood. Zulke zondaars staan af van ongerechtigheid.

Ten derde: ***Een toevluchtnemende zondaar.***

Wanneer er sprake is van een toevlucht te nemen, dan moet er voor een overtuigde zondaar toch eerst een toevlucht aangewezen worden. Wie heeft er nu een toevlucht nodig? Alleen degenen, die nergens rust en veiligheid meer kunnen vinden. *Ik wou vluchten, maar kon nergens heen, zodat de dood voor ogen scheen.* Die weet nog niet af van een toevlucht. Een door Gods Geest overtuigde zondaar wordt niet alleen overtuigd van zijn erf- en dadelijke zonden, maar ook van de totale onmogelijkheid om zalig te worden, noch door zijn wijsheid of kracht, noch door de werken der wet, noch door levensverbetering. Alles wordt hem onmogelijk gemaakt. Ook kan Gods Majesteit geen afstand doen van Zijn heilig recht.

Als hij dan ziet dat alle wegen afgesneden zijn tot behoudenis, hij God recht en gerechtigheid toekent en hij helwaardig wordt, dat dan in die weg van de totale

onmogelijkheid, er voor hem uit het Evangeliewoord door Gods Geest, hetzij middellijk of onmiddellijk, er een toevlucht als een Vrijstad wordt aangewezen. Dan wordt zo een toevlucht hem getoond als noodzakelijk en onmisbaar. Dat hij dan door het geloof toevlucht mag nemen, niet als een heilige, maar als een zondaar, als tot die voorgestelde hoop van Israël. Zulk een toevluchtnemende zondaar bezit bij zichzelf niet één goede deugd, maar schuld en ongerechtigheid.

Wat wordt dan die voorgestelde hoop een dierbaar voorwerp voor hun geloof. *Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen, en die tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen. En dit is de wil Desgenen Die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft het eeuwige leven hebbe. Niemand kan tot Mij komen tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten uiterste dage.* Zij horen uit en in de bediening en ontsluiting van het eeuwig Evangelie: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.* Zo een toevluchtnemende zondaar mag met al zijn zonden vlieden tot Hem, als de Weg, de Waarheid en het Leven. Als die Fontein des levens en der zaligheid. Wat is dat een wonderbaarlijk gezicht, deze genade van Christus is overvloediger dan al hun schulden.

Door dat ontdekte en geopenbaarde middel der zaligheid wordt bij velen de schuld bedekt, zodat zij dan ervaren dat die zware schuld hun ontvalt, het richterlijke van de gramschap van God is er niet meer, de vloek van de heilige wet gaat zwijgen, hun consciëntie is niet meer zo beroerd. O, dat toevluchtnemend geloof tot Hem zoekt veiligheid en rust in Zijn dierbare wonden, als een geopende fontein tegen de zonde en tegen de ongerechtigheid. Hij wil die toevluchtnemende daad van het geloof wel dikwijls vernieuwen, omdat in Hem een volheid is van genade en waarheid.

Ten vierde: ***Een ontdekte zondaar.***

Deze zondaar krijgt na die toevluchtnemende werkzaamheden, wanneer de gevoeligheid gaat afnemen, een ontdekt gemis door de Heilige Geest. Hij heeft wel toevlucht mogen nemen, door het oog van het geloof een volheid aanschouwd in Christus, en als het duifje van Noach wel mogen rusten op de ark, maar hij is nog niet in Hem geborgen. Hij kan nog niet zeggen: Hij is de mijne en ik de Zijne. Hij wordt ontdekt aan zijn persoonsgemis, wel alles in Hem gezien, maar niet toegepast. Zo'n ziel roept uit het gevoel van zijn ontdekt gemis: *Gedenk mijner, Heere, naar het welbehagen tot Uw volk, bezoek mij met Uw heil. Opdat ik aanschouwe het goede Uwer uitverkorenen. Opdat ik mij verblijde met de blijdschap Uws volks. Opdat ik mij beroeme met Uw erfdeel.* Hij wordt ontdekt door Gods Geest, dat zijn ziel wel is verkwikt, maar niet verlost. Hij roept uit: *Och Heere, bevrijdt mijn ziel. Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw toezegging, terwijl ik zeide: Wanneer zult Gij mij vertroosten?*

Wat wordt een ontdekte zondaar gevoelig gemaakt over zijn missende, bewuste erfdeel in en aan de Heere. Ach, dat ik Hem vinden mocht, ik zou tot Zijn stoel naderen. Een gevoelig Persoonsgemis kan er maar alleen zijn wanneer er van tevoren een persoonsaanwijzing, openbaring of uitlatende liefde is geweest; de smart vloeit uit de liefde. Hij krijgt ontdekking, dat een zwijgende wet nog geen voldane wet is. Dat een belovend God noch geen vervulling is. Dat toegenegenheid en een uitlatend liefdesbewijs nog geen gemeenschap met Christus is. Dat het ontvangen woord van de verzoening nog geen verzoening is. Dat een inleiding door Gods Geest in het lijden en sterven van de Heiland nog niet is één plant met Hem gemaakt te zijn in de gelijkmaking Zijns doods. Dat hij wel een geopenbaarde Borg heeft ontvangen, maar nog geen weggeschonken Borg. Want onze Koning is van Israëls God gegeven, kan

hij nog niet zingen.

Ten vijfde: ***Een ontblote zondaar.***

Zo'n ontdekte zondaar krijgt ook enige bekendmaking, dat zijn hart verdorven is gebleven. Hij staat hier met vele raadselen, die hij niet verklaren kan. Gods Geest gaat de zondaar ontbloten van alle beschuttingen, waarachter hij meende veilig te zijn. Zijn eerste levendmaking door Gods Geest was: *Als Ik bij u voorbij ging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: leef!* Ezechiël 16. *Ik heb u tot tienduizend, als het gewas des velds gemaakt; en gij zijt gegroeid en groot geworden, en uw haar is gewassen.* Dus ware bewijzen van de levendmaking door de Heilige Geest; *doch gij waart naakt en bloot.* Door die bekendmaking, dat ze naakt en bloot waren, moet er plaats gemaakt worden voor een tweede voorbijgang.

Daar komt een krachtige stem van de Heere in de ziel: *De stem des Heeren breekt de cederen, ja de Heere verbreekt de cederen van Libanon. De stem des Heeren doet de woestijn beven. De stem des Heeren doet de hinden jongen werpen, en ontbloot de wouden.* Hij verneemt: *Gerechtigheid, gerechtigheid zult gij najagen, opdat gij leeft en erfelijk bezit het land dat u de Heere uw God geven zal. Gij zult u geen bos planten van enig geboomte, bij het altaar des Heeren Uws Gods, dat gij u maken zult, Deut. 16.* Wanneer men van elke gemoedelijkheid en gevoeligheid een bos gaat maken en dat rondom het altaar (Christus) plant, dan zijn wij in gevaar om ons te gaan vermaken in ons eigen geplante bos, en dan raakt het altaar uit het gezicht. Daarom is er een stormwind nodig om onze planten uit te roeien. *En Ik zal het winterhuis met het zomerhuis slaan, en de elpenbenen huizen zullen vergaan en de grote huizen een einde nemen, spreekt de Heere.*

Ten zesde: ***Een ontgronde zondaar.***

Al wordt een zondaar ontbloot van eigen wijsheid, eigen kracht, eigen gerechtigheid enz., evenwel moet hij ontgrond worden. Nu is een grondeloze verklaring door onderwijs en dat toe te stemmen nog geen ontgroning. Hij heeft uit doorleefde werkzaamheden zelf grond gezocht te leggen in zijn verandering, zodat hij zelfs van elke doorleefde genade een man of god kan maken. Aan zo een afbrekende weg wil de zondaar niet aan. Maar wanneer Gods Geest hem gaat ontgronden, dan werkt die Geest als een Geest van oordeel en van uitbranding. Hij, de zondaar, hoort in zijn hart klinken: Goed doet geen nut ten dage der verbolgenheid, maar de gerechtigheid redt van de dood.

De jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen. Dan wordt hij geen heilige man, maar roept als zondaar uit: *Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijck kleed, en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons weg als een wind.* Hij verneemt met kracht, alsof het een aardbeving is: *Want Ik zeg u, tenzij uw gerechtigheden overvloediger zijn dan der Schriftgeleerden en der farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan.* Hij verneemt dat woord met kracht, dat er een rantsoen moet komen. Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen, hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven. *Want Ik, de Heere, heb het recht lief, Ik haat de roof in het brandoffer.* Hoe meer het heilig recht van God naar voren komt, des te meer verliezen zij hun deugden. *Wie zal een reine geven uit een onreine? Niet één. Ja vervloekt zij de bedrieger, die een manneke in zijn kudde heeft (buiten het Lam Gods), en de Heere belooft en offert wat verdorven is, want Ik ben een groot Koning, zegt de Heere der heirscharen, en Mijn Naam is vreselijk onder de*

heidenen. Dit tweede doet gijlieden ook, dat gij het altaar des Heeren bedekt met tranen, met wening en met zuchting, zodat Hij het spijsoffer niet meer aanschouwen, noch met welgevallen van uw hand ontvangen wil. Zo worden al zijn gronden, die hij heeft buiten Christus, weggenomen en wordt hij een grondeloze zondaar, die niet voor God kan bestaan.

Ten zevende: **Een omkomende zondaar.**

Hij die grondeloos is gemaakt, wordt ook een omkomende zondaar. Hij gaat inleven wat Elihu betuigde: *Ook wordt hij gestraft met smart op zijn leger, en de sterke menigte zijner beenderen. Zodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijn ziel de begeerlijke spijs. Dat zijn vlees verdwijnt uit het gezicht, en zijn beenderen, die niet gezien worden, uitsteken. En zijn ziel nadert ten verderve, en zijn leven tot de dingen die doden.* Hoor de koning Hiskia daarvan betuigen: *Ik zeide: Vanwege de afsnijding mijner dagen zal ik tot de poorten des grafs heengaan, ik word beroofd van het overige mijner jaren. Ik zeide: Ik zal de Heere niet meer zien, de Heere in het land der levenden; ik zal de mens niet meer aanschouwen met de inwoners der wereld. Mijn levenstijd is weggetogen en van mij weggevoerd gelijk een herdershut; ik heb mijn leven afgesneden gelijk een wever (zijn web); Hij zal mij afsnijden als van de drom; van de dag tot de nacht zult Gij mij ten einde gebracht hebben. Ik stelde mij voor tot de morgenstond toe; gelijk een leeuw, alzo zal Hij al mijn beenderen breken; van de dag tot de nacht zult Gij mij ten einde gebracht hebben. Gelijk een kraan of zwaluw, alzo piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog. O Heere, ik word onderdrukt; wees Gij mijn Borg, Jes. 38.*

Geef sterke drank degenen die verloren gaan en wijn degenen die bitterlijk bedroefd van ziel zijn. Want Hij voleindt een zaak, en snijdt ze af in rechtvaardigheid. Want de Heere zal een afgesneden zaak doen op de aarde. Hoor Heman betuigen: *Ik ben gerekend met degenen die in de kuil nederdalen. Ik ben geworden als een man die krachteloos is, afgezonderd onder de doden, gelijk de verslagenen, die in het graf liggen, die Gij niet meer gedenkt, en zij zijn afgesneden van Uw hand.* Zulke omkomende zondaars gaan rechtvaardig verloren, aan hun zijde. Daar blijft geen draad over om er zich aan vast te klemmen. Maar o wonder, zij gaan niet verloren met een oog op een reddingsboot, maar zij gaan zonder verwachting van hun zijde, zonder enige deugd of gerechtigheid te bezitten, verloren.

Ook gaan zij verloren aan hun zijde, zonder enige bewustheid meer van Christus of van genade te bezitten. Zij gaan verloren, en dat in een omhelzing van het heilig recht van die majestueuze Richter van hemel en aarde. Zij worden overwonnen en ingewonnen om God lief te krijgen in de glans van Zijn rechtvaardigheid, worden het eens met Gods wil, en moeten niet verloren gaan, maar mogen en kunnen verloren gaan, en dat in de liefde: Zalig omkomen.

Ten achtste: **Een geredde zondaar.**

Zo'n omkomende zondaar, die zijn leven mag verliezen om Zijnentwil, vindt het leven achter de dood. Hij wordt gered door Hem, Die zondaars ontvangt. Hij, die Borg en Heiland, staat te wachten achter het verheerlijkt recht op een omkomende zondaar. *En daarom zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij, Jes. 30. Want Gij, Heere hebt mijn ziel gered van de dood, mijn ogen van tranen, mijn voet van aanstoot.*

Zie, in vrede is mij de bitterheid bitter geweest, maar Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd, dat zij in de groeve der vertering niet kwame, want Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen. En Elihu zegt: *Is er dan bij Hem een gezant, een uitlegger, één uit duizend, om de mens zijn rechte plicht te verkondigen? Zulk een Gezant geeft*

dan onderwijs aan zo'n omgekomen zondaar. Deze krijgt opdracht van Zijn Vader. *Zo zal Hij hem genadig zijn en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik (de Vader) heb verzoening gevonden. Ziet dan eens de uitwerking! Zijn vlees zal frisser worden dan het was in de jeugd, hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeren. Hij zal tot God ernstiglijk bidden, Die in hem een welbehagen nemen zal en zijn aangezicht met gejuich zal aanzien. Want Hij zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven. Hij, die geredde zondaar, zal hij de mensen aanschouwen en zeggen: Hier hebt u die heilige, die voorname mens? O nee, maar hij zal zeggen: Ik heb gezondigd en het recht verkeerd, hetwelk mij niet heeft gebaat. Maar God heeft mijn ziel verlost, dat zij niet voere in het verderf, zodat mijn leven het licht aanziet. Vader Jacob zei: Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest. Deze redding is gegrond alleen op het bloed en de gerechtigheid van Christus. Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven. Want voor de goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. Wat een onuitsprekelijk voorrecht: Een geredde zondaar, een behouden zondaar en een verlost zondaar. Uit genade alleen zalig geworden en behouden, om Christus' wil.*

Ten negende: ***Een geheiligde zondaar.***

Zo'n geredde zondaar is wel verlost van al zijn openstaande staatsschulden, is verzoend met Gods Majesteit door het toegepaste bloed van het Lam. Is als een naakte zondaar bekleed geworden met de klederen des heils, en omhangen met die mantel der gerechtigheid, waardoor hij is overdekt, en wordt gesteld als heilig en onberispelijk voor het aangezicht des Heeren. Hij heeft vrede in en door de Vredevorst. Hij heeft nu een gegronde blijdschap in de God van zijn heil.

Maar nu moet zo'n zondaar nog geheiligd worden, om het Beeld van Zijn Zoon gelijkvormig gemaakt te worden. Zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien. Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt u uw vrucht tot heiligmaking en het einde het eeuwige leven. Hoor de heilige apostel Paulus betuigen: *Niet dat ik het alrede gekregen heb, of alrede volmaakt ben, maar ik jaag er naar of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben. Broeders, ik acht niet dat ik zelf het gegrepen heb. Maar één ding doe ik, vergetende hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot de prijs der roeping Gods die van boven is in Christus Jezus. Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking waardoor Hij ook alle dingen Zichzelven kan onderwerpen. Paulus schrijft ook: En wij allen, met ongedekte aangezichten de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren Geest. ... Want ik heb een vermaak in de Wet Gods naar de inwendige mens. Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is. Dan roept een vrijgemaakte apostel uit: Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?*

Hoor de geredde zondaar, de apostel Petrus betuigen: *Als gehoorzame kinderen, wordt niet gelijkvormig de begeerlijkheden, die tevoren in uw onwetendheid waren. Maar gelijk Hij, Die u geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook gij zelf heilig in al uw wandel. Daarom, dat er geschreven is: Zijt heilig, want Ik ben heilig. Geliefden, ik vermaan u, als inwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel. En houdt uw wandel eerlijk onder de heidenen; opdat zij uit de goede werken die zij in u zien, God verheerlijken mogen in de dag der bezoeking. En hebt een goede consciëntie, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken als van kwaaddoeners, zij beschaamd mogen worden, die uw goede wandel in Christus lasteren. Want het is beter, dat gij weldoende (indien het de wil Gods wil) lijdt, dan kwaaddoende. Dewijl dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft, zo wapent gij u met dezelfde gedachte, namelijk dat wie in het vlees geleden heeft, die heeft opgehouden van de zonde. Om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar de wil Gods de tijd die overig is in het vlees te leven. Want het is ons genoeg, dat wij de voorgaande tijd des levens der heidenen wil volbracht hebben, en gewandeld hebben in ontuchtigheden, begeerlijkheden, wijnzuiperijen, brasserijen, drinkerijen en gruwelijke afgoderijen. Waarin zij zich vreemd houden als gij niet medeloopt, tot dezelfde uitgieting der overdadigheid, en u lasteren.*

Hij wordt ook geheiligd als vrucht van de voorbede van de Hogepriester: *Heilig hen in Uw waarheid, Uw Woord is de waarheid. En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.* Daarom wordt hun toegeroepen door de apostel Petrus: *Daarom, broeders, benaarstig u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken, want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Want also zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus.*

Ten tiende: ***Een gezaligde en verheerlijkte zondaar.***

Wanneer hij genoeg geheiligd zal zijn, ook door vele kruis- en drukwegen, strijd en overwinning, dan zal de zondaar eens verlost worden, niet alleen van de heerschappij, schuld en smet van de zonde, maar van al haar gevolgen. Hoor de heilige apostel Paulus betuigen, vlak voor zijn verlossing: *Want ik word nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben. En de Heere zal mij verlossen van alle boos werk, en bewaren tot Zijn hemels koninkrijk; Dewelke zij de Heerlijkheid in alle eeuwigheid, Amen.* Ook de apostel Petrus: *Alzo ik weet, dat de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal, gelijkerwijs ook onze Heere Jezus Christus mij heeft geopenbaard. Voor hen zal dan gelden: En de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeren en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen, vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden. Dan zal des zondaars naam ophouden, zodra zij door de poorten zijn ingegaan. En die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters, Gode en Zijn Vader, Hem zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid, Amen.* Dan is de zondaar een volmaakte heilige, zuiver, onbesmet. Hoor de heilige apostel Johannes daarvan betuigen: *En één uit de ouderlingen antwoordde zeggende tot mij: Deze, die bekleed zijn met de lange witte klederen, wie zijn zij, en vanwaar zijn zij gekomen? En ik sprak tot Hem: Heere Gij weet het. En Hij zeide tot mij: Deze zijn het, die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in*

het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op de troon zit zal hen overschaduwen. Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren, en God zal alle tranen van hun aangezichten afwissen.

2. De Persoon Die zondaars ontvangt.

De farizeeën en Schriftgeleerden zeiden het uit verachting: “Deze.” Maar de persoon “Deze”, Die zondaars ontvangt, is de Eeuwige Zoon van God, Éénswezens met de Vader en de Heilige Geest. Zoon wegens eeuwige generatie, Ps. 2 : 7.

Deze is ook de Zoon des mensen. Geworden uit een vrouw. *De broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde. Die Zich niet schaamt hen broeders te noemen.* Die Gods Naam zal verkondigen in het midden van de broederen, Ps. 22 : 23.

Deze is Jezus (Zaligmaker). Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden: een werknaam. De Vader gaf Hem die Naam, de Zoon draagt die Naam. De Engel brengt die Naam over. De kerk geeft Hem die naam ook in Zijn besnijdenis.

Deze is de Christus (Gezalfde). De Vader heeft Hem gezalfd. De Zoon is gezalfd. Waartoe? Tot drie ambten, namelijk: Profeet, Priester en Koning, en dat over Sion, de berg van Gods heiligheid (de kerk) Ps. 2 : 6.

Deze is de Middelaar, van tussenspraak en van verzoening. Eén Persoon om twee gescheiden partijen te verenigen en te verzoenen met elkaar.

Deze is de Vrijkoper, en Hij moest de zondaren vrijkopen door de allerduurste prijs, een bloedprijs, als het enige rantsoenerende middel ter verlossing.

Deze is de Vrijmaker: die de Zoon zal vrijgemaakt hebben, zal waarlijk vrij zijn, Joh. 8: 36.

Deze is de Weg, de Waarheid en het Leven. De weg van de Vader, en tot de Vader. Een heilige weg, een veilige weg, een volkomen weg, Jes. 35: 8. De Waarheid van al de beloften Gods. *Want zovele beloften Gods als er zijn, zijn in Hem ja en amen. Gode tot heerlijkheid en dat door ons.* De Waarheid van de vervulling, niet alleen van de beloften, maar ook van al de schaduwdiensten van het oude Verbond.

Hij is het Leven in drieërlei opzicht. Het eeuwige Leven als God; het leven als mens in vernedering; nu in verhoging het leven als Middelaar, dat Hij nu eeuwig leeft. Zo leeft die Vorst altoos, zo leeft Hij eindeloos, Ps. 16. Deze is het uitgedrukte Beeld van 's Vaders zelfstandigheid, zo is er maar Eén en er komt nimmer een tweede.

Deze is de Goël en Losser, nabestaande van Zijn volk: *Immanuël, God met ons.* Hij heeft Zijn oor laten doorboren, om Zijns Vaders wil te doen. *Ziet, Ik kom om Uw wil te doen, in de rol des boeks is van Mij geschreven,* Ps. 40: 8.

Deze is de Gezant, de Uitlegger, één uit duizend. Een Gezant betekent Bode en Leraar, Eén Die een zending heeft. De Vader heeft Hem aangesteld en gezonden, Joh. 3: 16. Hij is gezonden in een huilende wildernis, een gevallen wereld; enkel zonde, duisternis, en vijandschap. Gezonden in de gelijkenis van het zondigen vlees, gezonden om de duivel de kop te vermorzelen, zijn vaten te ontroven, en de werken van de duivel te verbreken.

Deze is een Uitlegger van al de verborgenheden en raadslagen van God, een Uitlegger van de heilige Schriften, een Uitlegger van al de raadselen van het hart. Eén uit duizend, Pred. 7. Zo is er maar Eén in Goddelijkheid, in heerlijkheid en in waardigheid.

Deze is de uitverkoren Knecht van de Vader, Jes. 42. Een verstandige Knecht die heersen zal over een zoon, die beschaamd maakt, Spr. 17: 2. Het is Zijn spijs de wil

van Zijn Vader te doen, en Hij heeft betuigd: *Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.*

Deze is die Verbonds-Engel, waarvan God de Vader betuigt, Ex. 23: 22: Gods Naam is in het binnenste van Hem. Hij draagt die naam, Hij verheerlijkt die naam. Hij verklaart ons die naam.

Deze is de tweede Adam, I Cor. 15: 45. De eerste Adam is in de dood gestort door vrij- en moedwillige overtreding, en al zijn nakomelingen met hem, Rom. 5: 18-19. Maar deze tweede Adam is als Hoofd van het Genadeverbond staande gebleven, ook in de verzoeking van 40 dagen. Hij is dat levengevend Hoofd, dat levenverwervend en leven-mededelend Hoofd. *Het is des Vaders welbehagen, dat in Hem al de volheid der Godheid wonen zou*, al de schatten van leven, licht, wijsheid, sterkte, zaligheid en heerlijkheid.

Deze is die ware Profeet, Die in de wereld zou komen, en is gekomen. Een profeet om de onwetenden te onderwijzen, en dwalenden terecht te brengen, Die ons toekomstige zaken verkondigt, enz.

Deze is de ware Hogepriester, meerder dan Aäron en Melchizédek. Die barmhartige en medelijdende Hogepriester, Die offert, bidt en zegent. Hij offert Zichzelf op aan God de Vader, tot een Gode welriekende reuk. Hij bidt niet voor de wereld, maar voor de uitverkorenen. Hij bidt voor het kruis, aan het kruis, achter het kruis. *Die altijd leeft om voor Zijn kerk te bidden.* Hij zegent als Hogepriester met geestelijke en eeuwige zegeningen ja, in Hem worden wij gezegend.

Deze is de Koning der Koningen. Zijn Koningschap is eeuwigdurend. Als Koning regeert, beschermt en verlost Hij Zijn kerk. Hij zal Koning zijn over het huis van Jacob tot in eeuwigheid.

3. Deze alwaardige, hooggeprezen Persoon ontvangt zondaars. Hij ontvangt ze van Zijn Vader, volgens de heerlijke toezegging: *Vader, ze waren de Uwe wegens uitverkiezing, maar Gij hebt ze Mij gegeven.* Hij ontvangt de zondaars als gift van de Vader om ze op grond van de vrijkoping vrij te maken. Hij ontvangt ze eerst als schuldige, vuile, walgelijke zondaars; geheel misvormd en melaats. Hij wil zulken ontvangen, om ze vrij te maken van de heerschappij van de zonde, van de schuld van de zonde, van de smet van de zonde, en eindelijk eens van al de gevolgen van de zonde.

Hij wil ze verlossen van onder de toorn van God, van onder de vloek van de wet, van de macht van de duivel, van ongeloof en bijgeloof. Hij ontvangt ze nog nader als Zijn arbeidsloon, wanneer Hij dat verlorene heeft gezocht en gevonden, en het Zijn Vader heeft wedergebracht.

Dan ontvangt de Vader ze weer terug uit Zijn hand. Maar dan geen vuile zondaars, nee dan zijn ze lelieblank; gewassen, beklede en gereinigde zondaars, in en door de kracht van Zijn eeuwig reinigend bloed en gerechtigheid.

Daarna ontvangt Hij deze van de Vader, niet meer tot vrijkoping, niet meer ter vrijmaking, maar als Zijn Bruid, waarmee Hij in eeuwige, zalige vereniging zal leven, als de verheerlijkte Bloedbruigedome.

Hij ontvangt ze eens met ziel en lichaam, in die zalige morgen van de opstanding.

4. Deze ontvangt niet alleen zondaars, *maar eet met hen.*

Dat eten betekent *gemeenschap houden*. Opdat deze onze gemeenschap zij met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Christus verenigt Zich met de mens door Zijn Geest. Zij worden met Hem verenigd door het geschonken geloof, bearbeid door Gods Geest en Woord. Een geloofsvereniging daar zijnde, ziet uit naar gemeenschapsleven. *Hij kusse mij met de kussingen Zijns monds.* Ook groent onze bedstede, Hoogl. 1: 16.

Deze vereniging en gemeenschap gaat uit van Hem, het levend Hoofd. Hij zegt in Hosea 2: 18-19: *En ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid. Ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht; in goedertierenheid en in barmhertigheden. En Ik zal u mij ondertrouwen in geloof, en gij zult de Heere kennen.*

Hij wil gemeenschap houden met de gezaligde zondaar als Goël, als Bloedbruidegom, als Vriend van ter middernacht. Hij behoudt het recht van een komend en gaand bezoeksleven. Zijn komst is altijd verrassend, hoor daar die Bruidskerk eens van getuigen in Hoogl. 2: 8: *Dat is de stem mijns Liefsten, ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen.*

Ja, Hij wil en zal eens eeuwig gemeenschap houden met de gezaligde en verlost zondaar, en dat in storeloze genieting, tot in een eindeloze eeuwigheid. *Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams, Openbaring 19: 9.*

Werkendam, ds. J.W. Slager

3. VORST IMMANUËL

Zingen: Psalm 118: 11

Lezen: Joh. 18: 1-23

INLEIDING

Het is een zeer opmerkelijk woord, dat we lezen in het Evangelie van Johannes 10: 11: *“Ik ben de goede Herder; de Goede Herder stelt zijn leven voor de schapen.”* De opmerkelijke bijbellezer zal dadelijk opmerken, dat dit niet van een gewoon mens of van een onderherder wordt gesproken. Niemand kan vrijmoedig zeggen: Ik ben een goede Herder, ik heb zulke goede gaven. Maar de Heiland kan met grond getuigen: *“Ik ben de goede Herder.”* Hij is de goede Herder wegens goddelijke aanstelling. Hij is door de Vader verordineerd en gezonden. Zo is er maar één.

Hij weidt niet alleen Zijn schapen en beschermt ze tegen aangrijpende wolven, maar hij geeft ook zijn leven voor Zijn schapen. Deze goede Herder is zo goed, dat hij zijn leven stelt voor de schapen. Een Herder kent zijn schapen hij weet hun aantal en hun zwakheden. O, deze Herder kent al Zijn schapen bij name. Hun zwakheden zijn Hem alle bekend. Zij zijn voor Hem niet verborgen. En voor hen legt Hij Zijn leven af. Hij heeft Zijn leven voor hen gegeven en Hij is weggenomen door de dood.

Door Zijn dood worden de schapen behouden en ze kunnen niet verloren gaan in der eeuwigheid.

Over de praktijk van dit Middelaarswerk om Zijn leven te geven en Zijn schapen te bevrijden, lezen wij het in het u voorgelezen schriftgedeelte, waarvan wij u voorlezen in zijn verband Joh. 18: 8. *“Jezus antwoordde: “Ik heb u gezegd, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, zo laat deze heengaan.”*

Gebed

Zingen: Psalm 22: 6

Wij wensen uw christelijke aandacht te bepalen bij Vorst Immanuël, aanschouwd in vier overdenkingen:

1. *in Zijn vrijwillige aanbieding;*
2. *in Zijn vrijmacht en almacht;*
3. *in Zijn geven van een vrijgeleide;*
4. *het onverwoestbaar fundament, waarop dit berust, om dan met een woord van toepassing tot onszelf in te keren.*

Wij wensen een ogenblik stil te staan bij de Heere Jezus, Die op aarde het werk volbracht heeft, dat Hij van eeuwigheid op Zich genomen had. Het volbrengen van dit werk is in een korte tijd geschied.

De waarheid vangt ons teksthooftstuk aan met: *“Jezus dit gezegd hebbende.”* Wat had Hij gezegd? Dat lezen we in het Hogepriesterlijk gebed, dat hij uitsprak vlak voor het ledigen van de lijdenskelk. Daarin had Hij tot de Vader gesproken en Hij had geopenbaard, dat hij de wil van de Vader kende. Die wil te doen was Zijn spijs op aarde. Maar ook voor Zijn kerk had hij gebeden, Hij had ze niet vergeten. Zij zijn nooit uit Zijn hart geweest. Ze liggen in Zijn onafslaanbare voorbede.

En nu lezen we, dat Jezus, dit gezegd hebbende uitging over de beek Kedron. Deze beek liep van Jeruzalem langs de Olijfberg door een donkere vallei.

Het bloed en het vuil van de offeranden liep weg door deze beek langs de Olijfberg. Over deze beek ging de Heere met Zijn discipelen naar de hof, aanwijzende, hoe hij eens voor het werk stond, dat Hij volbrengen moest, hoe Hij toen door het werk moest gaan, het volbrengende om achter het werk te staan, nu het volbracht is.

De hof Gethsémané is de pershof, waar Hij moest lijden naar de ziel, toen hij uitriep: *“Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe.”* Daar is Hem de drinkbeker op de hand gezet, die Hij gewillig heeft geledigd. Dat was de plaats, waar de Heere heenging met Zijn discipelen. Wie weet die plaats? De Heere weet het, de kerk kent ook die plaats, maar Judas wist het ook. Hij was immers dikwijls met de discipelen op die plaats geweest.

Judas was ook een discipel. Hij was één van de apostelen. Zijn naam betekend: Gods lof, een mooie naam. Het was een man, die je elke dag niet tegenkomt. Hij had een heldere roeping en daarbij een duidelijke zending door de Koning van de kerk. Hij was maar niet door mensen uitgezonden, ook niet door de kerk, maar door de Koning van de kerk Zelf. Hij had extra ordinaire gaven. In de naam des Heeren had hij zieken genezen en duivelen uitgeworpen. Als zo'n leraar je woning eens binnenkomt zou je er respect voor hebben, een leraar die zelf boze geesten kan uitwerpen. Ook had Judas het volle vertrouwen van de kerk, want hij had de beurs.

Iemand, die je niet ten volle vertrouwt geef je toch zeker de beurs niet. Hij was nu drie en half jaar werkzaam in het predikambt geweest.

Hoe vaak was Hij met de andere discipelen in Gethsémané geweest. Ook Hij had daar aan de voeten van de Heiland gezeten, maar zonder leven of liefde. Dat heeft Judas nooit gehad op aarde. Er staat nadrukkelijk: Judas weet het ook. *“Judas dan, genomen hebbende de bende krijgslieden en enige dienaars van de overpriesters en farizeeën, kwam aldaar met lantaarnen en fakkelen en wapenen.”*

Hij kwam... Judas, die drie en half jaar een volgeling van de Heere geweest was in ambtelijk werk, wordt een paar uur voor zijn dood door zijn eerzucht het hoofd van de bende om de Heere uit te roeien. Judas heeft dit werk gedaan. Hij komt met de bende als tegen een moordenaar, en Judas is het hoofd, de leidsman om Jezus, de Heiland op aarde te vangen. Maar Jezus wist wat er kwam.

Wij lezen: *“Jezus dan, wetende alles wat over Hem komen zou.”* Van wanneer wist hij dat? O, dat wist hij al van eeuwigheid. Hij is van eeuwigheid vrijwillig Borg.

Laten we eens een ogenblik stilstaan bij Zijn overgave aan de vijanden. Het was een vrijwillige overgave. In de stilte van de eeuwigheid zijn er onderhandelingen geweest. Niet tussen engelen of geschapen creaturen, nee, het was een onderhandeling tussen de majestueuze Goddelijke Personen over de zaligheid van de mensen. In Jeremia 30 zien we, dat de borgstelling uitgaat van de Vader. De Vader stelt hier in het vredesverdrag een vraag: *“Wie is Hij, die met Zijn hart borg worde om tot Mij te genaken?”* Hierop komt de zoete Heere Jezus Zichzelf vrijwillig aanbieden, aan de Vader. Hij is tot Hem genaderd in een gewillige en vrijwillige aanbieding van Zijn Persoon: *“Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen.”* Toen Jezus in de stilte van de eeuwigheid Zich vrijwillig aanbood aan de Vader, wat stond toen voorop?

Niet het zaligen van mensen was het hoogste doeleinde. Op grond van de Schriften staat voorop de heerlijke opluistering van al de volmaakte deugden van Gods majesteit. Hier moeten we trachten wat dieper in te zien.

De uitverkorenen waren van eeuwigheid voorwerpen van eeuwige liefde. Maar na de val kon eeuwige liefde zich niet uitlaten aan gevallen mensen ten koste van de deugden van het Goddelijke Wezen. Toch heeft deze eeuwige liefde haar openbaring gekregen. *“De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten, de*

gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen.”

In de vrijwillige aanbidding van Zichzelf heeft de Heiland de weg hiertoe gebaad om in Zijn Borgwerk uit volmaakte liefde de deugden van Zijn Vader op te luisteren.

Eeuwige liefde vindt nu haar openbaring in het zaligen van zondaren. Wij zijn vrijwillig zondaar geworden. Wij zijn door niemand gedwongen. De duivel kan wel aanraden, maar niet dwingen tot zondigen. Hij werd in de tijd geboren op aarde om de wil van Zijn Vader te doen en Zijn deugden op te luisteren. Alle uitverkorenen liggen voor Zijn rekening. In Hem zijn ze door de Vader tot de zaligheid verkoren en de verbondsborg aanvaardde Hem om ze door Zijn borgwerk te zaligen.

De borg bood zich vrijwillig aan en de Vader heeft hem aangenomen voor dit werk. O, wat een uitvinding van de eeuwigheid. Nu kunnen verloren liggende mensen behouden worden met behoud van Gods volmaakte deugden.

Hij heeft zich niet aangeboden voor vriendjes. O nee, de uitverkorenen waren van hun kant vijanden en de verlaters van Zijn wet moeten in het dorre wonen. Maar de Borg heeft Zich vrijwillig voor hen verbonden. De Vader heeft al de schulden van de uitverkorenen op Hem gelegd, elke zonde bij name gekend en geteld.

O, nu had de Borg schuld aan de Vader door toerekening, geen geldschuld, maar strafschuld. Al die schuld is afgehandeld met één, met de Borg. *“Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt.”* Deze verborgenheid is groot. Hij, de Principaal, de aansprekelijke Persoon moest betalen voor zondaren. De Vader kwam, met Zijn eis, maar Hij is niet terug gedeinst. Hij heeft het van eeuwigheid geweten. Het is Hem niet overvallen. Was Hem geen vraag, of Hij zou winnen of verliezen. Hij wist alle voorwaarden. Welke voorwaarden waren dat? Het was de volkomen uitvoering van de wil van Zijn Vader. De Vader moest de zonden, die een drievoudige dood verdienen, in hun volkomen strafwaardigheid, afschaffen. Wegens zijn onkreukbare rechtvaardigheid moest Hij ze in dezelfde natuur straffen, waarin ze begaan waren. God kan niet lijden of sterven. Dus moest de Borg de menselijke natuur aannemen van Zijn kerk opdat de wil van de Vader in Hem en door Hem een volkomen oplossing zou krijgen. Jezus wist, wat komen zou. Ja, Hij weet voor wie Hij dit alles moet doorstaan. Hij weet van eeuwigheid waarvoor Hij Zich verbonden heeft. Hij moet alle strafschuld van de uitverkorenen wegdragen langs richterlijke lijdingsgangen. Geen creatuur kan hem dat nadoen. En nu, wetende alles wat over Hem komen zou, ging Hij uit...

O, Hij ging uit! Zijn uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid. En in Joh. 16 lezen we, hoe Hij Zijn discipelen onderwees: *“Ik ben van de Vader uitgegaan en Ik ben in de wereld gekomen.”* Dat was zijn uitgang van de Vader om in de tijd het werk te verrichten, dat Hem te doen stond, om dan wederom de wereld te verlaten en heen te gaan tot de Vader. Hij ging nu uit van Gethsémané, waar Zijn zielslijden een aanvang had genomen. Ging hij nu uit het lijden naar de heerlijkheid? Uit Gethsémané naar Immanuëls-land? Nee! Hij ging de vijanden tegemoet, Zijn gevangenneming tegemoet, wetende, dat dit over Hem komen zou.

Hij deinsde niet terug. Hij was geen held die bezweek. Waarom ging hij uit hen tegemoet? Wel, Hij had zich vrijwillig overgegeven! Hij was Borg geworden voor Adam en alle uitverkorenen. Eénmaal stond Adam in de hof van Eden. Dat was ook een hof. Daar stond Hij en wij in Hem als ons representerend hoofd in het volle licht en in gemeenschappelijke omgang met Zijn Formeerder. Adam en wij in Hem zijn uitgegaan, uit de tegenwoordigheid van God, uit het licht, uit de volle gemeenschap.

Wij zijn uitgegaan naar de duivel, die aardsvijand van de zaligheid. Om onze uitgang van God vandaan moet nu de tweede Adam betalen, wat hij niet geroofd had. Daarom moest Hij uitgaan uit de heerlijkheid, die Hij bij de Vader had. Daarom moest Hij

uitgaan uit Gethsémané's hof in een vrijwillige aanbieding aan zijn vijanden. De Borg openbaarde hier Zijn vrijwilligheid. Wij waren uitgegaan uit het verbond met God. Deze verbondsbreuk moest de Borg betalen. Ook daarom moest Hij uitgaan. Als Borg moest Hij ook verdienen, dat Zijn volk ook éénmaal zou kunnen uitgaan uit hun natuurstaat, uit de vijandschap van het leven, uit zichzelf. Hij moest voor Zijn volk verdienen het uitgaan uit naamloze ellende.

Tot de vijanden uitgegaan zijnde, spreekt Hij: "*Wien zoekt gij?*" Hij staat voor een bende met lantaarns en met fakkels. Ze zoeken hem, alsof ze een moordenaar of kwaaddoener aan het opsporen zijn. Waarom?

Wat was daarvan de reden? Omdat wij oproermaker zijn van het paradijs vandaan.

Wij zijn moordenaars van ons eigen leven. Ja, de ouden noemden elke zonde een Godsmoord. Omdat wij in Adam deze euvelheden bedreven hebben, moest de Borg naar de bende begaan als een moordenaar en kwaaddoener.

Hij spreekt: "*Wien zoekt gij?*" Nee, hij wijkt niet achterwaarts, maar voorwaarts.

Zij antwoordden hem: Jezus, de Nazarener. Zij geven te kennen wie ze zoeken. Ze komen er voor uit. Nee, ze zoeken niet één van de discipelen, maar één uit alle volkeren van de aarde. Zijn naam is Jezus. Die zoeken zij. Jezus, dat is Zijn werknaam. Dat betekent Zaligmaker. Dat is zijn werk: Hij zal Zijn volk zaligmaken van hun zonden.

Nu is die naam Jezus in de mond van de vijanden. De naam van Jezus was van de Vader gesproken. De Vader had de engel Gabriël naar de aarde gezonden om hem Maria bekend te maken. Gabriël had geen Zaligmaker nodig, maar hij mocht de kerk de boodschap brengen, dat Zijn naam was: Jezus. Die naam brengt licht, licht over de raad van de Vader, licht over de Schriften, licht over donkere harten. Maar hier is de naam Jezus in de mond van Judas, in de mond van de schare. O, was die naam er maar nooit in geweest! Zijn werknaam in de mond van de vijanden! "DE Nazarener", voegden ze er aan toe. Zijn vijanden verachten Hem als zodanig. Nooit is er immer een profeet in Galilea opgestaan! Zij noemen Zijn naam niet uit betrekking op Jezus, maar uit vijandschap tegen Jezus.

Zijn dierbare naam in de mond van de vijanden! Hoe zijn zij met die naam bekend geworden? O, niet door de werking van de Geest! De oppervlakkige godsdienst zonder God heeft de mond vol van Jezus. Maar ze heeft geen waarde voor hen gekregen door een persoonlijke, bevindelijke aanschouwing. Nee, met die naam in de mond gaan ze hem vangen. "*Jezus zeide tot hen: Ik ben het.*" daar zien we Hem Zichzelf aanbieden aan vijanden.

Hij verloochent zichzelf niet, noch Zijns Vaders naam. Hij verloochent ook niet de liefde voor en tot Zijn kerk. O, Zijn kerk verloochent Hem wel. Hoe droevig bracht Petrus het er af in de zaal van Kajafas. Die week terug voor een enkele dienstmaagd! Jezus bood Zichzelf hier vrijwillig aan Zijn vijanden aan, maar het was haar geen aanbieding als Borg. O nee!

Bij de vijanden, die tegen hem kwamen, stond ook Judas. Hij had drie en een half jaar achter de Heere gestaan. Hij was een welsprekend predikant geweest, maar nu stond hij aan de kant van de vijanden. Deze ambtsdrager met zijn heldere roeping was drie en een half jaar verborgen geweest als vijand, maar kwam nu openbaar. Arme Judas! Hij werd een afvallige, deze verrader van de kerk. Hij was geen heiden! Welnee, hij weet de bidplaatsen. O, dat zijn de grootste verraders, die de bidplaatsen weten en de zwakheden van de kerk kennen. Judas had zijn oogmerk niet bereikt, hij had zijn grenzeloze eerzucht niet kunnen bevredigen. Het was hem tegengevallen. Daarom liep hij naar de vijanden over. Zulke vijanden zijn gevaarlijk, ze zijn niet te onderschatten. En zie eens, hoeveel licht Judas had. Niet elke predikant kan Jezus zo duidelijk

aanwijzen als Judas deed. *“Die ik kussen zal die is het.”* Het was nacht, maar zelfs in het duister kende hij Jezus.

Anders dan die zeven kinderen Gods op de paasmorgen, die hun Heere niet kenden. Jezus stond op de oever, tweehonderd ellen van hun scheepje vandaan, maar zij wisten niet, dat het Jezus was, tot Johannes de apostel van de liefde de eerste was, die zei: *“Het is de Heere.”*

Judas kende Hem in het donker. Ja hij had veel licht, maar het was geen Goddelijk licht, het was vals licht. Aanschouwen we Jezus niet in Zijn vrijmacht en almacht. Met de adem van zijn mond had hij hen kunnen doden. Voor hem moeten zelf bergen wijken. Hij spreekt en het is er, en hij gebied en het staat er. Hij spreekt: *“Ik ben het”* en zij gingen achterwaarts en vielen ter aarde. Als Hij zich aan de kerk openbaart, als het licht, dat in de duisternis opgaat, als een toevlucht voor de ziel, dan buigen ze zich. Als Hij dan spreekt: *“Ik ben het”*, dan is het: *“Dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder.”* Dat is bij de verworpingen anders. Die vallen niet op hun aangezicht, voor de almachtige kracht van de Heiland vallen ze achterwaarts ter aarde. Judas ook. Ze vallen van hem vandaan, wat een rampzalige val, een val buiten het koninkrijk. Het was geen zaligmakend werk, dat ze vielen ter aarde. Ze lagen wel terneer op de aarde, maar ze waren niet in het stof neder gebogen. Ze waren wel terneer geslagen, maar niet verslagen van hart. Ach nee. Als de kerk aangeslagen en verslagen is, dan steken ze verootmoedigt hun neus in het stof en vallen naar de Heere toe.

Geen één valt er achterwaarts. Ze vallen van de wereld vandaan en van zichzelf vandaan naar de Heere toe. Maar van de vijanden is er niet een, die met de neus in het stof terecht komt.

Hoewel de almacht van de Heiland hen weg had kunnen nemen, vraagt Hij wederom: *“Wien zoekt gij?”* Hij laat hen nog weer opstaan, de bende en ook Judas. Dat is de vrijmacht, onderscheiden van Zijn almacht. Hij vraagt hen af, wie ze zoeken. Wat is het oogmerk van uw zoeken? Maar hun antwoord blijft: *Jezus de Nazarener.* Ze zijn niet veranderd van gedachte om Hem te vangen. Ze blijven bij hun vijandige bedoelingen.

Ze hebben Zijn almacht aan den lijve ervaren, maar ze hebben hun vijandschap niet verloren. Als de kerk een klap krijgt, o dan vallen ze hem te voet. Dan breekt de vijandschap en kunnen geen wapens meer hanteren. Maar Judas en de bende, ze blijven vijanden. Als de klap de vijandschap niet vernietigt, dan blijven ze vijanden van God en van de zaligheid. Maar Jezus blijft bij Zijn arbeid, Hij trekt Zich niet terug. *“Ik heb u gezegd, dat ik het ben.”* Hij blijft volmaakt in de liefde. Ook de vijanden blijven trouw aan hun vijandschap, zonder verbrijzeling van het hart willen ze niet anders dan Jezus wegdoen en uitroeien van de aarde. *“Indien gij Mij zoekt”*, indien het dan om Mij te doen is. Wat zien we hierin oprijzen?

De vijanden hebben het op Jezus gemunt. Daar ligt veel in. Het is allen om Jezus te doen. De rechtvaardigheid Gods, het recht van God zal Zijn eigen Zoon niet voorbijgaan. Het zal Hem aantasten. Het zwaard zal ontwaken tegen de Herder en tegen de schapen en de schapen zullen verstrooid worden. Het zwaard van de deugden Gods is tegen Immanuël alleen ontwaakt, tegen hem als de tweede Adam. In het Paradijs zijn wij gevallen uit liefde en in vijandschap veranderd. We zijn in de val zo arm geworden, we zullen nooit meer naar God vragen. Onze taal is daar geworden: *“Wijkt van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust.”* Het ganse schepsel ligt verzonken in vijandschap tegen God. Hier staat nu de tweede Adam; als principaal voor Zijn volk moet hij betalen, wat Hij niet geroofd heeft.

“Zo laat deze henengaan”, ze krijgen een vrijgeleide.

Het Zwaard had hen moeten aantasten en niet Hem. Maar hij heeft Zich als Borg verbonden om dat te doen. Hij staat in de plaats en nu zegt Hij, dat ze van hen af moeten blijven en Hij geeft hen een vrijgeleide. Waarom? Hij wil ze door Zijn bloed en door de Geest vrijmaken.

De hel had ze aan moeten tasten. Maar nu krijgen ze van Hem een vrijgeleide. Als u Mij zoekt, dan moet u daar afblijven. Daar is hij de aansprekelijke Borg voor. Hij beschermt ze als Koning van de kerk. Ze moeten er afblijven. Daar ligt wat in!

Omdat de Heiland zich overgeeft tot de dood aan het kruis, verkrijgt de kerk een vrijgeleide, waarmee ze de tijd uit en de eeuwigheid in kunnen gaan. “*Deze henengaan*”, o, ze kunnen op deze grondslag ontslag van schuld en van straf ontvangen. Hij heeft de schuld voor Zijn rekening genomen. Hij heeft de strafschuld aanvaard om hen, die de dood verdiend hadden, een vrijgeleide te kunnen geven, waardoor zij de eeuwigheid kunnen aanvaarden. Als de Koning van de kerk openbaart Hij Zijn trouw en liefde. De toorn Gods had hen weg moeten slaan naar de rechtszaal, naar de gevangenis. Dat was het verdiende loon voor zondaars. Maar nu geeft Hij ze een vrijgeleide. De vijanden moeten er afblijven. Daar is hij aansprakelijk voor. Ze zijn nooit uit Zijn hart, altijd slaat Zijn oog hen gade. Altijd blijven ze in Zijn liefde en liggen ze in Zijn voorbede. Hier hebt u Mij, maar deze mogen henengaan. Als Borg stond Hij daar met Zijn Vader als Richter. Het zwaard was ontwaakt. Hij werd de aansprakelijke Persoon en moest de straf dragen.

Hij ontvangt al de striemen, zij krijgen de genezing. Hij krijgt de klappen, zij de kussing, zij krijgen het vrijgeleide. “*Vader ik heb lust om Uw wil te doen.*” Hij wil ook voldoening geven aan al de deugden van Zijn Vader. Hij wilde ook volmaakt voldoening opleveren door het rantsoenerend werk van Hem. Wij hadden de Heere tot toorn verwekt en we hadden eeuwig onder de toorn moeten blijven liggen. Maar nu mag de kerk horen: “Ik zal nooit meer op u toornen of schelden.” Nu, zegt de Borg, nu is de toorn op Mij gelegd. Vader ik ben bereid. Als U voldoening eist, eis ze dan van mij. Zij kunnen geen voldoening geven, ze mogen het niet doen, laat deze dan heengaan. Ze waren waardig om in de gevangenis te gaan. Ze hadden zwaar gezondigd. De eeuwige straf in de hel is ons aller verdiende plaats. Maar nu uit Zijn vrijwillige overgave krijgt de kerk een vrijgeleide.

De kerk is reeds van eeuwigheid in het oordeel vrijgehouden, door die vrijhouding van eeuwigheid zijn ze in het oordeel van God vrijgehouden van schuld en straf.

Toen is hun schuld al aan de Borg toegerekend. Ze zijn nooit tot toorn gesteld geweest, en deze vrijgehouden van God heeft de Borg voor zijn rekening genomen. Hij heeft ze door Zijn bloed, door Zijn lijden en sterven gekocht. De vrijgekochten door het lam worden vrijgemaakt van banden, zonden, noden en doden. Die door de Zoon vrijgemaakt is, die zal waarlijk vrij zijn. Dan geeft de Vader op grond van vrijmaking van de Zoon, een eeuwige vrijgeleide uit de arbeid van de Borg. Die pas behoeft niet verlengt te worden, die blijft altijd van dezelfde waarde. Die kan op alle kantoren die met de hemel in contact staan, getoond worden. Die is in alle delen van de wereld geldig. O, dan zijn ze van hun banden ontslagen. Zowel de kennisgeving als de kennisneming hebben ze uit Zijn vermogen ontvangen. En zo komen we dan tenslotte tot het onverwoestbaar fundament, waarop dit rust.

Het woord moest vervuld worden dat uit Jezus mond gegaan was in Zijn hogepriesterlijke bede: “*Uit degenen die Gij mij gegeven hebt, heb ik niemand verloren*” en het verbondswoord uit de mond van de Vader: “*Ik zal mijn verbond niet ontheiligen en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal ik niet veranderen. Ik heb eens gezworen in Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn.*” Het waren de gegevenen van de Vader, die de Borg bewaren moest. “*Vader, ze*

waren Uwe, maar Gij hebt ze Mij gegeven.” Daar ligt het vaste fundament, het fundament van de uitverkiezing, dat nooit zal wankelen. Zo veel als er verordineerd waren tot het eeuwige leven, zovelen zouden er geloven. Dat is een onomstootbare grondslag.

Daar kunnen de hel, de duivel en de verworpenen op aanvallen, maar niets kan die doen wankelen of bezwijken. Ze zijn in Christus uitverkoren. Dat is dat onverwoestbaar fundament. Hij is de Hogepriester van het verbond. Oudtijds droeg de priester de borstlap met de 12 stenen en daarop waren gegraveerd de twaalf namen van de zonen van Israël. Zo had Jezus nu hun namen in Zijn hart gegraveerd, zodat Hij ze nooit uit Zijn hart, uit Zijn oog of uit Zijn liefde kan verliezen. Ook droeg de priester de namen op de schouderbanden. Zo draagt Jezus Zijn kinderen op de schouderband. O, Hij draagt ze met hun kruis, ze moeten maar nooit zeggen: het is mijn kruis; nee, hij draagt beide: het kind en het kruis.

Zijn dierbare voorbede is niet voor de wereld: *“Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld. Toen ik met hem in de wereld was, bewaarde ik ze in Mijn naam. Niemand uit hen is verloren gegaan.”* Het is eeuwige onmogelijkheid, dat er een schaap verloren gaat, dat gekocht is door Christus’ bloed.

Heerlijke voorbede! Onverwoestbaar fundament! Er rijst een vraag op. Wanneer zijn ze in de voorbede gekomen? Als ze geboren werden? Dat is wel wat laat. Wanneer dan? Soms bij de wedergeboorte? O, ze waren in het hart van de Middelaar gegraveerd als voorwerpen van eeuwige liefde reeds in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid.

De uitverkorenen waren Hem van eeuwigheid door de Vader toegezegd: *“Uit degenen die Gij Mij gegeven hebt, heb ik niemand verloren.”* Nooit kunnen ze uit Zijn liefde noch uit Zijn voorbede vallen.

Daaruit heeft Hij er nooit één verloren. Hij alleen de principale Borg staat te pleiten: *“Vader, gedenkt het woord Uwer lippen”*, Ps. 2: 8: *“Eis van mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting.”* *Gedenk het woord, gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwachting hebt gegeven.* Dat woord wordt aan hen vervuld. Dat is zo vast dat er niet één van hen kan verloren gaan. Al zou de aarde wijken en al zouden de hemelen weggrollen, nooit zullen ze verloren gaan. Dat is een vast en onverwoestbaar stuk. Judas met de bende kan een verwoede aanval doen, hij kan aanvallen op een almachtig God, maar de kerk ervaart daarin, dat ze nooit in eeuwigheid verloren gaan, en daaruit wordt verstaan, dat ze gegraveerd liggen. De kerk ligt in de handen van de Vader gegraveerd. *“Niemand zal ze rukken uit de hand Mijns Vaders.”* Ook liggen ze in de hand van de Middelaar gegraveerd en ze liggen in Zijn voorbede. Niet met een algemene stem bid de Heere voor Zijn massa, nee, Hij bidt voor elke ziel afzonderlijk. Hij nam de nood weg voor iedere ziel. Hij noemt hen niet generaal, maar Hij noemt hen allen in het bijzonder bij name. Dat is een stuk: omdat Jezus Zich overgeleverd in de handen van de vijanden, ze zullen de eeuwige dood niet zien, maar zij zullen leven tot in eeuwigheid. Dat was het werk van die gezegende Heiland. Dat is het onverwoestbaar fundament door Hem geopenbaard, waardoor zij nooit verloren gaan. Niemand kan ze rukken uit de hand van de Vader. Zij mogen hun weg door het vuur moeten gaan of de hagel, ze zijn gewaarborgd voor de eeuwigheid.

Door het Hogepriesterlijk gebed van Immanuël zijn ze gewaarborgd voor tijd en eeuwigheid. Hij alleen, hij is de aansprekelijke Borg en uitvoerder van het ganse werk en de kerk ontvangt uit Zijn dierbare borgtochtelijke overgave een heerlijk vrijgeleide, dat tot de eeuwigheid duurt.

Zingen: Psalm 40: 4

TOEPASSING

De Heiland heeft Zijn werk volbracht op aarde. Historisch geloven we dat allemaal, maar voor de kerk wordt het de vraag: heeft hij dat werk volbracht ook voor mij? Was het een generaal werk, gold het voor alle mensen, hoofd voor hoofd, dan hadden we een algemene verzoening. Maar zo is het niet. Nu hebben we nodig onderzoekingen van het hart.

De Heiland heeft zich vrijwillig aangeboden. In Zijn vernedering heeft hij dat werk op aarde volbracht. Daar moeten we kennis aan hebben. Dat is noodzakelijk tussen wieg en graf. De godsdienst van Jezus in de mond, maar geen genade in de grond, dat daarop rust, maar o, wat is dat doodsgevaarlijk. Maar, zegt iemand, ik ben wel eens benauwd geweest en ik ben wel eens zo in banden geweest met mijn verloren toestand. Mocht het maar eens zielenood worden uit een oprecht Godsgemis. Ligt of loopt er hier in uw woonplaats zo één? O, u bent geen man of vrouw kwijt en u hebt geen kind verloren, maar u bent God kwijt. Is dat uw toestand? Hebt u daar kennis aan? Aan de tweede Persoon hebt u geen kennis, maar u bent God kwijt. De godsdienst begint met Jezus, maar het zal de eeuwigheid niet verduren. De kerk leert het anders. Die arbeid moet gewerkt worden in uw ziel.

De dood wenkt ieder uur. Plotselinge sterfgevallen, sterven aan de kanker, het is aan de orde van de dag. Mens moet u die dood onvoorbereid aandoen? Elke minuut kan uw leven afgesneden worden. Bent u niet bereid? Bent u niet met God verzoend? En kunt u dan vanavond wel rustig gaan slapen? O, als u vanavond eens thuis kwam met 40 graden koorts, dan zou u niet durven gaan slapen. Toch loopt u op de rand van de eeuwigheid. Daar valt de ene, dan de andere.

Wanneer u? Dat kan ieder ogenblik zijn. Hoe kunt u dan nog slapen! Het is een bewijs, dat u er niet aan ontdekt bent. Het is verborgen voor uw ogen.

Bent u al gekomen tot arbeid? Zegt u, o, man, ik lig zoveel te tobben in de nacht. Dan verschrikken de gedachten mij over de velen, die al weg zijn. Daar is zoveel tobben uit kracht van opvoeding. De dood kan u plotseling aantreffen. Die onrust mag niet overgaan, voordat u een toevlucht gevonden hebt. Het is een misleidende tijd. Er is zoveel godsdienst. Er wordt met de naam Jezus als het ware gevent. We hebben tegenwoordig een vliegend evangelie.

Die ouderwetse zware taal daar moet men niets meer van hebben. Ze nemen de Heiland maar aan. Dat kunnen ze zelf. Verloren gaan, o, dat is eigen schuld. Dan moet je maar geloven. Enkel om je ongeloof ga je verloren.² Wat een bedrog, wat een misleiding. Het zal wat wezen: menen in te gaan en niet te kunnen!

Volk des Heeren! Wat een zoete troost voor u! Wat ligt er veel in Jezus koninklijke aanbidding aan Zijn vijanden. Hij heeft zich voor u vrijwillig verbonden. Vrijwillig heeft Hij Zich aangeboden aan de Vader en daarom ging hij vrijwillig de vijanden tegemoet om voor u te verwerven een vrijgeleide. Door uw erf- en dadelijke zonde moest u naar de gevangenis om daar in eeuwigheid straf te lijden. Maar nu verkrijgt u uit Zijn overgave een vrijgeleide. Dat duurt langer dan de tijd, daar kunt u de eeuwigheid mee aandoen. Uw vrijbrief is ondertekend met het bloed van Immanuël bevestigd door het bloed van de Koning. Het stempel van de Heilige Geest staat er op,

² Hebreeën 3:19. "En zij hebben niet kunnen ingaan vanwege hun ongeloof." Ongeloof was en is de grootste zonde van hen die onder het Evangelie leven. Maar opgedrongen geloof dat men ook een kind van God is, zonder oprechtheid, is bedrog.

daarom zijn het verzegelden van het Lam.

Dat moet u eens doordenken! In plaats van de eeuwige straf te ondergaan, mag u vrij uitgaan, hoeveel zonden u ook hebt bedreven. Eens, volk, moogt u ingaan in Immanuëls land daarboven. Daar zal het volk aanheffen: *“Door U, door U alleen om ‘t eeuwig welbehagen!”* Immanuël zal in het opheffen van Zijn handen de graveerselen laten zien. Volk, uit die graveerselen kunt u lezen zijn liefde en trouw. Na Zijn strijd volgde Zijn overwinning nu praat Hij met de littekenen van de genezen wonden. Dat zijn Zijn ere littekenen. Volk, omdat u er littekenen kan tonen, zult u zonder een enkel litteken in ziel en lichaam in de eeuwige heerlijkheid zijn. Wat een verborgenheid! Met de vrijgeleide uit Zijn overgave mag u eeuwig ingaan in het paradijs, waar geen inbreuk meer zal zijn. God Zelf zal ze een plaats geven daarboven aan de glazen zee. Daar zullen ze eeuwig zingen van de wegen des Heeren.

Ze zullen hun harp nooit meer aan de treurwilg hangen, maar de kerk zal in verwondering en aanbidding wegzakken.

Eenmaal is de dierbare Immanuël uitgegaan, uitgegaan van de Vader, uit Zijn heerlijkheid en neergekomen in de wereld. Daar heeft Hij Zijn strijd gestreden. Hij heeft het ganse werk volbracht, Hij heeft de toorn weggedragen en een volkomen voldoening aangebracht in Zijn ambtelijke bediening, waaruit een volmaakte verzoening voortvloeit, zodat de kerk zonder vlek of rimpel daar zal staan volk! Dat zal stof zijn van eeuwige aanbidding. Uit de volbrachte arbeid van Immanuël zullen ze een eeuwig “halleluja” zingen. Dat zal eeuwig het onderwerp zijn van het lied van de vrijgekochten van het Lam, als ze hun wens verkregen hebben. De algenoegzame Koning verbindt Zijn zegen aan het gesproken woord. Hij laat onder het oordeel nog het evangelie verkondigen. Hij stelde het nog ten zegen, tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk, tot zaligheid van de zielen en tot opluistering van Zijn deugden, die deugden, waar de kerk van zingt:

*“Door al Uw deugden aangespoord
Hebt Gij Uw woord
En trouw verheven.”*

AMEN

Zingen: Psalm 69: 3

4. JEZUS, DE VOLEINDER VAN DE WET

Zingen: Psalm 22: 8

Lezen: Johannes 19: 17 tot het einde

INLEIDING

De liefde van Christus is onverklaarbaar en onuitputbaar. We lezen in de Heilige Schrift Johannes 10: 17: “*Daarom heeft mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme.*” De eeuwige Vader heeft de Zoon lief. De liefde van de Vader is onderscheiden van de liefde van de Zoon.

De Vader heeft de Zoon lief wegens eeuwige generatie: “*Heden heb Ik u gegeneerd.*” Hij heeft Hem lief als Zijn welbeminde Zoon en Hij heeft Hem lief om het Middelaarswerk, dat de Zoon aanvaardde om het te volbrengen, en dat Hij ook volvoerd heeft tot eer van Zijn Vader. Jezus verklaart hier aan Zijn discipelen, dat de Vader Hem liefheeft, omdat Hij Zijn leven aflegt en hetzelfde wederom aanneemt. Hij kan Zijn leven afleggen en Hij is ook machtig het weer aan te nemen. Dat kan geen gewoon creatuur. Geen schepsel kan zelf zijn leven afleggen, dan in een onnatuurlijk ingrijpen, waardoor het leven hem ontvliet! nog minder kan hij het weer aannemen, alleen de eeuwige lieveling van de Vader kon zeggen; niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen en heb macht hetzelfde wederom te nemen. Als Bijbellezer weten we dit, maar wat een diepte van geheimen liggen hierin verklaard. Naar Zijn Goddelijke natuur heeft Hij Zijn leven niet afgelegd, maar naar Zijn menselijke natuur had Hij een menselijk leven. Het Goddelijk leven was eeuwig, maar het menselijk leven heeft Hij afgelegd en wederom aangenomen op aarde.

We willen zien, hoe de Heiland het laatste uur van Zijn leven op aarde heeft willen heiligen, en in dit uur bevestigd heeft, wat Hij gesproken had. Daartoe trekken we uw aandacht naar het u voorgelezen hoofdstuk Johannes 19 waar we in vers 28 tot 30 aldus lezen: “*Hierna Jezus wetende, dat nu alles volbracht was, opdat de Schrift zou vervuld worden, zei: Mij dorst. Daar stond dan een vat vol edik en zij vulden een spons met edik en omleiden ze met hysop, en brachten ze aan Zijn mond. Toen Jezus dan den edik genomen had, zei Hij: Het is volbracht en het hoofd buigende gaf de geest.*”

Zingen: Psalm 89: 18.

We zouden uw christelijke aandacht met hulp van de Heere willen bepalen bij Jezus, de Voleinder van de wet in vijf overdenkingen:

1. *bij Jezus wetenschap;*
2. *bij Zijn woord: Mij dorst;*
3. *Het is volbracht;*
4. *bij het buigen van Zijn hoofd;*
5. *bij het geven van Zijn geest, om tenslotte met deze waarheid toepasselijk tot onszelf in te keren.*

We wensen een ogenblik stil te staan bij een gedeelte van de Heilige Schrift, opgetekend in Joh. 19, waar we lezen, hoe Jezus op Golgotha aan het kruis het laatste uur van Zijn menselijk leven zal eindigen. Hij openbaard zich hier als biddende voor

Zijn vijanden: “*Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.*” Hij heeft gebeden voor Zijn kruisiger. Toen zij hun werk hadden gedaan, zag Hij Zijn moeder staan en Johannes, de discipel. Uit haar had Hij de menselijke natuur aangenomen. Hij had haar als moeder erkend, want hij was de vrucht van haar buik geweest, maar nu spreekt Hij tot haar niet als Zoon, maar als in een ambtelijke betrekking als Middelaar. Hij zegt niet moeder, maar “*vrouw, zie uw zoon.*” En dan bedoelt Hij met zoon niet Zichzelf, maar Johannes. Tot de discipel zegt Hij: “*zie uw moeder.*” *En van die ure nam de discipel Johannes haar in huis.* Jezus ging testamentair Zijn moeder vermaken, zodat Maria onderdak heeft gekregen, aldus vervullende de tweede tafel van de wet.

Tegen de moordenaar sprak Hij: “*Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.*” Dit alles werd gesproken door Jezus, dat volwaardige personage. Hierna lezen we, “*Jezus wetende*” enz.

Jezus had een volmaakte wetenschap. Het lijden was Hem niet overvallen. Niets geschiedt er bij geval op aarde. Deze wetenschap van Jezus gaan we een weinig naspeuren. Hoedanig wist Jezus dit? Naar Zijn Goddelijke natuur was Hij een alwetend God. en was voor Hem niets verborgen. Als dat niet zo was, dan zou Hij geen Goddelijkheid hebben. Maar Hij weet en voorweet alles. Dat wijst hun naar de Goddelijkheid van Zijn natuur. Hij wist naar Zijn menselijke natuur zoveel als Hem meegedeeld werd door Zijn Goddelijke natuur.

Daaruit vloeide Zijn wetenschap. Jezus wetende... Deze wetenschap geeft licht over de Raad des Vredes. In de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid waren de drie eeuwige Personen van het Goddelijk Wezen werkzaam over de zaligheid van het schepsel. Daar vond een raadhouding plaats, hetwelk een uitnemende verborgenheid is.

Daar is door de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest raad gehouden. Waar ging die raadhouding over? Het ging over de staat van de mens, hun eeuwige staat was het, waarover de raadhouding van God ging en waarin Zijn eeuwige wijsheid naar voren kwam. Langs welke weg konden verloren schepselen behouden worden met behoud van Gods vlekkeloze deugden? God moet de zonde haten, niet wegens Zijn besluit, maar volgens Zijn natuur. God zou de wereld scheppen en Zijn schepsel goed en oprecht. Ze werden één voor allen gerekend. Adam vertegenwoordigde al zijn nakomelingen. Eer zij in aanzijn waren, waren ze al van eeuwigheid in Christus uitverkoren, (namelijk degene die de voorwerpen van Zijn eeuwige liefde waren) en dat door een soevereine daad van de uitverkiezing. Van eeuwigheid waren ze bij name gekend en geteld. Ze waren door de Vader uitverkoren in Christus tot eeuwige zaligheid. Waar moest nu raad over gehouden worden reeds voor de tijden van de eeuwen? Wel, God kon Zijn liefde niet kwijt, of uit laten aan voorwerpen, die gevallen waren. Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en u geven het gewenste land? Hoe? Daar is een verbondsonderhandeling geweest tussen die Goddelijke Majestueuze Personen. De borgstelling gaat van de Vader uit, volgens Jeremia 30: “*Ik zal Hem doen naderen, en hij zal tot Mij genaken, want wie is Hij die met Zijn hart Borg wordt om tot Mij te genaken?*” Daar heeft de Heere Jezus de eeuwige Zoon van God Zich vrijwillig verbonden. Daar heeft Hij uit liefde tot de Vader, en uit liefde tot de Zijnen, een vrijwillige verbintenis aangegaan, om alles voor Zijn rekening te nemen, en dat met behoud van Gods deugden. Hij verbond zich om alles te verrichten, wat voor de zaligheid geschieden moest, Hij moest een eeuwige voldoening opbrengen, Jezus wist dus, wat volbracht moest worden. Niet alleen door de Raad des Vredes wist Jezus het, maar ook door het genadeverbond, dat reeds was voor het werkverbond met Adam werd opgericht. Het genadeverbond is gedagtekend van eeuwigheid. In de

raadhouding van God was een weg uitgedacht, en nu trad Hij in dat Verbond op in principale verbintenis als de tweede Persoon in orde van het huishoudelijk werk. De Vader komt voor als voorstellende het verbond, zijn eisen, voorwaarden en beloften.

Hij is de Borg van de Vaders en de Middelaar van de Vader. Beiden zijn in dit verbond in zoete overeenkomst werkzaam. Het genadeverbond, is genadeverbond voor dat volk waarvoor Hij intreedt, maar het voor Hem een werkverbond. Hij is immers de Middelaar van het verbond, die het werk volmaakt tot uitvoering moet brengen. Waartoe is Hij met een eeuwige verbintenis als Borg verbonden? Hij is verbonden om alle voorwaarden te aanvaarden. Gods majesteit had een volmaakte eis, Hij moest een eeuwige voldoening opbrengen, als Borg van het verbond. God kan geen zonde ongestraft laten, of vergeven buiten voldoening. Hij kan nooit met zondaren gemeenschap maken.

Maar nu heeft de Middelaar Zich in het genadeverbond vrijwillig verbonden als schuldovernemende Borg om verbondswerk te verrichten. *“Ziet, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven, Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen.”* Hij heeft als die dierbare Borg van het Verbond alle schulden van de uitverkorenen voor Zijn rekening genomen. Hij is wel in de stilte van de eeuwigheid Borg geworden, maar in de tijd moest Hij op aarde komen om het te volvoeren. Het is niet zo, zoals vaak uitgedrukt wordt, dat de zaligheid van eeuwigheid uitgewerkt is, en dat Christus al van eeuwigheid alles betaald heeft. O nee, Hij moest op aarde komen en betalen door de dood van de Zoon van God. Naar Zijn Goddelijke natuur was Hij van eeuwigheid bij de Vader, maar Zijn menselijke natuur was niet van eeuwigheid. Hij was wel een Middelaar van twee naturen, maar Hij bezat niet van eeuwigheid twee naturen. Als Hij mens geweest was, dan was Zijn menswording in de tijd niet noodzakelijk geweest. Dan was er geen volheid van de tijd nodig geweest. Maar nu moest Hij volbrengen, wat Hij in de eeuwigheid op Zich genomen had. Naar Zijn Goddelijke natuur kon Hij niet sterven; Zijn Godheid was niet vatbaar voor lijden, maar naar Zijn menselijke natuur kon Hij lijden, en sterven, en gedragen en ondersteunt door de Goddelijke alles doordragen. Jezus wist... Zijn wetenschap was naar Zijn Goddelijke alwetendheid volkomen. Hij wist, dat de afhandeling op Golgotha plaats zou grijpen. Hij had wel de schuld van de uitverkorenen voor Zijn rekening genomen, maar de zaak was niet van eeuwigheid afgehandeld. Maar nu in de tijd wordt de onderhandeling, afhandeling. Hij wist de inhoud van het genadeverbond. Hij kende de overeenkomst en de voorwaarden van het Verbond in het licht van Zijn goddelijke alwetendheid. Hij was het Lam, dat de zonden van de wereld wegneemt. Het was naar Zijn menselijke natuur, dat Hij vatbaar was voor lijden, en Hij werd door Zijn Godheid ondersteund. *“Daarom heeft Zijn arm heil beschikt.”*

Hij heeft Zijn gemeente gekocht door bloed. Wij moeten het lijden niet in de Goddelijke natuur zoeken, maar de waardij van Zijn lijden is uit kracht van de personele vereniging. Hij heeft de natuur van Zijn kerk aangenomen, omdat de rechtvaardigheid van God eiste, dat de zonde zou worden afgestraft, in die zelfde natuur die gezondigd zou hebben. Nu neemt Hij niet de engelen aan, maar het zaad van Abraham en daarom wist Jezus volmaakt, dat de wraakvorderende, en de wraakoefenende gerechtigheid voldoening eiste.

Jezus is 33 jaar op aarde geweest. Hij wist in hoeverre de volbrenging van al wat voorzegt was, nu had plaats gehad. Hij bezat een volmaakte wetenschap en Hij kende de Heilige Schrift in een volmaakt licht. De alwetendheid van een alles wetende Middelaar zag psalm 69: 22 openstaan. *Zij hebben mij gal tot Mijn spijs gegeven en in*

Mijn dorst hebben zij Mij edik te drinken gegeven. Dat moest ook nog vervuld worden. Ook deze psalm lag onder Zijn Goddelijke wetenschap. Daarom horen we uit deze volmaakte wetenschap oprijzen Zijn woord: “*Mij dorst*”, opdat de schrift zou vervuld worden. Dat spreekt de Heiland aan Golgotha’s kruis, niet de derde ure, niet de zesde ure, maar de negende ure, nadat er twee stille uren, namelijk de zevende en de achtste verlopen zijn, uren, waar de eeuwigheid voor nodig zal zijn om die te bewonderen. Het was duisternis op aarde van de zesde tot de negende ure, maar er wordt geen woord vernomen noch in de hemel, noch op aarde. De eeuwigheid zal niet lang genoeg wezen voor de bewondering over deze stilte.

De Heiland had een heldere wetenschap ook over dit laatste uur. We zien Hem in drieërlei dorst, een lichamelijke dorst, een zieleldorst en een Middelaarsdorst.

De Heiland had aan het kruis werkelijk dorst naar het lichaam. Hij was van de ene gerichtplaats naar de andere gesleept, Hij had in Gethsémané een zwaar zielslijden doorworsteld. Hij was gegeseld, en spijs had Hij niet gehad. We weten, dat dorst erger kwelt dan honger. Simson zei: “*met een ezelskinnebakken heb ik duizend man geslagen.*” Ik, zegt hij, maar dat ik moest wijken. Als hij zeer dorste riep hij tot de Heere en zei: “*Gij hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven,* (hoort u wel, toen was ik er van tussen) *zou ik dan nu van dorst sterven?* Toen ik er tussen uit was, toen liet God de dorst wijken. God kloofde de holle plaats, die in Lechi is en hij dronk. De Heere beschikte water voor de held in dorst. Hier heeft de Held der helden ook lichaamsdorst. Hij hangt hier in de brandende toorn van de Vader. Daar heeft Zijn gezegend lichaam ook gedorst naar water en naar verkwikking. Ook in Jezus omwandeling op aarde lezen we, dat Hij gedorst heeft. Zittende bij de put van Jacob vroeg Hij aan de Samaritaanse vrouw: “*Geef Mij te drinken.*” Maar deze dorst overtreft alle dorst, die Hij ooit op aarde geleden heeft. Volmaakt heeft Hij ook lichaamsdorst moeten ervaren. En waarom? Omdat wij gedorst hebben naar een verkeerde vrucht, gedorst naar de zonde, en naar een verkeerd koningschap. Christus heeft gedorst, omdat de Kerk anders eeuwig had moeten versmachten van dorst. Elke teug voor het lichaam heeft Hij verworven. Wat kreeg Hij te drinken? Zure edik met gal gemengd. O, de fontein van het leven heeft dorst. Hij heeft gedorst naar lichaamsverkwikking. En nu krijgt Hij als verkwikking zure edik met bittere gal. Hier heeft Hij doormaakt, wat anders Zijn kerk in eeuwigheid had moeten doormaken en nooit te boven was gekomen, omdat dat lijden niet kan bevrijden. De zonde heeft een eeuwige dorst verdiend. Daarvoor heeft Hij alle verkwikking willen ontberen. Hij moest betalen, wat Hij niet geroofd had. Elke verkwikking, die we naar het lichaam nog genieten mogen, moest Hij verwerven. Elke druppel water, die we gebruiken, vloeit voort uit de bloedfontein van Christus. We drinken zo gemakkelijk zonder enige indrukken. Maar Immanuël kreeg het niet. Voor Hem was de zure edik. Hij moest voor ons betalen en verdienen, opdat er voor ons nog verkwikking zou zijn.

Niet alleen voor het lichaam heeft Hij verkwikking willen verwerven, maar in Zijn lichaamsdorst heeft Hij ook het water des levens verworven, opdat de kerk zou drinken om niet, water uit de fontein van het heil. Ook naar de ziel heeft Immanuël gedorst. Wat heeft Hij zieleldorst gehad om op te brengen het rantsoen voor velen. Hij heeft naar de ziel gedorst naar voldoening; “Ik moet voor voldoening zorgen.” Hij moet aan de Vader een eeuwige voldoening geven, Zijn deugden en Zijn Naam verheerlijken. Nee, niet de zaligheid van de kerk staat bij Hem voorop. Dat komt niet op de eerste plaats, maar de liefde tot de Godsverheerlijking. Zijn grootste dorst naar voldoening is om de Vader te voldoen, om Zijn deugden te verheerlijken. Daar wil Hij Zijn leven voor geven, en Zijn bloed voor storten. Hij verlangt om Zijn leven af te leggen daarvoor. Zie Hem springen op de bergen, en huppelen op de heuvelen,

verlangend om te doen, wat Hij wist, dat Hij volbrengen moest in Zijn vlees en bloed op aarde. O, Hij zou de Vader voldoen, in het recht van de deugden van God, ook de heilige wet volmaakt verheerlijken, en dat was nu Zijn lust en Zijn vermaak. De kerk wil wel eens tegen het zwaard aanvliegen, maar Christus niet, Hij was volmaakt gewillig. Maar niet alleen naar voldoening, maar ook naar verzoening heeft Christus gedorst. God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende, volgens 2 Cor. 5: 19 enz. haar zonden haar niet toerekenende, maar heeft het woord van de verzoening in ons gelegd, dat is in de Apostelen, en Leraren.

De Vader was als Rechter in de handhaving van de volmaakte deugden van God vertoornd over de zonde en daar nu Christus als Borg aansprakelijk was, was de Vader vertoornd op Hem, de volle toorn was op Hem losgebrand. De gunst van Zijn Vader werd ingehouden, zodat Hij van God verlaten was. God is in Christus verzoend, en naar die verzoening heeft Hij gedorst. Slechts door voldoening kon er plaats gemaakt worden voor verzoening. De heilige toorn van God, is volkomen geblust, in dat dierbare bloed van de Heere Jezus en in Zijn heilig vlees is de zonde veroordeeld. Wat moest er verzoend worden? Er zijn mensen, die leren willen, dat er in de hemel geen verzoening plaats behoefde te vinden. Ze zeggen boven zit het niet vast, maar hier beneden, maar dat is wel wat te separeren.

We lezen in de waarheid van de dingen, die bij God te doen waren. Op aarde moest er voldaan worden aan de eis van God daar kon niet anders betaald worden als door de dood van de Zoon van God, als we letten van wie de voorslag van de verzoening uitgaat. We lezen in Job 33: dat de Vader zegt *“Ik heb verzoening gevonden”*, dan kon dat nooit anders, en nooit buiten de voldoening van de Zoon. Hier heeft Jezus gedorst om die eeuwige gerechtigheid aan te brengen, want ook de uitverkoren wereld, moest met God verzoend worden. Hij heeft gedorst om alzo die heugelijke verzoening, in de dadelijkheid aan te brengen. Immanuël, God met ons, heeft hier gedorst naar de gemeenschap met God. Hij had hier een dorst naar God, want Hij kon niet buiten de zalige gunst van de Vader. Hij heeft Zich in Zijn menswording zo willen vernederen, dat Zijn Goddelijkheid verborgen was achter Zijn mensheid, en Hij verscheen in de gelijkheid van het zondige vlees. In Filipp. 2 lezen we: *“die in de gestaltenis Gods zijnde het geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn, maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; en een gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood des kruises.”*

Hierin moet Hij nu ervaren het ontberen van de gemeenschap met God in Zijn ziel. In Gethsémané werd Hem deze drinkbeker op de hand gezet, en aan het kruis klinkt de klacht: *“Mijn God, Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten!”* O, er moet eerst voldoening geschieden, voor dat er gemeenschap kan geoefend worden met de Vader enerzijds en met de zondaar anderzijds. Dat kan alleen maar door bemiddeling van deze heilige Persoon.

Maar de Middelaar heeft ook dorst naar verzadiging, volgens Jesaja 53 *om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden*. In de arbeid van Zijn ziel dorst Hij naar volle verzadiging. Hij dorst er naar om alle deugden van Zijn Vader in volle luister te verheerlijken. O, dan zal Hij verzadigd worden, met Zijn eigen Middelaarsheerlijkheid, en Zijn arme kerk zal ook verzadigd worden. In Zijn rantsoenerende arbeid heeft Hij het betaald, en verworven. Wat heeft Jezus nog meer willen verwerven in Zijn dorst? O, Hij heeft gedorst, opdat Zijn kerk een dorst zou krijgen naar de levende God. Dat heeft Christus ook verworven. Als Borg heeft Hij gedorst

naar de ziel, opdat Zijn kerk eenmaal uit zou roepen: *“mijn ziel dorst naar God, naar de levende God.”* Dat is een vrucht van de dorst van Christus. Uit die vrucht zullen ze een heilige dorst krijgen, ook naar die heerlijke verzoening. Sommigen vragen om bekering, anderen vragen om nu met die God verzoend te mogen worden, door de dood van de Zoon van God, weer anderen dorsten naar meerdere gemeenschap met een verzoend God en Vader. Deze onze gemeenschap zij met de Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus. Deze dorst heeft Christus hier voor Zijn kerk willen verwerven, zodat ze eens zullen mogen opwaken om verzadigd te worden met Zijn Goddelijk beeld. Dan zullen ze verzadigd zijn door de arbeid van deze Arbeider. Hij kreeg naar het lichaam zure edik te drinken, naar Zijn ziel inhouding van Gods gunst, maar verkreeg naar dit lijden een volkomen oplossing.

En nu zal Hij Zijn kerk dorst geven, opdat ze water mogen drinken om niet uit de fontein van het leven. Jezus heeft ook een Middelaarsdorst. Hem is heerlijkheid beloofd eer de wereld was. Nu heeft Hij dorst naar Zijn Middelaarsheerlijkheid, Hem door de Vader beloofd.

Maar eerst moest Hij de Naam van de Vader verheerlijken, zoals we zien in het Hogepriesterlijk gebed Joh. 17: *“En nu verheerlijk Mij, Gij Vader bij Uzelven met de heerlijkheid, die Ik bij U had eer de wereld was.”* Hij bad om na een voleindigd werk uit lijden en vernedering te geraken tot heerlijkheid. Uit volmaakte ontbering, heeft Hij gedorst naar Zijn heerlijkheid. Ook heeft Hij gedorst naar Zijn arbeidsloon. De arbeider is zijn loon waardig. Wie arbeid, mag ook loon eisen. Christus is de Arbeider van Zijn Vader, die Hem toezegde: *“Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting.”* De Vader beloofde Hem zaad op Zijn arbeid, van lijden en stervende liefde, en de Zoon heeft voor de vreugde Hem voorgesteld, het kruis verdragen en de schande veracht.

Jezus dorst naar het loon van Zijn arbeid, een handjevol zondaars, Zijn kerk. Daar heeft Hij de zaligheid voor verworven. Nu wacht Hij op uitbetaling. Hij heeft op Golgotha betaald en daarom zal de Vader Hem uitbetalen met zondige mensen. Naar de zware arbeid, die Hij er voor verrichten moest, is het een wonderlijk loon. Maar Hij verheugt zich in de zaligheid van verloren zondaren. Lichamelijke dorst heeft Hij niet meer, want Hij is ten volle verzadigd. Maar Zijn heerlijkheid is nog niet volkomen. Hij heeft toch nog dorst en wel naar de laatste trap van Zijn heerlijkheid. Deze dorst is nog niet overgegaan, ook al heeft Hij op Golgotha alles volbracht. Met verlangen ziet Hij uit naar de laatste uitbetaling van Zijn arbeidsloon op de jongste dag, wanneer Zijn gehele Kerk zal zijn toegebracht.

De fontein dorst naar de drinkers, wat een stuk, toen Hij sprak: *“Mij dorst”*, o, toen was Hij in arbeid voor helwaardige mensen. Toen dorste Hij niet naar het lichaam alleen, ook niet naar Zijn ziel, maar hier dorste de Heiland als Middelaar, naar de zaligheid van Zijn Kerk en naar Zijn laatste arbeidsloon dorst Hij nog.

Hierop horen we Hem spreken: *“Het is volbracht.”* De eis van de Vader lag op Hem. Toen sprak Hij: *“Zie, Ik kom om Uwen wil te doen o God. Ik heb lust om uw welbehagen te doen.”* Deze belofte heeft Hij aan het kruis volbracht. Brandoffer en zondoffer voor de zonde, (buiten Hem) had de Vader niet geëist, maar Jezus heeft één slachtoffer voor de zonde geofferd.

Hij heeft ook al de voorwaarden van het verbond volbracht. De Vader kwam niet eerst met beloften, o nee. Hij kwam eerst met Zijn eis. De Vader kwam met Zijn wraakoefenende gerechtigheid tot de Borg. En in Hem, in de Borg van het verbond zijn al de beloften ja en amen. De beloften, die er voor de Kerk liggen, moet Hij die volbrengen? Hier heeft Hij volbracht het werk, dat Hem gegeven was. De Vader heeft

Hem ondersteuning beloofd: *“Ziet, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun.”* Jezus zegt Zelf: *“De Vader is met Mij.”* O, Hij heeft Hem trouw bijgestaan, Hem hulp gegeven. Hij heeft Hem beloofd, dat Hij zaad zal zien. Dat zijn de beloften van de Vader, maar die behoeft Christus niet te volbrengen, want die liggen voor rekening van God de Vader. Dan kan de Vader de beloften geven aan bondelingen, op grond dat Christus de wil van Zijn Vader volbrengt. Christus moest en heeft de wil van Zijn Vader volbracht. Hij was onder de wet gekomen en onder de vloek van de wet. De Vader kwam nu niet met een belofte tot Hem, maar toen dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt. Hij kwam tot Hem, met het zwaard van de gerechtigheid. Zwaard, ontwaakt tegen de Man die Mijn metgezel is. Het zwaard is ontwaakt tegen de Herder, niet tegen de zondaar, die het verdiend heeft, het is ontwaakt tegen Christus. Nee, de Vader gaf Hem geen kus, maar Hij moest de gehele schuld betalen. Hij moest voldoen aan de geschonden deugden en aan de eis van de wet.

Nu kon Hij zeggen op Golgotha: *“Vader, het is volbracht.”* Hij had alles betaald in en door Zijn lijdelijke gehoorzaamheid en alles verdiend in en door Zijn dadelijke gehoorzaamheid. Aan de eis was nu volkomen voldaan. Wat had Hij nog meer volbracht? Alles, wat voorzegd was van Zijn lijden en sterven op aarde, alles wat van Hem beschreven stond in de profeten van Zijn werk als profeet, priester en koning. Hij moest betalen, verdienen en verwerven een eeuwige gerechtigheid. Hij kon vragen: is al het geëiste nu betaald, is de vloek nu niet geheel weggedragen, is alles nu niet volbracht? Ja, alles wat van Hem gesproken was, had Hij nu volbracht. Maar ook alles wat in de ceremoniën afgeschaduwd was, was volbracht in Hem, en door Hem. Het was onmogelijk, dat het bloed van stieren en van bokken de zonden zou wegnemen. Daarom sprak de Zoon: *“Zie, ik kom om Uw wil te doen, o God.”* Alle voorbeelden heeft Hij in Zijn persoon volbracht. Hij was de Priester, niet omdat Hij er Eén was uit het geslacht van Levi, want Hij was uit Juda's stam. Hij was wel Priester naar de ordening van Melchizedek, maar naar het voorbeeld van Aäron.

Hij was ook Zelf het Altaar naar Zijn Goddelijke natuur, waarop het offer, Zijn menselijke natuur gelegd werd. Hij was zelf de Offeraar. Nu kon Hij tot Zijn Vader zeggen: *“Het is volbracht”*, al wat de profeten voorzegd hebben en waar de voorbeelden op gewezen hadden. Niets was er meer te doen overgebleven. De wet was vervuld door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid en door Hem verhoogd en verheerlijkt. De inhoud van de eeuwige wet was Hem geopenbaard door de Vader en daar had Hij Zijn leven voor gegeven, de zonde wegdragende op het hout van het kruis.

Alles had Hij willen volbrengen naar de wil en het welbehagen van God, een eeuwige voldoening en verzoening aanbrenghend en dat alleen in Zijn eigen persoon. Nee, de Kerk behoefde niet te helpen betalen en verdienen. Het is voor de Kerk een uitgewerkte zaligheid. Niets mogen ze er aan doen en kunnen er niets aan doen, en ze moeten gaan leren dat ze er niets aan willen doen. Ze worden door Hem pasklaar gemaakt voor de toepassing door Zijn Woord en Geest.

“Nadat Hij nu alles volbracht had”, lezen we; *“en het hoofd buigende gaf de geest.”* Waarom boog Jezus het hoofd? Was het uit lichaamszwakte? O nee, Hij boog eerbiedig het hoofd, uit liefde en trouw onder het heilig recht van de Vader. In gehoorzaamheid aan Zijn Vader had Hij 33 jaar op aarde geleefd en Hij was bespot, omdat Hij God Zijn Vader noemde. Maar nu op Golgotha kon Hij zeggen: *“Hij is nabij die Mij rechtvaardigt.”* Toen alles volbracht was, boog Hij het hoofd onder het zwaard van het recht van de deugden van God. Daar werd Hij afgesneden uit het land der levenden en het recht door Hem aanvaard. Daar was Hem het zwaard van het recht

van Zijn Vader een liefdeszwaard. Nee, Hij liet het hoofd niet hangen. Dat doen we alleen uit dwang, uit noodzaak. Maar Hij buigt eerbiedig het hoofd onder het recht, niet uit dwang, maar uit liefde, met vermaak tot opluistering van de deugden van Zijn Vader. Hierin ervaart de Kerk, als zij het lijden door het geloof mogen verstaan, dat de Heiland het hoofd gebogen heeft in eerbied voor Zijn Vader, uit trouw aan het verbond van Zijn Vader. O zalige buiging van de Koning van de kerk! Hij wil Zijn testament met Zijn eigen dood verzegelen. Zolang de testamentmaker leeft, is het nog mogelijk dat hij het testament verandert. Maar de Heiland heeft Zijn testament bekrachtigd met de buiging van Zijn hoofd, Hij zei: Vader alles is volbracht, alles is betaald. En gaf de geest! Wanneer Stefanus gestenigd werd, riep hij: *“Heere Jezus ontvangt mijn geest.”* Hij had geen heerschappij over zijn geest, Maar Jezus spreekt hier een koninklijk woord. Zijn geest werd Hem niet ontrukkt en niemand had heerschappij over Zijn geest. Hij stelt Zijn kostelijke ziel in de hand van de Vader. Vaders hand is de schatkamer voor de ziel van Christus. Roepende met grote stem zei Hij: *“Vader in Uw hand beveel Ik Mijn geest.”* De ziel werd Hem niet door de dood ontrukkt. Wat een geheim. God, eenswezens met de Vader gaf Zijn ziel aan de Vader, alsof Hij zeide: *“Vader, Ik heb een volkomen voldoening, en verzoening teweeggebracht.”* Vaders hand is de schatkamer ter bewaring. Lazarus ziel werd door de engelen gedragen in Abrahams schoot, maar Jezus ziel werd Hem niet ontrukkt, of door engelen gedragen, o nee. Tot het laatste ogenblik had Hij heerschappij over Zijn geest en toen het werk klaar was, gaf Hij Zijn ziel koninklijk over in de hand van Zijn Vaders. Toen verliet op Golgotha de ziel van Christus het lichaam en ging tot de Vader in het heiligdom. Wie zal dat verklaren? Wat is dat voor de Borg geweest!

Op die vrijdagavond was Zijn edele ziel bedroefd tot de dood toe. Ja, Zijn ziel was in angsten van de hel gekomen en Hij was dorstende geweest. Maar nu vindt Zijn ziel een plaats in de handen van Zijn Vader. En de Vader, geheel verzadigd met Zijn volbracht werk, neemt Zijn ziel tot Zich in het heiligdom. Ja, als bewijs van Zijn goedkeuring komen een aantal zielen naar beneden. Die werden verenigd met hun lichamen in de gaven, op Goede Vrijdagavond, om naar Zijn opstanding te verschijnen in de stad.

Voor Zijn sterven zorgde Jezus, dat Zijn ziel gewaarborgd was. Koninklijk beveelt Hij ze in de handen van de Vader. Hij bezorgt Zijn ziel veilig in die schatkamer daarboven. Volk des Heeren, wij zouden de hellevaart moeten aanvaarden, voor eeuwig in de gevangenis, waar de ziel gefolterd zal worden, en de fiolen van Gods toorn uitgestort zullen worden tot in alle eeuwigheid. Wat een stuk! Volk. Zijn ziel gaat uit in volkomen zekerheid, dat Hij naar die eeuwige schatkamers gaat. Zo zeker zal Hij ook zorg dragen voor de ziel van Zijn volk. Wanneer hun ziel uit zal varen, dan wordt ze omringd door Zijn dienaren, de heilige engelen, en Hij Zelf zal zorgen, dat ze een plaats krijgen in die eeuwige woningen.

Uit eerbied en liefde tot Zijn Vader en uit volmaakte trouw heeft Hij alles volbracht, en nu smaakt Hij zalige blijdschap. Hij had zelf Zijn ziel wel boven kunnen brengen, maar dat deed Hij niet. Wel heeft Hij koninklijk Zijn ziel aanbevolen aan Zijn Vader. Waarom liet Hij dat aan Zijn Vader over? Omdat Hij Zichzelf heeft willen vernederen, maar verhogen heeft Hij Zichzelf nooit gedaan. Dat was het werk van de Vader. Dat behoorde bij het uitbetalen, dat de Vader op Zich had genomen. Niet alleen Zijn ziel werd verhoogd, maar ook Zijn lichaam werd verhoogd op Pasen, in een heerlijke overwinning. O, de arbeider krijgt zijn arbeidsloon uitbetaald. Ons verstand staat met eerbied en met ontzag een ogenblik stil, als we, als eindige mensen, stamelen over zo een oneindige, verhevene Persoon.

Zingen: Psalm 68: 9

TOEPASSING

Nog een enkel ogenblik en we moeten scheiden. We hebben gezien hoe de Heiland een volkomen wetenschap had, van wat geschieden moest. Hij had geen indachtmaking nodig.

Sommige schrijvers zeggen, dat toen een engel Hem versterkte in de hof van Gethsémané; deze engel de beloften indachtig gemaakt heeft ter bemoediging. Maar dat kunnen we niet overeen brengen met Zijn Goddelijke Alwetendheid. Christus wist volmaakt alles, wat Hij te volbrengen had. Daarom zeide Hij: *“Mij dorst.”* Ja, Hij heeft gedorst, naar het lichaam, maar ook naar de ziel. Hij weet wat het zeggen wil, te dorsten. De eeuwige dorst zal wat zijn mensen. Toen de rijke man in de eeuwigheid aangeland was, wat kwelde hem de dorst. O, hij begeerde maar een druppel water om het uiterste van zijn tong te verkoelen. Dat was hem toen zoveel waard als de hele wereld. Als hij die ene druppel gekregen had in de hel, dan zou er nog verkwikking zijn geweest, maar hij kreeg ze niet. O, arme medereiziger naar de allesbeslissende eeuwigheid, staat daar eens een ogenblik bij stil, hier op aarde mag u nog zoveel hebben, nog in het heden van de genade, en in die welaangename tijd van de zaligheid, u kunt nu nog bekeerd worden, wat zal toch die eeuwige dorst zijn, na dit leven zal er geen verkwikking meer zijn tot in alle eeuwigheid. O, mensen wat zal dat naamloos erg zijn, met geen pen te beschrijven, en met geen engelentong uit te spreken.

Volk van God. Alles, ook de spijs en drank, die we nog genieten mogen, komt uit de bloedfontein van Christus, uit Zijn eens bitter geleden lijden, vloeit voor u die zoete vruchten, zowel voor uw lichaam als voor uw ziel, in dit leven en na dit leven.

O, denk eens aan de Borg! Wat heeft het Hem veel gekost. Hij kreeg geen verkwikking, Hij kreeg alleen zure edik te drinken, toen de hevigste dorst Hem kwelde. Hij moest voor u verwerven, dat u verkwikt zou worden naar lichaam en naar ziel. Zijn dorst is tot uw verzadiging. Wat liggen er veel beloften voor dorstige mensen. Die zijn alle verworven uit en door Zijn dierbare arbeid en eens zult u de eeuwige zaligheid verkrijgen, verworven door deze arbeid van Immanuël.

Als Middelaar dorst Hij naar Zijn Kerk, Hij dorst naar drinkers. Ja, Christus dorst harder naar de kerk dan de Kerk naar Hem. Christus heeft nu geen lichaamsdorst meer. Hij heeft dorst als Middelaar naar Zijn arbeidsloon. Wat is Zijn loon? O, dat zijn in zichzelf, niet anders als vuile zondaars! Beter kunnen we ze niet noemen. Het zijn allen helwaardige schepselen in zichzelf. Velen van Zijn arbeidsloon zijn al bij Hem, maar nog niet allen. Maar de Vader heeft niets meer te eisen. Aan Zijn eis is volkomen voldaan. De Vader moet nog geven en uitbetalen, Hij heeft Hem nog niet ten volle uitbetaald. De Zoon mag nu eisen: *“Eis van Mij”*, was het woord van de Vader, *“En Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel en de einden der aarde tot Uw bezitting.”*

Volk! Wat ligt daar veel in! De Zoon mag eisen, o, onuitsprekelijk wonder, Hij dorst naar zondaars, naar Zijn volk. Hij is niet te verzadigen, voordat ze bij Hem zijn, wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, dan zal Ik ze allen tot Mij trekken.

Wij hebben maar zo weinig dorst naar Hem en we kunnen zo buiten Zijn gemeenschap. Hij dorst wel naar de zaligheid van Zijn volk, naar de zaligheid voor ziel en lichaam. Als Hij vanavond de laatste van Zijn arbeidsloon gekregen had, dan ging er niemand van ons meer naar huis. Dan heeft de wereld geen reden van bestaan meer, dan zou het bouwwerk voltooid zijn, dan werd ook de stelling afgebroken. Dan zal Hij eenmaal zeggen: Vader, zie hier Mij, die arbeider met al de kinderen die U Mij gegeven hebt, met Mijn arbeidsloon. Met deze wil ik verzadigd wezen. O, Volk! Hij

heeft Zijn ziel bevolen in de handen van Zijn Vader. Wij hebben geen heerschappij over onze ziel. De duivel wil zich meester maken van onze ziel en ze naar de hel slepen. Maar gelukkig! De Koning waakt. Hij zal Zijn engelen bevelen, dat ze u bewaren, dat u uw voet aan geen steen stoot. Volk, we hebben het ook niet nodig, we behoeven onze ziel niet thuis te brengen. Hij zal zorgen dat ze Boven komt in die eeuwige schatkamers. Dan zal het geluk van de vromen, op het luisterrijkst tevoorschijn komen. Dan zult u o volk thuis komen, om eeuwig thuis te blijven.

Onherboren mensen. Aan Jezus linkerhand hing een moordenaar, Hij heeft de Heiland zien sterven, maar het was niet voor hem. Eenmaal moet u ook sterven. Misschien krijgt u nog een sterfbed. Maar al staan vele vrienden om u heen, u zult ze moeten verlaten. In dat uur staat u alleen. Velen krijgen zelfs geen ziekbed. Wat horen we veel van hartverlamming in deze tijd, een plotselinge dood op straat, een ongeluk op de weg. Maar krijgt u nog een krankbed met uw man, uw vrouw, of uw kinderen om u heen, kunt u dan gaan sterven? Of moet u zeggen: ik kan niet sterven? Waar moet uw arme ziel heen? Ach zielen, mocht het u eens aangrijpen!

Ouden van dagen! U hebt wellicht er wel eens bijgestaan, wanneer de dood zijn werk deed. Bent u niet bereid om te sterven, o mensen, het zal wat zijn om de eeuwigheid aan te moeten doen en dan onbereid! Toen de Heiland dorste aan het kruis, werd Hem geen verkwikking geschonken. U geniet nog veel, maar eenmaal zal dat eindigen. Lieve zielen, wij kunnen u niet grijpen uit het vuur. Bidt tot Hem, Die kan helpen, ook nog ter elfder ure, opdat uw ziel gewaarborgd mocht zijn, wanneer uw tijd komt. Mocht u haast en spoed krijgen om uws levens wil, de poortklok luidt nog, mijn medereiziger, Keurlingen, van Jehova, voor u zal de dood eens een bode van vrede zijn. Want die ziel kan zeggen met Asaf:

“Nochtans wat mij, Heere wedervaart,
Ik hang U aan, zijnde bezwaard.
Want in 't lijden dat mij benauwet.
Met Uw hand Gij mij onderhouwet.”

Geve Jehova Zijn zegen op het gesproken woord om de arbeid van Hem, Die is opgestaan, en nu leeft bij de Vader, Wiens aangezicht licht als de zon in haar kracht. Wij gunnen u de zaligheid. Immanuël heeft voor de overtreders gebeden. Hij is bij de overtreders geteld geweest. We mogen geen volslagen onmogelijkheid preken, wel aan onze kant, maar niet aan Gods kant. Het kan nog, om de kennis van de Heiland, Die opgestaan is en nu leeft tot in alle eeuwigheid. Hij heeft gesproken: “*Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.*” Amen.

Zingen: Psalm 118:11

5. MARIA MAGDALENA

Paaspredikatie over Joh. 20: 16-18

Zingen: Psalm 72: 7

Lezen: Johannes 20: 1-18.

VOORREDE

Mijne toehoorders,

Wanneer wij een blik in Edens hof slaan, zien wij een vrouw staan in de staat van de rechtheid zonder zonde, en zonder betrekking tot zondigen. Zij staat daar aan de zijde van haar man en wat was haar taak? Zij was hem gegeven als hulp om samen God te loven en te prijzen. Dat was hun vermaaksleven, om de Allerhoogste in alles te eren. Buiten Edens hof was de satan, die helse leeuw. Hij heeft zich onderwonden om een aanval te doen, en deze aanval en onderneming is gelukt. Met zijn helse listen is hij aangevallen op de edele vrouw en zij is vrij- en moedwillig de vijand toegefallen en uit die heerlijke staat vervallen. We lezen in 1 Tim. 2: 14: *“En Adam is niet verleid geworden, maar de vrouw verleid zijnde is in overtreding geweest. De vrouw heeft ook haar man gegeven, en hij at.”* Daar vielen de eerste mensen, het pronkstuk van Gods schepping, de beelddraggers van Gods majesteit. Het is niet mogelijk, dat een helse geest zich kan verblijden, maar als hij het kon, dan zou hij hier zich verblijd hebben.

Hij had bereikt, dat het pronkjuweel der schepping gevallen was. De man was verlokt en gevallen en omdat de zonde van de man als verbondshoofd aan zijn nageslacht toegerekend werd, was in hem het ganse menselijk geslacht bedorven.

Daarom zoals door één mens de zonde in de wereld gekomen is en door de zonde de dood, en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan, in welken allen gezondigd hebben. Alle heerlijkheid en sieraad was aan de zijde van de mens voor eeuwig verloren. Maar de tweede of laatste Adam, de Koning van de duur gekochte Kerk, heeft in een andere hof, dat was in Gethsémané, daar heeft hij de drinkbeker van Gods toorn willen drinken en geledigd. In de hof van Jozef van Arimathéa heeft Hij het werk voleindigd, en satan, dood en graf overwonnen.

In deze hof van Jozef heeft Hij Zich willen openbaren aan een vrouw, niet aan een man. Nee, aan een vrouw, waarvan we lezen, dat ze een grote zondares was. Dat zal voor die helse geest wat geweest zijn! Op de eerste morgen, toen Christus als Overwinnaar uit het graf verrezen was, werd Hij aanschouwd door een vrouw, en zij mocht uitdraagster zijn van het evangelie van overwinning door Christus.

Daar in die hof werd het bewijs gezien van de nederlaag van satan. Daar stond het vrouwenzaad, als de glorieuze overwinnaar, die nu de duivel, dood, graf en hel en alle vijanden had overwonnen. Bij de openbaring van de Koning van de kerk aan een vrouw, een openbaring, die de eeuwen door is bewaard gebleven, wensen we met hulp van de Heere een ogenblik stil te staan, naar aanleiding van het u voorgelezen Schriftgedeelte. Joh. 20: 11-18, waarvan we u in zijn verband voorlezen het zestiende vers.

Gebed

Zingen: Psalm 77: 2

We zouden uw aandacht met hulp van de Heere wensen te bepalen bij degene die de

Heere het eerst mocht aanschouwen. En wel bij Maria Magdalena. We willen haar naspeuren in vier hoofdgedachten en wel:

1. *als een wenende Maria;*
2. *als een zoekende Maria;*
3. *als een vindende Maria;*
4. *als een onderwijs ontvangende Maria, om tenslotte met deze waarheid toepasselijk tot ons zelf in te keren.*

We wensen een ogenblik stil te staan bij de openbaring van Christus, na Zijn opstanding uit de doden. Toen Hij was heengegaan door de dood, waren de vrouwen er bij geweest, van verre staande hadden ze Zijn sterven aanschouwd en gezien, hoe Hij gelegd werd in het graf.

Daar was Maria ook bij geweest. Haar eerste werk was niet op Pasen begonnen. Dat zou wel wat te laat zijn. Daarom zullen we Maria's beeld wat naspeuren. Wat was dat voor een vrouw? Van haar zijde was niets edels in haar te vinden, zij was een overtreedster van de wet. Zij was er ook één van Adam en Eva, en wat daar van afstamt, deugt niet tot zaligheid. Wat de geestelijke staat aangaat vraagt er niemand naar de Heere. God heeft nedergezien uit de hemel op de mensenkinderen, of er één was die naar Hem vroeg, er is er niet één. Geestelijke hoedanigheden, die waarde hebben bij God, waren bij haar niet te vinden. We lezen, dat in haar zeven duivelen woonden. Vreselijke toestand! Zeven duivelen hadden het toegelegd op haar ondergang, want liefde is in satans rijk niet te vinden.

Maar toen de duivelen in haar woonden, had Maria geen smart daarvan, want de mens is één geworden met de zonde, en verenigd met de vader der leugenen, die een mensenmoorder is van den beginne. Ze bewaarde met haar eigen daden satan getrouw in haar hart. Maar Maria werd bewelddadigd op aarde, met dat uitnemend, onuitspreekbaar genadedeel, en dat in het voorbijgaan van zoveel andere, die blijven in satandienst. Ze was van eeuwigheid gekend en bemind. Ze was een voorwerp van eeuwige soevereine uitverkiezende liefde, en werd daarom in de tijd een onderwerp van zoekende liefde.

Toen is ze haar ellende aan de weet gekomen. De duivel dienen kon ze niet meer, maar hem uitdrijven, dat kon ze ook niet. Dat was niet alleen moeilijk, nee, dat was haar geheel onmogelijk. Niet één in hemel of op aarde was haar bekend om de duivel uit te drijven.

Maar Maria was nog verder bewelddadigd. Ze was vast gelopen met haar naamloze schuld, ze kon nooit meer zalig worden van haar zijde. Ze had ingeleefd door de werking van de Heilige Geest, dat God een Majestueuze God was, Die in eeuwigheid geen afstand kan doen van Zijn heilig recht. Ze had dat mogen billijken, door geschonken liefde. Zij had geen contact gezocht met Jezus, dat gaat van de gevallen mens niet uit. Maar toen ze vast gelopen was, met haar zielstoestand, had ze een heenwijzing gekregen en ook een aanwijzing tot een Redder, Behouder en Verlosser.

Eén was er, Die haar kon verlossen uit de banden, waarmee de boze haar hield omkneld. Dat was de Heere Jezus. Ze had geen aanwijzing van mensen gekregen, maar van boven. Niet alleen waar ze naar toe moest, maar ook de weg was haar bekend gemaakt. Ze had kennis aan de Heere Jezus gekregen, haar arbeid was niet op Paasmorgen begonnen! Met al haar banden en haar onredbare toestand was ze gekomen tot Jezus. En voorwaar, ze had Hem gezien van aangezicht tot aangezicht. Ze had bij Hem uitkomst en verlossing gevonden. Hij houdt van noodlijdende mensen. God, Die helpt in nood, is in Sion groot. Ze had mogen ervaren, hoe Jezus een groot

wonder aan haar deed. Hij had zeven duivelen uit haar geworpen. Zijn machtwoord had hen uitgedreven. Vanaf dat ogenblik had de vrouw Hem altijd gevolgd en ze had de Heere mogen dienen uit haar goederen volgens Lukas 8. Ze had milddadigheid bewezen aan Jezus en aan de Kerk. Dat is een eigenschap van dat werk. Ze zeggen niet: nu ik een weldaad gekregen heb, laat ik alles maar varen. Dat is niet Schriftuurlijk en niet bevindelijk, nee, ze kleeft Jezus aan.

Maar hoewel Maria wedergeboren was en aanvankelijk verlost was van de heerschappij van de vijand, was ze toch gebleven in een onopgeloste staat, voor het kruis, dat betekent voor het recht, onder de wet, in het wezen van het zaligmakende geloof.

Dat hopen we te bewijzen. Christus was het Voorwerp van haar liefde. Ze had net zolang gevolgd als maar mogelijk was, nog verder dan de discipelen. Die hadden Hem allen verlaten, behalve Johannes, de apostel van de liefde, die bij het kruis stond. Ook de vrouwen met Maria waren op Golgotha, en ze hadden Hem van verre gezien. Ook toen Hij gestorven was, waren ze gevolgd om te zien waar Hij gelegd werd. Het laatste gezicht, dat Maria van Hem gehad had, was zoals Hij gestorven was en begraven. Voor een mens zonder betrekking op de Persoon van Jezus zou dat niet smartvol zijn, want alleen liefde voelt smart. Maar als er liefde is en het voorwerp van liefde is ondergegaan in het graf, en als er dan geen geloof is in de opstanding, o dan is dat voor Maria zwaar en zeer smartvol.

Ze was 's morgens met de andere vrouwen mede aan het graf geweest, maar hier staat de vrouw alleen. Het wordt een zo geheel persoonlijke zaak. De Heere wilde haar alleen hebben. Hij wilde Zich strikt persoonlijk aan haar alleen openbaren.

Maria dan stond buiten bij het graf. Ze stond daar, geen rust vindende om neder te zitten. O nee! Het graf betekent het einde van het leven, want levenden begraaft men niet. Het graf is de uitvoering van het vonnis van God: *“Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.”* Dat we begraven worden, is het bewijs, dat we gezondigd hebben. Ze stond daar, niet in het graf, maar buiten het graf. En zoals ze letterlijk stond buiten Jozefs graf, zo stond ze ook naar de ziel buiten. Ze stond buiten het levende gezicht op de Heiland, ze stond buiten Gods gunst en zalige gemeenschap. Ze was hier een buitenstaande Maria. Met liefde en betrekking in haar hart. Die betrekking was niet gestorven, haar liefde was ze niet kwijt, maar Hem het voorwerp van haar liefde en geloof. Ach! Dat buitenstaan ging haar ter harte! Ze stond buiten bij het graf, wenende. *“Ze weende.”* Waarover? Over haar zonde? O nee, dat had ze allang gedaan. Haar zonden had ze al vroeger leren bewenen. Als we daar aan het graf mee beginnen, dat is te laat. Toen ze overtuigd werd, dat ze in de macht van zeven duivelen was, toen kon ze geen droge ogen houden. Menigmaal heeft ze geweend, veel tranen gestort met een diepe, innerlijke droefheid, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid gewerkt had. Maar nu stortte ze andere tranen. Ze weende hier uit een dadelijk persoonsgemis. Ze was niet een werkzaamheid kwijt, of een gestalte, maar ze was de Heere kwijt. Ze was haar liefde zo even nog gezegd niet kwijt, maar het voorwerp van haar geloof en liefde.

Dat gemis vloeit uit liefdesbetrokking, Hem de Behouder van haar leven was ze kwijt. Ze wist het, dat Hij daar in dat graf gelegd was. Als een mens in overtuiging leeft en hij is de Heere kwijt, dan slaat hij d' ogen naar 't gebergte heen, dan kijkt zo één naar boven. Dan krijgt hij menigmaal verwachting van boven in te leven. Maar met Maria was het anders: als zij dan weende, bukte zij in het graf. Zij ging niet met haar klacht naar boven, naar de troon van God. Dat had ze vroeger wel eens mogen doen, maar hier was het anders, hier bukte zij.

Zij bukte als een buitenstaand mens in het graf. En waarom deed zij dat? Daar was zij met haar laatste werkzaamheid geëindigd in Hem als een begraven Koning, die van haar zijde was gegaan door de dood. Ze had geen geloof in een opgestane Heere, want dan zou ze naar boven gekeken hebben. Hier bukte Maria uit ware liefdessmart. Och, of ze Hem, Die ze zo lief gekregen had, ook vinden kon. We zien haar hier zich neder bukken in een zoekende gestalte. Wat zag ze daar? Ze zag twee engelen in witte klederen, er was licht in het donker graf, niet het licht van Israël, maar engelenlicht. Hun witte klederen wezen hun hemelse afkomst aan als dienaren van God. Eén was er aan het hoofdeinde en één aan het voeteneinde, waar het lichaam van Jezus gelegen had. Opmerkelijk is dat zitten van de engelen. Ze staan niet op de plaats, waar hij gelegen had, maar aan het hoofd- en voeteneinde. Die plaats, waar Hij nu niet meer lag, had Hij ingenomen voor de Kerk. Voor de engelen was Hij niet begraven. Die niet gevallen zijn, hebben geen Verlosser nodig. Maar ze waren uitgezonden om te zitten in het donkere graf aan het hoofd- en voeteneinde van Hem, waar van geschreven staat: *“Gij hebt Hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt Hem met eer en heerlijkheid gekroond.”* Ja, ze mochten in Zijn verhoging het donker graf verlichten, en de plaats bewaken, waar Hij gelegen had. Daarom zag Maria bukkende een verlicht graf. Maar zelf had ze geen licht en kon het ook niet ontsteken. Dat kan de godsdienst wel, die ontsteekt een lantaarn. Voor Maria werden de engelen nu gebruikt om het graf te verlichten, zodat ze overtuigd werd, dat de Heere er niet was. Tot in de donkere hoeken was het verlicht. In haar gemis wordt ze nu overtuigd, dat Hij er waarlijk niet is. Leraren worden ook engelen genoemd. Wat wordt hun werk veel onderschat daar ze toch om hunns werk wil alle eer waardig zijn, want dat geldt niet hun persoon, maar hun ambt. De Heere wil engelen gebruiken om het donker te verlichten. Haar gemis wordt haar helder geopenbaard en dat door hun dienst.

De engelen nemen nota van de nood van Maria. Ze zeiden tot haar: *“Vrouw, wat weent gij?”* Ze zagen, dat Maria weende. Het was zichtbaar in Maria's leven, dat ze bedroefd was. Het was maar geen besproken droefheid, praten en inwendig niet bedroefd zijn, dat is niet oprecht. Het was op haar gezicht te lezen.

Haar tranen drupten naar beneden bij het bukken. *“Wat weent gij?”* vragen de engelen. Wat is de oorzaak van dat wenen, wat is uw gemis? Haar wordt een weg geopend om haar gemis bekend te maken. Maria mist hier geen gestalte, maar ze mist de Heere Zelf in een zuiver persoonsgemis. Dat is een donkere tijd voor de Kerk op aarde. Zij zei tot hen: *“Omdat ze mijn Heere...”* Ze spreekt mijnend. Het was voor haar niet de Heere, maar het was haar Heere, waar ze zoveel omgang mee gehad had. Uit de volheid van haar hart gaat ze de oorzaak van haar diepe smart aan de engelen meedelen; *“Omdat ze mijn Heere weggenomen hebben en ik weet niet waar ze Hem gelegd hebben.”* Maria kon geen geloof oefenen in de opstanding van Christus. Ze zoekt een dode Jezus, Die zij liefheeft, is gestorven en nu wil ze haar liefde kwijt, al is het aan een dode. Met specerijen wil ze Hem een liefdeblijk geven en wil Hem als ze Hem vindt, voor het verderf bewaren. Het laatste gezicht, dat ze op Hem gehad heeft, dat was in het graf op Goede Vrijdag. En nu is Hij geheel weg uit het graf en uit haar gezicht.

Maar uit haar liefdesbetrekking is Hij niet weg. Dan zou ze betrekkingloos zijn. Daarom klaagt de liefde: *“en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben.”* Ik kan Hem niet vinden, die ik gevolgd heb tot de kruispaal. Ze was haar Heere kwijt, ze was de Persoon kwijt. Ze miste haar Borg, ze miste haar Leraar, ze was Hem kwijt als Profeet, terwijl ze geen geloof kan oefenen in Zijn volbracht Priesterambt, wiens offerande bekrachtigd was in Zijn dood, ook niet in Zijn Konings ambt, daar Hij als

overwinnaar van dood, graf, hel en duivel zou opstaan.

Hier moeten we opmerkzaam zijn. Als we de Heere kwijt zijn in de stand, of gestalte van het hart, dan kunnen we nog onderwezen worden, waar de Heere is. Maar Maria maakte wel haar smart en gemis bekend, maar kreeg nu geen onderwijs meer. Waarom niet? O, hier staat ze niet in een werk, of gestalte-gemis, maar in een staatsgemis.

De engelen vragen wel, maar antwoorden niet. Maria kan met een omdragend geloof geen geloof oefenen in de opstanding. Hij is verheerlijkt achter het heilig recht, en al de opgeluisterde deugden van God. Hij had als een vernederende Borg voor het recht geleefd. Hij was onder het heilig recht doorgedaan, Hij is afgesneden uit het land der levenden en nu verheerlijkt achter het recht. Daarom krijgt Maria hier geen onderwijs. En waarom? Ze is de Persoon kwijt en dat is haar onhoudbaar geworden. Met een toezegging of een belofte is ze nu niet geholpen. Vroeger was ze wel eens verkwikt met een toezegging, maar als de Heere Zich achter het recht wil openbaren, dan houdt het onderwijs op. Ze krijgt geen onderwijs meer en geen aanwijzing. Daarom zwijgen de engelen. Dan keert Maria zich achterwaarts met het aangezicht van het graf vandaan. Ze keert zich om. In het verlichte graf had ze aanschouwd, dat de Heere er niet was. Ook had ze geen antwoord gekregen, waar hij dan wel was. Voor Maria was het een onmogelijkheid om Hem te kunnen vinden. Ze keert zich om van het graf en zag Jezus staan, maar de waarheid zegt: *“Zij wist niet dat het Jezus was.”* Hoe komt dat? Het was pas drie dagen geleden, dat ze Hem aanschouwd had. Ze had kennis aan Hem, ja, ze had Hem gediend uit haar goederen. Hij was geen vreemde voor haar, en toch kent ze Hem niet. Hoe komt dat? Wel, ze had kennis aan een vernederende Borg voor het recht, maar ze had Hem nooit achter het recht gezien. Tussen de persoon en haar ziel lagen dood, graf en het recht van God. Dat moest ze hier gaan inleven. Hier zien we het bewijs uit de Schrift; ze kent de Persoon niet. Ze is er nog niet rijp voor om Hem te kennen in Zijn opstanding. *Indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding*, om Hem verheerlijkt achter het graf te kennen, zoals Hij de dood heeft overwonnen en de deugden van God op het hoogst verheerlijkt heeft. Maar Maria mist Hem. Ze is de Persoon kwijt en voor die Persoon heeft ze een hart vol liefde. Ze heeft specerijen meegebracht, om een dode Heere Jezus te bewaren, hetwelk niet vloeit uit het geloof, maar uit betrekking, en in deze gestalte kent ze Jezus niet.

Jezus zei tot haar: “Vrouw! wat weent gij? Wie zoekt gij?” De engelen hadden ook gevraagd: *“vrouw, wat weent gij?”* Maar Jezus doet er wat bij: *“Wie zoekt gij?”* Zijn stem kent ze niet. Toch staat er in Joh. 10 dat de schapen Zijn stem kennen. Toch is het geen vreemde, die tot haar spreekt. Hoe vaak had ze Zijn dierbaar onderwijs beluisterd. Maar nu kent ze Zijn stem niet, nu de opperste Herder uit de dood is verwekt. Maar Zijn woord dringt in haar hart. Waarom ze weende dat wist ze, dat had ze de engelen verklaard, maar deze stem vraagt verder, vraagt dieper: wie zoekt gij? Hij vraagt niet: wat zoekt gij? Nee, ze zoekt geen weldaden. Maar Wie, welke Persoon! O, dat raakt de slagader van haar ziel. Daar wordt de wond opengelegd. Wie ze zoekt, o, dat weet ze. Ze zoekt Christus, de Heere. De Heere, de Behouder van haar leven, de Borg, Die zoekt zij! Al kent ze de stem niet, de inhoud van de woorden voelt ze. *Zij, menende dat het de hovenier was, zei tot Hem: “Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt en ik zal Hem wegnemen.”* Zij meent, dat het Jozef is. Ze voelt het, ze behoeft niet te zeggen, Wie ze zoekt. Ze zoekt Hem, die haar ziel lief heeft, Hem, voor haar nog een gestorven Jezus. De hovenier zal het wel weten. Een dode kan niet lopen. Als Hij hier niet is, dan zal hij Hem wel

weggedragen hebben en dan kan zij Hem wegnemen. Maria kan geen geloof oefenen in een opgestane Heere. Ze had zo graag met haar werkzaamheden willen eindigen in de Persoon, maar ze moet nu wat gaan leren, dat ze nimmer van te voren geleerd had. Ze moet gaan eindigen met haar werkzaamheden in dood en graf.

Maria vraagt om een onderwijzing. Als de hovenier maar zegt, waar Hij is, dan zal ze Hem wegnemen. Ze is nog zo sterk en krachtig in haar gevoel, ze denkt dat wel te kunnen doen. O, ze heeft liever een dode Jezus, dan geen Jezus. Dat is liefde. Buiten Jezus kan ze niet leven. Als Hij er niet meer is, wat dan. Als de hovenier de plaats aanwijst dan zal ze Hem wegdragen. Dan zal ze haar liefde bewijzen aan een dode Jezus. Dat deze heilige geen verderving zal zien, dat kon ze niet geloven. Ze wist niet anders dan dat Hij gestorven was. De natuur heeft een afkeer van de dood. Zet de dode maar in een andere kamer, wordt van velen gezegd of begeerd. Ik heb geen vrijmoedigheid om de dode te zien. Een dode zou men niet graag willen kussen. En toch viel Jozef op Jacobs aangezicht, toen hij gestorven was.

Dat is liefde. Maria wil Hem bewaren. Ze wil toch liefde openbaren. Ze wil naar de Persoon, maar de hovenier antwoordt niet. Ze krijgt geen onderwijs, geen aanwijzing. Maria wilde eindigen in de tweede Persoon. Ze kan haar werk en liefde niet kwijt. Ze wil met haar arbeid niet eindigen in dood en graf. Ze moet hier als een zoekende ziel verloren gaan. Ze heeft op al haar vragen geen aanwijzing gekregen. Ze kan haar liefde niet kwijt en moet met haar werkzaamheden eindigen in het graf. Hierin ligt voor haar een afsnijding. Dood en graf betekent het einde van het leven, naar de rechtvaardigheid van God. We moeten sterven om de zonde, als we begraven worden, noemt men dat de laatste eer, maar onze laatste eer is onze laatste schande. Als we niet gezondigd hadden, hadden we geen graf!

Maria moet in het graf eindigen. Ze is haar liefdesbetrekking niet kwijt, maar de Heere heeft ze niet gevonden. Haar aangezicht wendt ze af van de hovenier. Ze staat met de rug naar 't leven en met het aangezicht naar de dood. De hovenier staat achter haar. Maria moet eindigen in het graf met haar liefdeswerkzaamheden. Dat betekent voor haar afsnijding Daar in het graf, waar de Heere niet ligt, daar houdt alle gemeenschap op. De engelen zijn weg en het is donker daarbinnen. Nu moet ze alle gemeenschap en omgang missen. In het graf is geen verzinning. Haar rug is gekeerd naar de Vorst des Levens.

We moeten hier tussen de regels lezen. Ze moet hier afsnijding inleven. Ze heeft gezocht en niet gevonden. Ze is geëindigd in dood en graf. Met haar zoekende arbeid komt ze hier aan een eind. Hier eindigt Maria in het graf onder het recht van de deugden van God. Er passeert hier iets, dat nooit tevoren in haar leven geweest is. Hier is het einde van haar werk, haar uitzien, het einde van de belofte. Zij eindigt niet in de Persoon maar in het graf. Dat is zo personeel. En waar de dood de afsnijding is uit het leven, daar houdt de gemeenschap op. Alle gemeenschap met de Heere en Israëls Gods is afgesneden. Het is haar niet mogelijk zich te redden met: Die het beloofd heeft is getrouw, Die het ook doen zal. Ze gaat hier als zoekende ziel verloren van haar zijde, zonder Borg moet ze dood en graf aanvaarden. Haar laatste werkzaamheid eindigt niet in Christus, of in een verzoend God in Christus. Nu ze zo staat met de rug naar de Vorst des Levens, was ze van achter gezien nooit verder weg van Hem als alhier aan het graf, maar toch was ze er ook nooit zo kort bij.

Bezien we nu Maria in vindende arbeid.

Jezus zei tot haar, *Maria!* Dat is haar eigenings-naam en de toe-eigening gaat hier uit van Christus naar het woord: "*Ik ben gevonden van hen die Mij niet zochten.*" Daar ligt een geheim in. Maria werd niet geëigend voor het recht, maar ze werd gebracht

onder het recht van de deugden van God. Ze had zelfs wel een dode Jezus willen eigenen. Maar nu wordt ze door de Heere geëigend. Hij staat achter Maria te wachten. Hij staat te wachten om hun genadig te zijn, op grond van Zijn volmaakte opgebrachte voldoening. Toen zei Hij tot haar: “*Maria!*” Hier wordt een zoekende ziel gevonden, een omkomende ziel geëigend door Hem. Hier wordt een zoekende ziel gevonden, een omkomende ziel geëigend door Hem, nadat zij in dood en graf geëindigd was.

We lezen: “*En zij zich omkerende*”; ze werd niet geëigend, terwijl ze van aangezicht tot aangezicht tegenover de Heere stond. Dat is bij de godsdienst. Dan zegt men: “Ik keek naar Jezus en Jezus zag naar mij.” en dat gaat zonder afsnijding. Daar weet men niet van.

We kunnen hier tussen de regels door een volmaakte afsnijding lezen. Het was voor Maria eeuwig af. Ze kon nooit meer gemeenschap met de Heere krijgen en nooit met God verzoend worden, als alleen door Hem en Hij was er niet, want niemand komt tot de Vader, dan door Mij. Maar als de Heere Maria zegt, dan keert zij zich om. Dan staat ze daar met de rug naar dood en graf, en met het aangezicht naar de Heere. O en nu kent ze Hem: “*Rabbouni!*” Hoe komt dat? Wel, hier had Maria het graf en het recht aanvaard en achter dat heilig recht wacht de Heere op Zijn kerk, want al heeft Hij zich aan Zijn kerk geopenbaard, voor het recht, dat is nog niet geschonken uit het heilig recht van God. Bezien we nu Maria in haar eigeningswerk. Daarin merken we op, hoe de eigenende daad van de Persoon uitgaat. Daarop mag Maria terugeigenen: “*Meester.*” Hij is de mijne! Ja, nu kent ze Hem. Nu mag ze een verheerlijkte Borg aanschouwen. Nu wordt ze geëigend voor tijd en eeuwigheid. Ze wordt geëigend en ze mag terug-eigenen.

Nu mag ze zeggen: Mijn Heere in een andere zin. Ze is het eigendom van Hem, Die ze had willen wegnemen, die zich nu niet aan een zoekende ziel openbaart in toezegging, maar in een wegschenkende daad krijgt ze Jezus uit het recht van God vandaan. Op Golgotha heeft Hij voor haar voldaan aan al de deugden van God en voor eeuwig heeft ze Hem mogen eigenen. Ze had nooit meer op genade gerekend en nu mag ze Zijn aangezicht zien, dat dierbare aangezicht, dat leven, liefde en zaligheid uitstraalt en Zijn blik is als wanneer de zon schijnt in haar kracht. In deze wederzijdse eigening zijn nu twee verenigd en vindt Maria haar Heere terug als een schuldovernemende, betalende en schulduitdelgende Borg. Het is dezelfde Jezus, maar in een andere openbaring. Ze mag Hem nu ontmoeten in Zijn verheerlijking en verhoging, en mag ze Zijn glansrijke heerlijkheid aanschouwen. Ze is geworden een vindende Maria, maar let op. Ze is eerst zelfs gevonden, voor dat ze Hem kon eigenen. Nu mag ze met de rug naar dood en graf staan. Hij heeft dood en graf eeuwig verslonden tot overwinning. Zij had nu afsnijding van alle gemeenschap doorleefd, en nu komt ze op rechtsgronden in de zalige vereniging met die Vorst des levens. Hij is de opstanding en het leven, ook voor haar geworden.

“*Rabbouni, meester*”, zegt ze. Hij is de mijne en ik ben de Zijne. Nu was ze niet meer zichzelf, ze was niet meer het eigendom van den duivel, maar ze was van Hem, Die haar vrijwillig had willen vrijkopen en vrijmaken. Die haar banden heeft gebroken en haar doodsbenuwdheid heeft doen wijken. Daar staat Hij, haar Heere. Ook Zijn banden zijn gebroken. Zijn doeken zijn achtergebleven in het graf. Beiden zijn vrij en verheugd, met elkaar blij, Christus verheugt Zich en is blij met de vrouw en Maria is blij met Christus. Als een omkomende ziel is ze geëigend. Hij had op haar staan wachten als dierbare Borg. Hij had op haar gewacht om zichzelf voor eeuwig aan haar te geven. De Heere gaat Maria onderwijzen. Ze hoort geen stem van boven. Het is geen vreemde, die ze hoort spreken. Ze kent nu de stem van de Herder. Zijn stem is zoet en van Zijn liefhebbende stem behoeft ze niet te schrikken als van een

onbekende. Zijn stem is de stem van haar Liefste, van haar Behouder, haar Heiland en Zaligmaker.

Het is niet alleen de stem van haar Koning, van haar Hogepriester, maar ook van een grote Leraar, die haar gaat onderwijzen: *“Raak Mij niet aan”*, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader.” Hier moet Maria wat leren en krijgt ze een kruimeltje onderwijs. De Heere is wel voor haar een opgestane Borg, voor eeuwig de hare, maar Hij heeft nog meer voor haar te doen. De volle kwitantie van de schuld is nog hier beneden op aarde. Hij moet nog terug naar Zijn Vader, want Hij was nog niet opgevaren. Maria moet nog leren verstaan, dat de Hemelvaart verbonden is met het kinschap voor de Kerk.

Hij heeft voor Zijn kerk voldaan en de zonde weggedragen en begraven, Hij moet niet alleen het verlorene zoeken, maar ook het weggedrevene wederbrengen naar Zijn Vader. Hij moet als de Kwitantie van de betaalde schulden, heengaan naar Zijn Vader. Zijn opstanding was het bewijs, dat het werk volbracht was. Daar is Hij verzezen als die hinde van de dageraad, maar er moet nog meer gebeuren. Al bent u achter het recht geëigend, en het toe-eigeningswerk daar ligt, dan is die waarheid vervult: *“Die de Zoon vrijgemaakt zal hebben, zal waarlijk vrij zijn”*, maar daar is achter ook weer te leren, dat de Vrijspraak van de Vader weer wat anders is. Hij moet nog heengaan naar de Vader. Hij moet als de volle kwitantie nog nader verheerlijkt worden. Het is om te spreken over Zijn Kerk, dat Hij naar Zijn Vader gaat. Op Paasmorgen valt de gerichtshandeling voor de Kerk. Hij staat te wachten om zich aan Zijn Kerk te openbaren. Hij wil meer doen dan eigenen. Hij wil Zijn kerk ook terugbrengen bij de Vader. Hij heeft gesproken, *“Ik ben van den Vader uitgegaan, en in de wereld gekomen, wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot Mijn Vader.”* Maria krijgt hier dadelijk onderwijs in hetgeen ze nog mist in haar leven. Het dierbaar kinschap krijgt betrekking op de hemelvaart van Christus. Hij heeft tijdens Zijn omwandeling gezegd: *“Wanneer Ik verhoogd zal zijn, zo zal Ik ze allen tot mij trekken.”* Hij zal ze trekken tot de Vader, tot Zijn Vader zegt Hij. Het is nog te vroeg voor haar om te spreken van mijn Vader. Maria heeft wel een verzoend God in het werk van Christus, maar om te kunnen zeggen “mijn Vader” moet er nog wat volgen. Hij zal opvaren om nog meer te doen.

Maar nu mag Maria het aan de Kerk gaan mededelen, *“Ga heen tot Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en tot uw God.”* Al hadden Zijn discipelen Hem verlaten, toch noemt Hij hen Zijn broeders. Al hebben ze Hem allen verlaten, daarom verlaat Hij ze niet. Nu mag Maria gaan vertellen, wat de Heere gedaan heeft en wat Hij nog doen zal. *“Ik vaar op tot Mijn Vader en tot uw Vader.”* Dat is een dierbare boodschap. Nu mag ze de noodzakelijkheid van Zijn hemelvaart gaan verklaren, hoe Hij met de overwonnen buit het Immanuëlsland daarboven in zal gaan. We lezen: *“Maria Magdalena ging en boodschapte de discipelen, dat zij de Heere gezien had, en dat Hij haar dit gezegd had.”* De Heere had gezegd: *“Mijn broeders”*, maar Maria zegt discipelen. Ook de broederschap wordt vaak veel te vroeg besproken. Maria deed dat niet. Tegenwoordig is bij velen al dadelijk: we hebben er een broertje erbij gekregen, daar het dikwijls uitkomt dat het maar morgenwolken, en een vroeg komende dauw was. Ze had Christus in Zijn opstanding wel als haar eeuwige Borg leren kennen, en ze had onderwijs gekregen van Zijn Hemelvaart. Maar broeders zeggen, nee dat ging nog niet. Dan moest er nog meer gebeuren. Het dierbaar stuk in de genade, om Hem als Oudste Broeder te kennen, dat ligt in het verband met ons zalig kinschap.

Maar ze mocht Zijn onderwijs mee gaan delen. Wat Hij haar had verklaard, mocht ze

nu de discipelen gaan vertellen, alles wat Hij haar gezegd had, en de boodschap overbrengen van Hem, Wiens getuigenis enkel waarheid bevat.

Zingen: Psalm 45: 6

TOEPASSING

We hebben gezien een vrouw, die werkzaamheden had voor het graf, en werkzaamheden aan het graf en achter het graf, daar viel de Vorst des Levens haar ten deel. Dat was voor eigenlijke toepassing. Maria mocht de eerste getuige zijn op Paasmorgen van de opgestane Koning, Hij, Die dood was geweest, leefde. Hij had voor eeuwig dood en graf overwonnen.

Ze had het niet alleen van de engelen gehoord, maar ze had Hem zelf ontmoet. Mijn vrienden! Het is noodzakelijk om Hem in een persoonlijke ontmoeting te leren kennen tot eeuwige zaligheid. Als we werkzaamheden krijgen moeten die evenwel niet op Pasen pas beginnen. Op Pasen valt de oplossing voor de Kerk. Daar worden hun bezwaren en noden opgelost. Maria kon haar specerijen niet kwijt, en haar werkzaamheden ook niet. Maar die was ze nu volkomen verloren, en ze mocht inleven, dat de Vorst des Levens Zichzelf gegeven had, en dat leert ook de Kerk, aan omkomende, verloren gaande mensen, en ze mocht Hem vinden met al Zijn graveerselen.

Kent u daar wat van? Moet u uw gemis belijden? Mag u zeggen, dat het waar mag zijn, dat Hij naar u omgezien heeft? Mag u met Maria zeggen, dat u verlost bent door de Heere Jezus van de duivel, zoals Maria kon getuigen, dat de Heere zeven duivelen uit haar uitgeworpen had? Maar u kent Hem nog niet als uw eeuwig eigendom. Uit dierbare zielsbetrekking zou u Hem willen eigenen, maar ach, uw armen zijn te kort. U staat voor de toeëigenende daad. Wat Maria tot haar vreugde vond, dat is uw gemis. Mocht Hij geven, dat u het vinden mocht. En hoe zult u het vinden?

Ach, zielen die er wat van kent door genade, als u bij wat u nu hebt en bezit, nu de Persoon erbij kreeg is het dan goed? O nee, dat zou een aanvullende Jezus zijn. Dat zou niet alleen geheel tekort zijn, dat zou alles tekort zijn.

Maria moest met al haar werkzaamheden in dood en graf eindigen. Als de kerk alle verwachting verliest, wordt ze gevonden door een alvervullende Jezus. Dan wordt door Hem alles vervuld en alles meegebracht. Geve de Heere, dat u wat bemoedigt mocht worden in uw leven uit de behoudenis van Maria's ziel.

Mogen anderen zich het eigendom van Christus weten en door Immanuël geëigend naar ziel en lichaam? Dan wordt het u noodzakelijk, niet alleen een verzoend God, maar ook een verzoend Vader te leren kennen. Hij zal Zijn kerk meenemen. Hij zal ze vertegenwoordigen bij de Vader. Het schaap, dat verloren was, heeft Hij door Zijn Middelaarswerk gevonden. Het was een schaap van Zijn Vader, voor eeuwig uitverkoren, en door deze Herder gezocht, gevonden en behouden, en Die brengt het weder tot Zijn Vader. Hij heeft het Gode gekocht door Zijn dierbaar bloed. Dat is het werk van de Zoon van God om schapen te kopen en vrij te maken. Wie de liefde van de Zoon gezien heeft, die ziet de liefde van de Vader. De Vader verlustigt zich in het werk van Zijn handen. Gaat dat Zijn broeders vertellen. Als u mag vinden van Zijn volgelingen, die Jezus nawandelen, vertelt hen dat Hij opvaart, om hen weder te brengen en Zijn werk te volbrengen.

Onherboren mensen, straks is het Paasfeest weer voorbij. Het zou voor u de laatste keer kunnen zijn. Hoevelen zijn er niet, die verleden jaar nog in ons midden waren, maar die nu reeds in het koude graf zijn gezonken. Ze hebben hun leven moeten eindigen, maar ze waren vreemdelingen gebleven van dat heerlijk Godswerk. U mag

nu nog leven, en uw plaats hier innemen. Het is u al veel voorgehouden. Ach lieve mensen, het zal eenmaal tegen u getuigen, indien u zich niet bekeert.

Al vroeg bent u onder de verkondiging van het evangelie gekomen, Christus is u gepredikt zo vele malen. Wat is uw verwachting? Hebt u de wereld verkoren? Ach, wat een dwaze keus. Gedenkt toch aan uw kostbare ziel, die voor een eeuwigheid geschapen is. Mocht het de Drieënige Verbonds Jehova, nog behagen u daar werk mee te geven, eer de dood u weg neemt uit dit kostbaar heden der genade. Jonge mensen, mocht u nog in arbeid gebracht worden met dat enige nodige, weet dat de wereld voorbij gaat, met al haar begeerlijkheid. Bedenkt toch dat buiten de kennis van deze zaken u niets wacht dan een eeuwig zielsverderf. Buiten de kennis aan de Heiland zal niemands ziel gewaarborgd zijn tot het eeuwige leven. Zegene de Heere deze waarheid, tot roem van Zijn driemaal Heilige Naam, tot zegen en zaligheid van onsterfelijke zielen.

Mocht Hij het gesprokene nog willen gebruiken tot onderwijs voor Zijn Sion, en Zijn onmisbare zegen er op doen rusten. Amen

Zingen: Psalm 73: 13

6. HEMELVAARTSPREDIKATIE

Zingen: Psalm 24: 4

Lezen: Psalm 68 van vers 1 tot 20

Voorwoord over Joh. 16: 28

Mijne toehoorders,

We lezen in Joh. 16 vers 28 dat daar de Heere Jezus getuigt tegen Zijn discipelen: *“Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; Wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot de Vader.”* Hier getuigt die gezalfde Profeet met nadruk, dat Zijn uitgang niet is van beneden, maar van boven. Zijn uitgang is van ouds, van de dagen der eeuwigheid. Hij is uitgegaan van de Vader, als Zijn gezant, Zijn bode, Zijn knecht, als Gezant om de wil van Zijn Vader te doen had een gezantschap hier beneden, om een Uitvoerder te zijn van Gods wil en welbehagen. Hij was Zijn bode, om de volle raad van God ons bekend te maken, aangaande de verheerlijking van Gods vlekkeloze deugden en bekendmaking van onze eeuwige zaligheid. Ook was Hij Gods knecht: *“Ziet Mijn knecht Mijn Uitverkorene.”* Hij heeft Zichzelf vrijwillig verbonden, om al de bevelen van Zijn Vader te doen, waar Zijn knechtschap gegrond is op Zijn Zoonschap.

En Zijn uitgang was Borgtochtelijk, principaal, waarin uitstraalt eeuwige liefde van God. *“Hij is in de wereld gekomen”* Zijn inkomst in deze wereld was in een staat van vernedering, veracht van het volk, een spot en smaad van mensen. Hij is in deze wereld gekomen, in het aannemen van Zijn ware menselijke natuur, zijnde een vrucht van de aarde. Zijn inkomst was zonder aardse glorie. Hij had geen plaats onder de mensen, maar was onder de beesten in een beestenstal. Hoe vernederend.

Zijn verblijf in deze wereld duurde ruim 33 jaar. Zijn spijs was om de wil van Zijn Vader te doen.

“Wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot de Vader.” Zijn verblijf was hier kort. Hij was een ware Vreemdeling op aarde. Hij zegt in Matth. 25: *“Ik ben een vreemdeling geweest.”* Hij verlaat deze wereld. Als Profeet voorzegt Hij zulks aan Zijn Kerk. Hij verlaat ze tweemaal: eerst naar de ziel, op Goede Vrijdag. Toen ging Zijn ziel in het hemels heiligdom. Hij verlaat ze met ziel en lichaam beide op de Hemelvaartsdag.

Hij zegt daarom: *“En ga heen tot de Vader.”* Hij gaat als Gezant weer terug om verslag van Zijn volbracht gezantschap te geven. Zijn heengaan naar de Vader willen wij thans overdenken uit het u voorgelezen Schriftgedeelte Psalm 68: 19: *“Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja ook de wederhorige, om bij u te wonen o Heere God.”*

Gebod

Zingen: Psalm 47: 3

We willen uw christelijke aandacht met hulp van de Heere bepalen bij de ark tot rust gebracht, welke waarheid wij in vier overdenkingen u willen voorleggen:

1. *een triomfantelijke opvoering;*
2. *een rijke overwinningsbuit;*
3. *een heerlijke uitdeling;*

4. een uitnemende woonplaats; om dan tenslotte met deze waarheid toepasselijk tot ons zelf in te keren.

Psalm 68 is er een van koning David, de harpspeler, die deze psalm heeft geschreven, door Gods Geest gedreven, toen hij de ark heeft opgevoerd om hem te brengen in die plaats voor hem bereid achter de gordijnen.

Staan we even stil bij de betekenis van de ark. Deze ark was een symbool van Jezus Christus, onze Heere. De ark was gemaakt van twee grondstoffen, van Sittimhout met goud overtrokken van binnen en van buiten. Dat beeldde af de twee naturen van Christus. In die ark lagen de twee tafelen van de wet, de staf van Aäron die gebloeid had en het gouden kruikje met manna. Het omzwerven onder de vijanden, de Filistijnen, was een afbeelding van Christus vernedering, zijn opvoering zag op Zijn hemelvaart.

Zo was Christus in die ark afgebeeld, zijnde een Middelaar van twee naturen, een Goddelijke en een menselijke. Hij zegt in Psalm 40: *“Ik draag uw wet in het binnenste mijns ingewands, die eeuwigdurende Wet door Hem gedragen, vervuld, verhoogd en verheerlijkt.”*

“Ziet Ik kom, o God, om Uw wil te doen.” Die staf van Aäron zag op de murmuring van het volk. In die staf was afgebeeld Zijn eeuwigdurend Priesterschap, naar de voorbeeldige Aäron, naar de ordening van Melchizédek. Hij heeft Zichzelf als Priester God Zijn Vader opgeofferd tot een welriekende reuk.

Het manna bewaard zag op Hem, het ware brood des levens, aan de overwinnaars beloofd in openbaringen: *“Die overwint, die zal gegeven worden te eten, van het manna dat verborgen is.”*

Nu liet koning David die ark ophalen, met 30.000 uitgelezenen van Israël. Zijn eerste opvoering was niet naar Gods wet, wil en welbehagen. Hij zette de ark op een nieuwe wagen, met twee koeien er voor. Dat deden wel die arme Filistijnen, die wisten het niet beter, maar David wist wel, dat de Levieten de ark moesten dragen. Hun aller blijdschap was ook maar kort. God laat de runderen struikelen, en Uza strekt zijn hand uit om de ark vast te houden, God slaat hem dood. David ontstak, en daar werd een scheur geslagen en hij noemde de plaats Peres-Uza tot op deze dag. Peres-Uza betekent de scheur, of breuk van Uza.

De ark gaat in het huis van Obed Edom, die een Leviet was van de deurwachters en zangers. Leert hier uit al kunnen we goede bedoelingen hebben, we moeten toch evenwel uitzien naar wettige middelen en zien of ze naar Gods ordinanties zijn.

Daarna vreesde David te dien dage de Heere en hij zei: “Hoe zal de ark des Heeren tot mij komen?”

De Levieten droegen toen de ark met de handbomen, en dat was toen naar Gods wet en welbehagen. We lezen, dat Michal dat werk afkeurde en bespote, zoals de natuur altijd Gods werk afkeurt, maar zo kwam toen in grote blijdschap de ark tot rust, 1 Kron. 15.

Dat is zo een letterlijke toelichting, hetgeen ook noodzakelijk is, daar we schriftuurlijk en bevindelijk moeten zijn. Nu sprak koning David, als profeet door Gods Geest van Christus hemelvaart, zeggende: *“Gij zijt opgevaren in de hoogte.”*

Gij, ziende op die ware ark, Jezus Christus, de Heere, zijt opgevaren, Hij is eerst vernederd geweest tot de dood, ja de dood aan het kruis. Zijn vernedering was Borgtochtelijk, schuldbetaland, Gods deugden opluisterend, en verdienstelijk, genade hier, en namaals het eeuwige leven. Hij heeft op Golgotha uitgeroepen: *“Het is volbracht”* en heeft met Zijn dood Zijn offerande bevestigd. Daarna is Hij opgestaan en opgewekt. Opgestaan in Zijn majestueuze Goddelijke kracht en opgewekt door Zijn

Vader die Zijn knecht, Zijn lieveling heeft verhoogd en verheerlijkt.. Christus heeft zichzelf wel willen vernederen, maar niet willen verhogen dat laat Hij aan Zijn Vader over. Hij is toen verhoogd uit lijden, dood en graf. Zijn verblijf was nog 40 dagen op aarde. Hij heeft zichzelf niet meer geopenbaard aan de wereld, maar enkel aan Zijn Kerk, met vele gewisse kentekenen.

Hij is opgevaren. Bezien wij nu Zijn persoon. Naar zijn Goddelijke natuur kon Hij niet opvaren, of nederdalen. Want Hij is en blijft alomtegenwoordig. Maar naar Zijn menselijke natuur is Hij opgevaren.

Zien wij de plaats, vanwaar Hij opvaart. Het is van de Olijfberg. Het is van deze wereld, een mesthoop van ellende wegens de zonden, in het bijzijn van elf getuigen, kinderen van God, van wie Hij naar Zijn menselijke tegenwoordigheid afscheid neemt, al heeft Hij hun beloofd, dat Hij met Zijn majesteit, genade en Geest nimmer van hen zal wijken. Hij is opgevaren als Overwinnaar van dood, graf, hel en duivel en alle vijanden. Daar zag Hij vanaf de Olijfberg de hof van Gethsémané, waar Hij Zijn zielestrijd had gestreden, de drinkbeker geledigd had. Daar zag Hij de andere hof van Jozef, waar Hij als dat ware manna in de aarde had gelegen, waar Hij de dood had overwonnen tot eeuwige overwinning. Daar had Hij dat graf geheiligd, als een heerlijke slaapstede voor Zijn volk. Al de schuld, die Hij op Golgotha had betaald, had Hij aldaar begraven. Al Zijn grafdoeken waren daarin gebleven. Hij is opgevaren, in triomfantelijkheid. Hij stond daar als Koning der koningen, als Overwinnaar, gekomen uit de strijd met de machten van de duisternissen, de natuur van de zonde, en als wegdrager van de oneindige toorn van God.

Hij moest als Koning nu Zijn troon, kroon en scepter ontvangen. Zijn koninkrijk was niet van hier, anders hadden Zijn dienaren wel voor Hem gestreden. Hij is opgevaren als Hogepriester, die nu een heiligdom moest verkrijgen. Hij was geen aardse priester, had ook geen aards heiligdom. Hij was een geestelijke, een eeuwige Hogepriester. Hij zou opvaren, omdat Zijn werk alhier voleindigd was, in betaling en verdiensten.

Hij had als Hogepriester geofferd, gebeden en gezegend. Wat had Hij geofferd? O, Christus had Zichzelf geofferd. Hij was het ware Altaar, Zijn Godheid is het altaar, Zijn mensheid het offer. Hij had zichzelf opgeofferd aan God Zijn Vader voor Zijn volk. Zijn offerande hier beneden was een volmaakt bloedige offerande. In het storten van Zijn dierbaar bloed was de heilige toorn van God geblust. In Zijn vlees was de zonde veroordeeld.. Hij stond daar nu als Hogepriester, die dood was geweest, maar nu leeft tot in eeuwigheid. Zijn offerande was Gode welbehaaglijk geweest tot voldoening en verzoening.

Die reuk an Zijn offerande is eeuwig durend. Hij zou ingaan in een heiligdom, niet met vreemd bloed, maar met Zijn eigen bloed. Hij vaart op als een biddend Hogepriester. Hij heeft gebeden voor het kruis, aan het kruis, achter het kruis. Op aarde sprak Hij Zijn Hogepriesterlijk gebed uit in Johannes 17, alwaar het amen nog niet op is gevallen. Hij Zelf is de Amen, de getrouwe Getuige.

Hij vaart op als een zegenende Hogepriester volgens Lukas 24: 50-51: *“En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde en werd opgenomen in de hemel.”*

Hij vaart op als een lerende en onderwijzende Profeet, Handelingen 1: *“Het eerste boek heb ik gemaakt, o Theofilus, van al hetgeen Jezus begonnen heeft beide te doen en te leren, tot op de dag in welke Hij opgenomen is, nadat Hij door de Heilige Geest aan de apostelen die Hij uitverkoren had, bevelen had gegeven. Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had (dus in die 40 dagen) Zichzelven vertoond heeft met vele gewisse kentekenen veertig dagen lang, zijnde van hen gezien en sprekende van de*

dingen die het koninkrijk Gods aangaan.”

Hij zegt als Profeet tegen hen op de Olijfberg, eer Hij weg gaat: *“Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over u komen zal, en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem als in geheel Judea en tot aan het uiterste der aarde.”*

En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen: *“En een wolk nam Hem weg van hunne ogen.”* Hij die daar opvaart, is de ware Ambtsdrager, ook de enige Ambtsdrager daar boven. Buiten Hem komt er geen ambtsdrager in de hemel. Die alhier ambtsdragers geweest zijn, zullen binnenkomen als gezaligde zondaren. Een triomfantelijke opvaring, door de lucht en wolken heen, door de territoriën heen, de boze geesten in de lucht konden Hem niet tegenhouden. Hij had al die boze geesten overwonnen. Hem was gegeven alle macht in hemel en op aarde. Wij zien in Zijn opvaring ook de opneming door de Vader. De Vader neemt zijn Zoon op, die Hij wil verhogen en verheerlijken. Hij roept zijn Gezant thuis en wil Hem verhogen boven alle vorsten.

Mogen wij Hem met onze aandacht volgen. Die ware ark komt tot rust. Daar kwam wat binnen in het heiligdom, dat er nog nimmer in was geweest namelijk de menselijke natuur van Immanuël. Zijn ziel was er in geweest voor drie dagen, gerechtvaardigd in de geest.

Maar nu kwam er een Majestueuze persoon binnen, waar de waarheid van spreekt in Psalm 24: *“Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren; opdat de koning der ere inga. Wie is de Koning der ere? De Heere sterk en geweldig; de Heere geweldig in de strijd.”* Wat een ontmoeting en aanschouwing.

Hij die was nedergedaald, had Zijn menselijke natuur niet meegebracht uit de hemel, maar hier komt wat binnen, dat er nog nimmer in was geweest. Immanuël wordt verhoogd, verheerlijkt, is verheugd en verblijd. Hij wordt daar in Zijn binnenkomen verwelkomd met bazuingeschal van engelen. Meer als twaalf legioenen heilige engelen aanschouwen daar hun Hoofd, hun Heere, hun Koning. Hem, Die ze hebben mogen dienen in Zijn vernedering, zien ze nu verheerlijkt binnenkomen, voor Wie ze buigen, Wie ze alle hulde toebrengen.

Hij, Die daar binnenkwam, werd aanschouwd door al de gezaligden voor de troon van God. Hun Koning, hun Goël en Verlosser, hun Oudste Broeder, hun Vrijkoper kwam binnen in majesteit en heerlijkheid. Hij, die daar binnenkwam, kreeg een plaats aan Gods rechterhand. Dat betekent: een plaats van eer, trouw en macht.

De Vader verheerlijkt Zijn welbeminte Zoon, geeft Hem een plaats van eer, Hij is alle eer waardig. Op aarde heeft Hij Zijn Vader verheerlijkt, nu zal de Vader Hem verheerlijken. De plaats van eer komt Hem toe, boven al de creaturen. Tot wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd: *“Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.”* Hij krijgt een bewijs van trouw. Hij is Zijn Vader in alles getrouw geweest. Ook heeft Zijn Vader trouw aan Hem bewezen, en zal Hem als bewijs van eeuwige trouw aan Zijn rechterhand zetten. De getuige in de hemel is getrouw. Sela. Een bewijs van macht. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Hij heeft een Wezensmacht als God en heeft ook een geschonken Middelaarsmacht. Zijn macht strekt zich uit in de hemel, op de aarde en onder de aarde. Zijn macht is majestueus. Zijn Vader heeft alle dingen in Zijn hand gegeven. De Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel de Zoon overgegeven. Hij, Die opvoer, werd verheerlijkt boven alle schepselen, daarom kreeg Hij een plaats aan Gods rechterhand. Dit betekent dus ook een plaats van macht.

Een tweede overdenking: ***een rijke overwinningsbuit.***

Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Zijn heengaan was een rijke

overwinningsbuit. Hij nam mede de kop van die helse Goliath; dat is zijn hoofdmacht. Hij had de duivelse kop vermorzeld, hetwelk Hem de verzenen gekost had. Voor eeuwig heeft Hij nu als overwinnaar de heerschappij over die vijand.

Hij nam mede de eeuwigdurende wet, als vervuld, verhoogd en nu verheerlijkt. Hij had de wet teniet gedaan, maar deze lijdelijk en dadelijk vervuld. Die wet in het binnenste van Hem, blijft eeuwig in Hem, als een wet van heiligheden.

Hij nam mede een uitgewiste schuldbrief: dat handschrift aan het kruis genageld, heeft Hij voldaan op Golgotha en is nu de volle kwitantie van Zijn volk. Daarom zit Hij nu aan de rechterhand als onze Kwitantie, met het volle zegel van de Heilige Geest, waarvan alhier de kerk een afschrift ontvangt in haar hart, verzegeld door God de Heilige Geest. Moest de kerk de kwitantie zelf bewaren, hoe gevaarlijk zou dat zijn. Ze zouden het nog kunnen verliezen. Maar Hij nam de bewijzen van betaling mede. Hij is Zelf als Borg op Pasen van de Vader ontslagen en gekwiteerd van de schuld van Zijn volk. De pen is er door gegaan. Hij heeft aan de eis van de Vader eis voldaan. Nu komt Hij binnen met de volle bewijzen van de voldoening. Hij nam mede de sleutels van hel en dood. *“Ik heb de sleutels.”* Dat wil zeggen, de macht over hel en dood, Hij is wel nooit in de plaatselijke hel geweest, maar wel in de helle-angsten. Hij heeft de dood overwonnen, en door Zijn dood te niet gedaan, en hem volkomen ontwapend. Die sleutels bezit Hij en zal Hij tot in eeuwigheid behouden. Hij heeft de drieërlei dood volkomen overwonnen, als de Vorst van het leven. Hij nam mede Zijn kerk, die Hij had vrijgekocht door Zijn dierbaar bloed. Zijn kerk die Hij als Hoofd vertegenwoordigt. De gevangenen voert Hij mede als Zijn buit, ook de gevangenis. Hij heeft voor eeuwig de gevangenis gesloten, voor dat uitverkoren Volk, en zal het hemels heiligdom ontsluiten, waarin Hij ingaat met Zijn eigen bloed.

Hij brengt mede een autoritatieve macht over al Zijn vijanden. Die heeft Hij overwonnen en zal de plaats in het midden van de troon innemen, om als Koning eeuwig te regeren. Hij Die met, en in volmaakte overwinning opvaart, om in te gaan in de hemel der heerlijkheid, neemt de bewijzen mede van de strijd en overwinning, en dat zijn Zijn graveerselen, de littekens van Zijn al genezen wonden, Zijn erelittekens waarmede Hij thuis komt uit de strijd. Die littekens in Zijn lichaam welk nu verheerlijkt was, zijn de dierbare graveerselen van de Middelaar, waaruit eeuwig verborgenheden en geheimen zullen vloeien voor Gods kerk. Met die erelittekens kwam Hij binnen en zal die eeuwig behouden. Met recht een rijke overwinningsbuit, van Hem de Koning der koningen.

Een derde overdenking: *een heerlijke uitdeling.*

“Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen.” Hij die ten hemel voer, had niet alleen betaald, maar ook verdiend op aarde. Waartoe is Christus zo verhoogd? Om ons Zijn weldaden toe te passen, weldaden in dit leven en na dit leven. De weldaden in dit leven zijn roeping, rechtvaardigmaking en heiligmaking en na dit leven, de opstanding, het laatste oordeel, en het eeuwige leven. Hij heeft een zee van volle verdiensten opgebracht voor de troon van God, waaruit de Kerk eeuwig zal leven.

Hij heeft gaven genomen. Hij zal Uitdeler zijn van al de testamentaire goederen. Hij is dienaar van dat heiligdom. O, al die gaven van het verbond zal Hij uitdelen, en dat aan wie? O, niet aan de duivelen, want die worden nooit zalig. Hij neemt de engelen niet aan, maar het zaad van Abraham. Ook zal Hij ze niet uitdelen onder de staande gebleven engelen, maar o wonder, onder de mensen, gevallen schepselen, eerrovers Gods, helwaardige schepselen. Onder deze gaat Hij door Zijn Geest en Woord uitdelen al de verworven gaven, hier in dit leven ten dele, en na dit leven volmaakt.

Het is Hem toebetrouwd als de opperste wijsheid om het uit te delen. Hij maakt plaats in onze harten voor elke gave. Als Uitdelers van de verworvene gaven en goederen deelt Hij mede: leven, licht, kracht en sterkte, genade en wijsheid enz. Wie zal al die gaven van Hem kunnen melden? En dan zal Hij na dit leven, uitdelen die gaven en schatten, die duren tot in het eeuwig zalig leven. Zien we nu nog, aan wie Hij ze uitdeelt. Ja ook de wederhorigen, dat is ongelovigen.

Versta: U hebt ze gevangen genomen, onder Uw gehoorzaamheid. Onder de wederhorigen deelt U Uw gaven uit. Ja, met nadruk moet u hier bij stil staan; aan wederhorigen, die zijn het, waar een drie-enig God zich mee wil bemoeien. Hij die verheerlijkte opgevaren Sions Koning, deelt Zelf de gaven uit door Zijn Geest en Woord, ook door Zijn instrumenten, Zijn knechten. De mens heeft het eerst gezondigd met de oorpoort, die hij openzette voor de stem van de duivel. Die oorpoort verloor ineens de waakzaamheid en werd gesloten voor de Vorst Immanuël.

Hier zien we, dat die oorpoort weder geopend wordt, waardoor nu Gods Woord binnenkomt. Hij die Vorst der vorsten, wil ongehoorzamen tot gehoorzaamheid brengen; een almachtig maar ook een vrijmachtig werk om naar zulken om te zien. Hij grijpt maar één keer, laat niet meer los, maar maakt van zijn gevangenen allemaal vrijwilligers. *“Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag van Gods heirkraft”*, Psalm 110. Met recht een heerlijke uitdeling. Zij is Goddelijk, Koninklijk, vrijmachtig, maar ook liefdevol. Hij deelt uit in volmaakte wijsheid. Het is Hem toebetrouwd.

Het laatste punt: *een uitnemende woonplaats*.

“Om bij u te wonen, o Heere God.” Dat is zoals de kanttekening zegt, opdat zij in uw Kerk zouden wonen. Anders gezegd: om in hen te wonen, opdat U door Uw Geest in hen zou wonen. En ook om te wonen bij de Heere God. Versta hieronder ook de vereniging van Joden en heidenen, door één geloof in Christus.

Wat een onuitsprekelijk voorrecht. Hij wil plaats maken. Voor wie? O, voor wetverbrekers, voor helwaardigen, voor vijanden, voor mensen wiens plaats behoort in de eeuwige gevangenis. Nu zal Hij, die de sleutelmacht bezit, een plaats voor hen bereiden. Hij heeft het zelf gesproken, voor Zijn heengaan in Joh. 14: *“Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik zal heengegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben.”*

Staan we daar eens even bij stil. Welk een uitnemende woonplaats. Hij zal hun een plaats bereiden, volgens Zijn eigen toezegging. *“Ik zal hun ook in mijn huis en binnen mijn muren een plaats en eenen naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren, een eeuwige naam zal Ik ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden.”* Hij zal hun een plaats geven, in Zijn Kerk, en dat aan zulken, aan vreemden, aan mensen, die wij er maar buiten zouden zetten. Ik zal Rahab (dat is Egypte) en Babel vermelden onder degenen die Mij kennen; zie, de Filistijnen en de Tyriër met de Moor, deze is aldaar geboren. Ja, zelfs zwarte Moren deze alle krijgen een plaats in Gods Kerk. Voorzeker een uitnemende woonplaats, opdat Gods Geest in hen zou wonen, of weet u niet dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is, Die u van God hebt, en dat u niet van uzelf bent?

Wat een uitnemende Inwoner! God de Heilige Geest, in ons hart wonende en werkende, Die ook in ons helwaardige schepselen een plaats maakt voor Christus, opdat Christus door het geloof in onze harten wone, en u in de liefde geworteld bent. Wie zal dat kunnen verklaren? Hij, die heengegaan is naar de Vader, zal daar nu een plaats gaan bereiden, en dat voor wie? O, voor die wederhorigen, wier verdiende plaats ligt in de buitenste duisternis. Een plaats in dat Vaderhuis daar boven. Een

plaats waar ook een drie-enig God in hen zal wonen. De eeuwige God zij u tot een woning, waar de kerk eens in zal mogen wonen. En Hij zal in hen wonen.

Een uitnemende plaats, om bij U te wonen, o Heere God! Een plaats waar eens Joden en heidenen samen zullen wonen, waar dan geen middelmuur meer zal zijn. Dan zal geheel Israël zalig worden en zal aan hen allen vervuld worden: *“Wanneer Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik ze allen tot Mij trekken.”* Hij zou Zijn weder eis verkrijgen op Zijn voorbede: *“Vader Ik wil dat ze zijn, daar Ik ben, opdat ze Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen.”*

Hij, Immanuël, is thuis gekomen, om daar in de hemel der heerlijkheid het tweede gedeelte van Zijn arbeid voort te zetten, namelijk Zijn voorbede, daar Zijn voorbede gegrond is op Zijn voldoening. Hij vervult met Zijn heerlijke bewieroking, dat hemels heiligdom. Eeuwig zal die geur blijven. Maar deze, die blijft tot in eeuwigheid, omdat Hij een onvergankelijk Priesterschap heeft. Waarom hij ook volkomen kan zalig maken, degenen die door Hem tot God gaan, also hij altijd leeft om voor hen te bidden.

Eens zal de Kerk verzadigd worden, en dan zal hun woonplaats altijd bij de Heere zijn.

Zingen: Psalm 68: 9

TOEPASSING

Ziet mijn toehoorders, we hebben een ogenblik stil mogen staan bij Jezus Christus, die ware Ark, Hij is tot rust gekomen. De staat van Zijn vernedering is Hij nu voor eeuwig te boven. *“Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven, en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.”* Immanuël is nu in Zijn heerlijke Middelaarsrust. Zijn strijd en lijden is voor eeuwig weg. *Gij zult mij het pad des levens bekend maken, verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uwe rechterhand eeuwig.* Wat straalt Zijn Koninklijke Majesteit uit in Psalm 21: *“Daar is de Koning verblijd, en hoezeer is hij verheugd over Uw heil. Gij hebt Hem Zijns harten wens gegeven en de uitspraak Zijner lippen hebt Gij niet geweerd. Want Hij komt Hem voor met zegeningen van het goede, op Zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud. Het leven heeft Hij van U begeerd, Gij hebt het Hem gegeven, lengte van dagen, eeuwig en altoos.”*

Volk des Heeren. Hoever kent en bemint u Hem? Kunt u getuigen uit de praktijk van het leven, dat u met Hem bent gestorven en opgewekt en mede gezet in de hemel?

Hij heeft als de Borg van het verbond de schuld betaald voor heel de Kerk, op Golgotha, ze is begraven in het graf, maar Hij is nu naar de Vader gegaan. Zullen wij ons kindschap beleven uit kracht van aanneming, uit genade om Christus wil, dan zullen we kennis omdragen van onze Goël, Die opgevaren is in de hemel. *Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, daar Christus is zittende aan de rechterhand. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God.*

De overwinnaar van dood, hel en graf, van duivel en alle vijanden, is nu verheerlijkt en zit nu als de volle kwitantie aan de rechterhand van de Vader. Bent u nu met God verzoend door den dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij verzoend zijnde, behouden worden, maar alleen door Zijn leven, dat ambtelijke bedienende leven voor de troon, daardoor moeten wij behouden worden.

Hij is Bedienaar van het heiligdom en wil Zijn dienst bewijzen aan Zijn Kerk. Nu kunnen wij Hem alleen maar dienen met onze armoe en inlevende ellendigheid.

Nu hoor ik zielen zeggen, o man, ik heb die heerlijke Hemelvaart van Vorst Immanuël beluisterd. Voor Gods Kerk kan ik het zo ruim geloven, maar ik zit met zoveel raadse-len in het hart, die ik niet verklaren kan. Is Hij nu wel ook voor mij naar de Vader gegaan? Is mijn werk wel waarheid?

Wij willen enige separatie maken voor u. Weet u hoe dat komt? Dat zit niet direct in uw *stand*, maar in uw *levensstaat*. Het is voor u nog geen Goede Vrijdag geweest met een dadelijke inleving. Want dan zou Christus, met Wie u zou geleefd hebben voor het graf, in het graf gekomen zijn. Dan was voor u het voorwerp van geloof en liefde ondergegaan. Dan zou u Hem gezocht hebben en niet meer hebben kunnen vinden. Sommige zielen zeggen wel eens, als het zo donker is van binnen, ik geloof dat Christus voor mij in het graf ligt. Och mensen, maak nu van een donkerheid in uw gevoel geen graf, u kunt wel verstaan naar Gods Woord, dat Jezus voor u geen jaren in het graf kan liggen. Die inleving, waar de heilige apostel Paulus van spreekt, is nog niet ingeleefd.

Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking met Zijn dood, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking met Zijn opstanding. Goede Vrijdag betekent een eindigen met al uw werk in de dood, een betaling van uw schuld en een begraven van uw schande. Als het nu nog geen Goede Vrijdag voor u persoonlijk is geworden, (al gelooft u het wel voor de Kerk) zo is het ook nog geen Pasen voor u geworden. Want dat betekent onze rechtvaardigmaking, overgeleverd om onze zonden, opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Het is wel eens verklaard in uw leven, *dat God nu in Christus met de wereld verzoend is*, maar nu moet ook u door Christus met God verzoend worden. Nu heeft Hij het woord van de verzoening in ons gelegd, (dat is in het hart van de apostelen en leraars) en dat Woord is u menigmaal, ook nu weer gepredikt.

Wat is het noodzakelijk, zielen, om maar veel uit te mogen zien naar die vrije rechtvaardigmaking uit genade om Christus wil. Nu ligt de Hemelvaart achter het Pascha, ook voor uw ziel. Hemelvaart betekent, dat Hij Zijn Kerk bij de Vader brengt, zoals Hij verklaart, in die gelijkenis, dat Hij het verloren schaap niet alleen heeft gevonden, maar ook thuis brengt bij de Vader, zeggende: *wees blijde met Mij*. Hij zoekt en vindt niet alleen het verlorene, maar het weggedrevene brengt Hij weder.

Hemelvaart houdt in, dat Hij ons wederbrengt en als liebeblank gewassen in Zijn dierbaar bloed, aan de Vader overgeeft, om dat zalige kindschap in te leven. Kind van God te zijn, van een verzoende Vader, nu een plaats verkregen in het hart van de Vader. Zoete rust, heerlijke rust, zalige vrede.

Daarom zielen, die nu met de Kerk uitroepen: *Ik zal uitzien naar de Heere, Ik zal wachten op de God mijns heils*, Hij vervulle al uwe begeerten. Het worde nog eens Hemelvaartsdag in zalige omhelzing.

Volk des Heeren, die weet wiens eigendom u mag zijn voor tijd en eeuwigheid: uw rijkdom is niet te berekenen. Ze is onuitsprekelijk. Uw oudste Broeder is thuis gekomen, uit de strijd, in heerlijke overwinning. Hij heeft de hemel bepand met ons vlees en bloed. Wat een nuttigheid vloeit daaruit voor uw leven.

Ten eerste, dat Hij in de hemel voor aangezicht van Zijn Vader onze Voorspreker is.

Ten andere, dat wij ons vlees in de hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij, als dat Hoofd, ons Zijn lidmaten ook tot Hem zal nemen.

Ten derde, dat Hij ons Zijn Geest, tot een Tegenpand zend, door welks kracht wij zoeken dat daar boven is, daar Christus, zittende ter rechterhand Gods, en niet dat op de aarde is.

Is nu Hij, Immanuël, thuis gekomen, ook u zult eens naar huis mogen gaan. Hij

verlangt naar Zijn kerk. Verlangt u ook? *De uitgestelde hoop krenkt het hart, maar de begeerte die komt is als een boom des levens.*

Onherboren mensen, u mag nog leven, in onderscheiding van zo veel anderen, ook zelfs van uw dierbare betrekkingen, die niet meer zijn op aarde, maar zijn neerge-daald in het koude, kille graf. Wie waren er verleden jaar nog op Hemelvaartsdag in ons midden? Wat een onuitsprekelijk voorrecht hebben jullie nog. U mag nog onder het bazuingeschal leven, van het eeuwige Evangelie.

Sions Koning wordt u nog voorgesteld, in Zijn dierbaarheid, beminnelijkheid en schoonheid, Hij die de banier draagt boven tienduizenden. Mocht het God nog eens behagen, dat u nog eens van Koning mocht veranderen. Die koning, die u nu dient, heeft geen liefde tot u, maar legt het aan op uw zielsverderf.

Ach lieve mensen, wat is het erg, dat die schoonheid van deze Koning der koningen, geen indruk maakt op uw harten. De gevallen natuur zegt: *“Wijkt van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust.”* Wanneer onze Vorstin in een plaats verwacht wordt, wat een nieuwsgierigheid. Hoe velen trekken daar niet heen, maar deze Koning heeft geen aantrek. Vindt u dat niet erg?

Mocht deze nu verheerlijkte Vorst, nog eens waarde in uw leven krijgen. O, jongens en meisjes, zult u deze dag doorbrengen in ijdelheid, zotgeklap en uitleving van het zondige vlees? Hoort heden de raad van de opperste Wijsheid: *“Dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd hebt, Mijn hand uitgestrekt heb, en daar niemand was die opmerkte en hebt al Mijn raad verworpen en Mijn bestraffing niet gewild, zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen, Ik zal spotten, wanneer uwe vrees komt. Wanneer uw vrees komt gelijk een verwoesting en uw verderf aankomt als een wervelwind. Wanneer u benauwdheid en angst overkomt. Dan zullen ze tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden, zij zullen Mij vroeg zoeken, maar niet vinden. Daarom dat zij de wetenschap gehaat hebben en de vreze des Heeren niet hebben verkoren. Zij hebben in Mijn raad niet bewilligd. Al Mijn bestraffingen hebben zij versmaad. Zo zullen zij van de vrucht van hun weg, en zich verzadigen met hun raadslagen.”*

Vaders en moeders, daar rust op u een grote verantwoordelijkheid, niet alleen voor u zelf, maar ook in het opvoeden van uw kinderen daar u aan God beloofd hebt, en gedurig bij elke dooprede bevestigd, dat u uw kinderen zou opvoeden in de vreze des Heeren. Mogen wij u er nog eens aan herinneren in de naam van onze Koning, waarop u: *“Ja wij”* gezegd hebt, of u niet belooft en voor u neemt deze kinderen, als zij tot hun verstand zullen gekomen zijn, een iegelijk de zijne, waarvan u vader of moeder bent, in de voorzeide leer naar uw vermogen te onderwijzen of te doen onderwijzen en te helpen onderwijzen? Denk eens ernstig na, over die eedsbelof te: *“Ja wij.”* Wat zien wij in deze bedroefde dagen een trouwloze eedsverbreking onder de mensen. Waar vindt men nog huisgezinnen, die nog aan de waarheid getrouw zijn? Ach, dat dan ons hoofd water ware.

De mode van Parijs breekt allerwege door. Het eenvoudige leven is bijna weg en waar is er nog smart over deze dingen te beluisteren. Zullen op deze dag de wegen en de zeedijken en stranden niet getuigen van de geest van de tijd? Daarin wordt Sions Koning niet gediend, geëerd en geprezen. Eens zal deze waarheid vervuld worden, die de hemelboden brachten aan de discipelen, die hun Koning zagen opvaren. *“Deze Jezus, die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen gelijk gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren.”* Wij eindigen, de tijd roept weer. De stof is nog rijk in overvloed. Wat zal het eens zijn als de tijd daar eens zal wezen, dat wij dit Mesech van de ellende zullen mogen verlaten, en eens zijn aldaar waar Hij is. *Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld*

van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons.

Noch ook, opdat Hij zichzelf dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed. Anders had hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af maar nu is Hij éénmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen door Zijn Zelfs offerande. En gelijk het de mens gezet is, éénmaal te sterven, en daarna het oordeel. Alzo ook Christus éénmaal geofferd zijnde om veler zonden weg te nemen, zal ten anderen male zonder zonde gezien worden, van degenen die Hem verwachten tot zaligheid.

De drie-enige Verbonds-Jehova zegene uit Zijn heiligdom Zijn gesproken woord, tot onderwijs en bemoediging van Zijn Sion, tot uitbreiding van Zijn koninkrijk, en tot roem en verheerlijking van Zijn naar waarde nooit genoeg volprezen Naam en verheerlijking van Zijn vlekkeloze deugden. Amen.

Nazang: Psalm 89: 12

7. “GIJ DAN, ZIJT OOK BEREID” (Oudejaarspredikatie)

Zingen: Psalm 103: 8

Lezen: Lukas 12: 16-40

VOORREDE

Wanneer we een blik slaan op Psalm 89: 48, dan leert de waarheid daar: *Gedenkt van hoedanige eeuw ik ben*. Psalm 89 is een onderwijzing van Ethan, de Ezrahiet. Het is de verbondspalm, waarin Ethan, de Ezrahiet gedreven door de Heilige Geest David invoert, als voorbeeld van de Grote David. In de volle zin van de geestelijke betekenis spreekt hier dan de grote David als voor het aangezicht van de Vader: “*Gedenkt van hoedanige eeuw Ik ben.*”

Christus is in een donkere tijd op aarde geweest en heeft veel verwisseling van gebeurtenissen meegemaakt. De grote David kent alle eeuwen, ook de volgende in zijn betrekking tot de Kerk, waarvan Hij het Hoofd is. *Gij weet van hoedanige eeuw Ik ben*, spreekt Hij. Gij weet en kent de eeuw, waarin Ik leef om het werk te volbrengen, dat Ik aanvaardde. De verwisseling van tijden is ondergeschikt aan de eeuwigheid. Daarom vraagt Hij: Waarom zou U alle mensenkinderen tevergeefs geschapen hebben? Zou er niemand behouden worden? Zouden ze dan allen verloren gaan? Hij pleit om de zaligheid van zondaren, ja voor de zaligheid van Zijn Kerk.

Reeds 40 eeuwen van tevoren in de eerste eeuw was Hij pleitende voor het aangezicht van Zijn Vader en nu in onze eeuw, welke is de 20e, staat Hij nog te pleiten: “*Gij weet van hoedanige eeuw ik ben.*” De eeuwen kent U. Zijn ze dan toch niet allen vergeefs geschapen? Nee, uit de massa van Adams geslacht worden er enkelen behouden. Omdat er ook nu nog zijn van die enkelen, die er nog uit moeten komen, is er nog jaarwisseling. Onze jaartelling begint van de besnijdenis van Christus, zodat elk Nieuwjaar gegrond is op het bloed, dat Hij daar reeds gestort heeft. Het is de vrucht van de uitspraak van de Voorspraak: *Gij weet van hoedanige eeuw Ik ben* en van hoedanige eeuw de Kerk is. Door de rollen van de eeuwen heen, in verwisseling van tijden haalt Hij de Zijne er uit. Vroeg en laat worden ze toebereid. Van deze nuttige toebereiding spreekt ook Lukas 12: 40. Waarheen we uw aandacht een ogenblik trekken. We lezen daar: “*Gij dan, zijt ook bereid, want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen.*”

Gebed

Zingen: Psalm 89: 19

We wensen uw aandacht te bepalen bij een drietal hoofdgedachten naar aanleiding van onze tekst:

1. *een noodzakelijke toebereiding;*
2. *de bereidheid, waartoe we geroepen worden;*
3. *de reden waarom we daartoe geroepen worden.*
om daarna toepasselijk, met dat woord tot onszelven in te keren.

We beluisteren in Lukas 12 een leerrede uit Jezus mond. Soms spreekt Hij tot een vrouw alleen, zoals bij de Samaritaanse vrouw, maar dan spreekt Hij weer tot een schare van veel duizenden. Hier verdrongen duizenden mensen zich om Jezus, zodat ze elkander vertraden. Was het om Hem aan te raken, of was het enkel

nieuwsgierigheid? Maar Petrus vroeg: *“Heere, zegt Gij deze gelijkenis tot ons, of ook tot allen?”* Maar Jezus gaat Zijn discipelen aanspreken, zodat de schare hoort, wat Hij tot hen zegt.

Hij onderwijst hun de noodzakelijkheid van de voorbereiding van de Vorst des levens te verwachten. In vers 35 zegt Hij: *“Laat uw lenden omgord Zijn.”* Ze moeten Hem volgen door bezaaide en onbezaaide wegen. In voor en tegen moeten ze de lenden omgord hebben. Dit omgorden ziet op de lange klederen, die gedragen werden in dat land, om vaardig te kunnen werken en te lopen werden de klederen omgord, omdat ze dan hinderlijk waren. Zo moesten ze hun lendenen, die de kracht van de man zijn, omgorden en al het hinderlijke wegdoen om de Heere te kunnen ontmoeten. De inwendige hindernissen kan men niet wegdoen, daar is een ander voor nodig, maar het is een gezonde gang zijn tijd nuttig te besteden met het wegdoen van alle hindernissen van het vlees. We prediken geen lijdelijk christendom: Ik kan niets, God moet alles doen, zoals dat heden veel gehoord wordt.

Het is waar, dat we niets kunnen, maar het is ook waar, dat we schadelijke hindernissen kunnen en moeten opruimen, ja, alles weg doen, wat ons kan hinderen, ook zelfs geoorloofde hindernissen.

We moeten ons voorbereiden om Hem te ontmoeten, niet alleen met de lendenen omgord, maar ook met de kaarsen brandende. We moeten niet alleen opruimen, maar met behulp van een ander de kaarsen brandende houden.

Dit ziet op bruiloften, wanneer de bruidegom toefde te komen, tijdens het wachten in het donker, de kaarsen brandende te houden.

De kaars ziet op de belijdenis. Niet alleen de lendenen moeten omgord zijn, maar ook de belijdenis moet zich in het donker, in de nacht openbaren, want juist in het donker wordt het licht gezien. Zoals een kaars licht geeft, zo moet ook de belijdenis licht geven, en hoe donkerder het is, des te meer wordt het gezien.

We moeten er dus geen slordige wandel op na houden.

Praktijk en belijdenis mogen niet met elkaar in strijd zijn, zoals in deze donkere tijden zoveel voorkomt. Sommigen hebben een grote belijdenis, maar ze werpen alles weer omver door hun wandel. Ze bespreken grote zaken, maar ze leven niet naar hetgeen ze bespreken, alleen in het handhaven van de belijdenis kunnen we voorbereid worden, om Hem te ontmoeten in een gegronde vrede.

Weer anderen bespreken gedurig hun bekering. Dat is hun geloofsblijdenis. Altijd zijn ze anderen maar aan het vergelijken met zichzelf, en is het niet zo gebeurd als bij hun, dan is het niet goed, dan mogen ze het nog wel eens nakijken.

De Heere houdt verschillende toeleidende wegen met Zijn Volk, maar zij willen alles afmeten aan zichzelf en alleen hun weg is de goede, maar dat is niet zuiver. De goede belijdenis van de brandende kaars is: buiten Jezus bloed geen zaligheid. *U dan, die gij gelooft is Hij dierbaar*, dat zijn de Zijnen alleen. De gerechtigheid van Christus is de grondslag van hun vertrouwen. Deze brandende kaarsen moeten enerlei zijn, laat de belijdenis dezelfde zijn.

We beleven gevaarlijke tijden van veranderende belijdenissen. Het Woord wordt naar de wil van mensen betracht. Het gebeurt, dat sprekers rondkijken naar de hoorders en daarna hun woord inrichten, wat luchtiger of wat zwaarder, al naar dat zij dat wenselijk achten. De christenen behoorden één te zijn in de belijdenis ook in onze eeuw moet dezelfde kaars branden, die zoveel christenen in vorige eeuwen brandende hadden.

In de ontdekking moeten ze evenwel belijden, dat ze in plaats van de kaars brandende te houden, wel duizend keer bezwijken, zodat het licht niet meer waarneembaar is.

Denk eens aan Petrus, hoe hij zijn Heere verloochende voor een zuur gezicht van een dienstmaagd. Maar Christus heeft de goede belijdenis vastgehouden, toen Hij voor Pontius Pilatus stond, Zijn kaars gaf een helder schijnend licht. En nu zegt Hij tot Zijn volk, dat ze hun kaars niet moeten verbergen: *“Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.”*

Maar nu moeten ze ook in donkere tijden de kaarsen brandende houden en het licht laten schijnen. En waar komt dat licht vandaan? Uit hun bekering? O nee, als ze op hun plaats zijn, moeten ze betuigen: *“Alleen in Uw licht zien wij het licht.”* Dan moet de zon der Gerechtigheid hun licht zijn. Dan is Hij hun kracht in het leven op aarde. Jezus gaat hun verder onderwijzen aangaande die noodzakelijke toebereiding: *“Zijt gij de mensen gelijk, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen.”* Het is niet genoeg de lendenen omgord te hebben en de belijdenis vast te houden, door de kracht van de Heere, het is ook een wachten. Het zijn wachtende mensen, die op hun heer wachten. Op wie wachten ze? Wel op hun eigen heer. Wachten doen wij alleen op iemand, die weg is. De Kerk is meest een wachtende Kerk. Hij is zelden in hun hart en midden. Het zijn maar ogenblikjes, zo genoten, zo weer toegesloten.

Bij de godsdienst van de wereld is dat anders. Die hebben de Heere altijd bij zich. Ze wachten niet op Hem. Hij is in ons midden, in hun taal. Dus waarop zouden ze wachten. En alles bezitten ze, maar zonder geloofsoefening.

Maar dat is bij de Kerk anders. Zij moeten wachten. In de toebereiding moeten ze op hun Heere wachten, dus ze kennen Hem, ze wachten op geen vreemde. Het is hun Heere en ze zijn van Hem gekend van eeuwigheid, en door het bloed van Christus vrijgekocht. In de tijd heeft Hij ze opgezocht en nu kennen ze Hem. Sommigen hebben een aanwijzing van Hem, anderen een openbaring, en weer anderen kennen Hem in de omhelzing, maar allen zijn ze wachters op Hem.

Daar zijn van die aangeslagen zielen in de onberouwelijke keuze. Ze kunnen geen leven vinden buiten Hem: *“Geef mij Jezus, of ik sterf. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.”* En die zielen in een aanklevend leven, wat een betrekking ligt er op Hem in de belofte, wat een uitzien naar Hem. Of die Hem kennen uit zalige geloofswerkzaamheid in de omhelzing, het is hun Heere en ze moeten toebereid worden om op Hem te wachten in Zijn afwezigheid. In die afwezigheid wordt het geloof getoetst en op de proef gesteld. Er wordt wel gedacht, dat het geloof sterk is in de uitlating van Zijn liefde, maar dat is niet waar, dat is geen beproeving van het geloof, maar in donkerheid en afwezigheid, dan komt het erop aan. Dan moeten de kaarsen brandende zijn. Dan moeten ze uitziende en verlangende Hem verwachten. O, ze wachten op Hem, maar het uur wanneer Hij komen zal, is onbekend. *Maar van die dag en dat uur weet niemand, noch de engelen, die in de hemel zijn, noch de Zoon, dan de Vader alleen. Ziet toe, waakt en bidt, want gij weet niet, wanneer de tijd is. Zalig dan die dienstknecht die wakende zullen bevonden worden, die de kaarsen brandende hebben gehouden* en die in hun belijdenis niet zijn verzwakt. Wanneer Hij komt, heeft de Heere niet gezegd. Hij heeft het wel beloofd, het is zeker, dat Hij wederkomt, maar dat uur heeft Hij voor ons verzwegen, en ook hoe Hij zal komen, op welke manier, we weten het niet. Daarom moeten we op Hem wachten, totdat Hij komt.

Wij prediken een wachtende Kerk en een missende Kerk. Het is meest gemis, een staatsgemis, wanneer de ziel nog voor een onopgeloste zaak staat, of een gemeenschapsgemis, wanneer de ziel na de staatsoplossing, buiten de dadelijke

oefening van het leven, meer en meer uitgaat naar de gemeenschap met Hem, want ze genieten hier nog maar de eerstelingen van de volle oogst, die voor boven bewaard wordt.

Als het gezond is, moeten ze in hun gemis de Heere verwachten. Ze hebben soms in vroegere tijden zalige ogenblikken mogen doorleven. O, als ze daarnaar terugzien, dan moeten ze wel eens zeggen, het was me toen beter dan nu

Toen in die volle genieting, toen hadden ze zo een gemakkelijk geloof, maar dat is voorbij, ze zouden het wel terug willen halen. Ze gaan terugzien, naar hun ervaring. Maar dat is geen uitzien naar de Heere. Ze gaan proberen om weer nieuw leven te vinden in hun vroegere ervaring, nieuwe zoetigheid uit gesmaakte zaken. Ze verwachten buiten ontdekking van de Heilige Geest, uit een verteerde vrucht weer nieuwe vrucht, maar dat vloeit niet uit het geloof, we moeten de Heere verwachten.

Dan wordt het een uitzierende Kerk, van de ene nachtwake zwaar, tot dat de andere komst spoedig en de dag opstaat klaar. *Ik verwacht de Heere, mijn ziel verwacht en ik hoop op Zijn Woord, mijn ziel wacht op de Heere, meer dan de wachters op de morgen, de wachters op de morgen.* Ze wachten, wanneer Hij wederkomen zal van de bruiloft, Hij is niet bij haar, Hij is een uitwonende Heere. O, als Hij eens wederkomen zal van de bruiloft als hun bruidegom. Wat een zalige verwachting. Met de kaars in de hand zien ze niet hun eigen licht, maar ze zijn uitzierende naar het licht van Zijn aangezicht. Er zijn mensen, die zo een vermaak hebben in haar eigen godsdienst. Ze hebben zoveel kennis, ze kunnen alles bespreken, en ze worden door anderen geprezen en bewonderd. In hun hart rijst de hoogmoed op, als ze met vermaak hun eigen licht beschouwen, maar ze verleiden zichzelf en anderen naar de spranken, die ze zelf ontstoken hebben.

Maar de kerk mag Hem verwachten, die Israël verlost van ongerechtigheden, uitzierende naar de God van het heil. *“Maar ik zal uitzien naar de Heere, ik zal wachten op de God mijns heils, mijn God zal mij horen.”*

Als hij wederkomt van de bruiloft, als Hij komt en klopt, wat vindt Hij dan? Bij de godsdienst vindt Hij een geopende deur, Jezus van Nazareth komt. Dan wordt de deur wijd opengezet. Ze gaan met Jezus door het leven, ze zingen en het komt er op geen duizend zonden op aan. Jezus heeft het al voldaan. Wat een misleiding.

Dat is bij de Kerk anders. Als Hij komt en klopt, dan wil dat zeggen, de de poort gesloten is op dat ogenblik. Hij komt kloppen door Zijn Woord, soms door oordelen, dan weer door zegeningen, of door krankheden, ook wel door het sterven van dierbaren.

Wat voor de godsdienst een geheim is, wordt door de Kerk ervaren, wanneer we lezen: *“Dezen namelijk de deur tot de stal doet de deurwachter open.”* De deurwachter, dat is de Heilige Geest. Hij komt de deur van het gesloten hart openen, door de bediening van de herders, als instrumenten in Zijn hand. Hij maakt plaats voor een kloppende Christus, en opent voor Hem de deur. Dat kan de Kerk zelf niet doen. Hij komt en klopt aan bij de Kerk. De ziel wil Hem binnen laten, en Hij wil binnengelaten worden. Van binnen is er een wachtend leven, een uitzierend leven.

De kaars van de belijdenis brandt. Als Hij dan komt en klopt, o, dan worden ze wakende bevonden. Hij behoeft maar één keer te kloppen, en dan doen ze Hem terstond open.

De slapende bruid laat Hem kloppen en wachten, en dan gaat de Heere voorbij. Hij trekt Zijn hand van het gat van de deur. Maar daar wordt haar ingewand ontroert om Zijnentwil. Ze staat op Hem open te doen, maar Hij was doorgedaan. De slapende Kerk wordt uitzierende Kerk achter de deur, want Hij is doorgedaan. Dan gaat ze

zoeken Hem, die mijn ziel liefheeft, wat zult u Hem aanzeggen? *Dat ik krank ben van liefde.* In Zijn afwezigheid gaat ze Hem aanprijzen: *“Hij is blank en rood.”* Dochters van Jeruzalem en Hij draagt de banier boven tienduizend. *“Al wat aan Hem is, gans begeerlijk.”* Dan gaat ze Hem belijden voor de mensen en als de Man van Zijn bruid gaat Hij haar belijden voor Zijn Vader, Die in de hemelen is, gelijk Hij gesproken heeft: Matth. 10: 32: *“Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, die in de hemelen is.”* Vs. 33: *“Maar zo wie Mij verloochend zal hebben voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is.”* Want al brandt de kaars en geeft zijn licht, ze kunnen toch met hun kaars de Zon niet naar zich toe trekken, maar als Hij komt en ze zijn bereid en toebereid, dan mogen ze leven uit kracht van Zijn inkomst, dan mogen ze Hem terstond opendoen. Dat kan alleen in een werkzaam leven uit kracht van bediening. *“Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden.”* Zalig, die mogen waken in donkere nachten en tijden. Aan onze zijde is het donker, maar de Heere is het eeuwige licht. Gans geen duisternis is in Hem. Aan Zijn zijde is geen donkerheid, al is het bij de Kerk donker. Hij zal verklaren, wat wij niet weten, of vatten kunnen. *“Voorwaar Ik zeg u.”* En wat gaat Hij dan verklaren? *“Hij zal Zich omgorden.”* O wonder, de Kerk moet zich omgorden en de kaarsen brandende houden, maar ook Hij zal zich omgorden, Hij, de Heere, hun Heere.

Het uur van verhuizing wordt dan het uur van ontmoeting, tot de volle gemeenschap met Hem. Wanneer ze door genade uit kracht van bediening zich hebben mogen omgorden de kaarsen branden, dan mogen ze Hem op Zijn eerste klop opendoen en Hij zal Zich omgorden en komen tot de wakende ziel, en de wakende Kerk.

De Kerk verlangt naar Hem, en Hij verlangt naar de Kerk. Onbegrijpelijk wonder! De dorst van de fontein naar de drinkers is nog groter dan de dorst van de drinkers naar de fontein. Om de arbeid van Zijn ziel zal Hij het zien en verzadigd worden. Hij ziet uit naar Zijn arbeidsloon. De Middelaar dorst naar Zijn dorstende Kerk. De Kerk gezond in het geloofsleven, in het donker verlangt om Hem in te laten. Hij moet de beletselen wegdoen. Dat kunnen ze zelfs niet. Dat moet de Koning doen. En zal hen doen aanzitten. Dat is hun verwachting, nog eens met Hem aan te mogen zitten. Dat is de rustplaats, die ze inwachten, net zolang tot dat Hij komt. Ze hebben wel eens een bemoediging gehad op een belofte, en dat gaf een ogenblikje rust, dat het nog wel eens gebeuren zou, maar dat was geen blijvende rustplaats, en mag dat ook niet zijn buiten Hem. Maar eenmaal mogen de wachtende zielen gaan rusten. In dat aanzitten ligt een volkomen rust, want wie zit, rust. *“En bijkomende, zal Hij hen dienen.”* De discipelen hadden eens twist onder elkander, wie van hun de meeste scheen te zijn. Maar Jezus berispt hen en vraagt: *“Wie is meerder, die aanzit, of die dient? Is het niet die aanzit? Maar Ik ben in het midden van u, als Eén die dient.”*

Daar verklaart die dierbare Jezus, dat de wachtende Kerk meer is dan Hij? Zij mogen straks aanzitten en Hij gaat dienen. Zij in de keuze en in de aantrekking van het leven dienen Hem. Ze zouden hun leven voor Hem willen geven, maar als Hij gaat dienen, dan wordt alles anders. Het werk houdt op, de geloofswerkzaamheid en alle eigen werk houden een ogenblik stil. Ze mogen aanzitten en Hij gaat dienen. O, die Bedenaar van het heiligdom, Hij dient hen als Profeet, als Priester en als Koning, ze krijgen licht van Zijn licht. Hij leidt ze in alle waarheid, want Hij is de Waarheid. Hij schenkt ze kracht als krachtelozen. Hij geeft ze het leven en vervult ze met Zijn genade. De wachtende zielen hadden geloofswerkzaamheden, maar als Zijn arbeid verheerlijkt wordt, dan staat de Kerk verwonderd. Als Hij in Persoon haar gaat dienen, dan wordt de Kerk verkwikt door haar Hoofd, in hart en leven. De aanzittenden ver-

maken zich niet in kaarslicht, als de Zon der Gerechtigheid Zijn licht afstraalt, o nee, hun vermaak is dan in het dienen van een Ander.

Wat wordt dat weinig ontmoet. Algemeen is men bezig met de beschouwing van eigen kaarslicht, de mensen zegenen elkaar in. Maar wat is dat tot oneer van Hem. De dienst van die Profeet, Priester en Koning benodigt men dan niet. Maar als Hij komt dienen, dan gaan al die menselijke idealen weg. Dan wordt er vermaak geschept in de dienst van een ander, en alles gericht op het dienen van Hem. Dan wordt Hij haar Dienaar, en allen verlustigen zich in de God verheerlijkende dienst van Hem. *En zo komt Hij in de tweede nachtwake en komt in de derde wake en vindt hen alzo, zalig zijn deze dienstknechten.*

Het is zwaar de nacht wakende door te brengen, wat duurt dat lang, voor dat eindelijk de vierde nachtwake ten einde spoed, en de morgen aan zal breken. Maar niemand weet in welke wake de heer komen zal, daarom zalig als ze wakende zijn.

Op aarde gaan ze inleven, hoe nodig het is, om geen slaapzucht te hebben. Ze leven in, dat ze uit de aarde aards zijn, ze zitten voor ze het weten zo weer gewikkeld in allerlei aardse beslommingen. O, dan is er geen vaardig waken, dan zijn ze genegen tot slaap. Wat is het nuttig en nodig om elkander aan te sporen, om onderling tot opwekking de werken van de Heere te melden. Het is zalig daarin wakende bevonden te worden. Wat moeten we allerwege donkerheid waarnemen, het is nacht van buiten, en het is nacht van binnen. Hoe donker is het niet in de belijdende kerk, waar voorheen zoveel heerlijke lichten geschenen hebben. Wat een duisternis allerwege.

Zien we naar het maatschappelijke leven, wat een verwarring, wat een Godsverlating, ja, over de gehele aarde ligt een diepe duisternis verspreid. In deze donkerheid wordt de kerk geroepen, om de kaarsen brandende te houden. En dan mogen ze hebben aanspraak en alleenspraak Alleenspraak hebben ze met de Heere, wanneer ze Hem aanroepen in de nood, hun kaars aan Zijn licht zoeken te ontsteken en wanneer ze Zijn sprake mogen beluisteren, wanneer Hij tot hun spreekt: *“Ik ben uw heil alleen.”* Aanspraak hebben ze aan elkaar, als de Kerk de Kerk niet verleid, maar als ze Hem naar voren brengt, om Zijn daden te gedenken, de Zijne alleen.

“Maar indien de heer des huizes geweten had, in welke ure de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en zijn huis niet hebben laten doorgraven.” De dief verricht zijn werk in de nacht en hij waarschuwt niet. Het is te laat, als het huis doorgraven is en we roepen dan: *“had ik maar gewaakt.”* De duivel is een briesende leeuw, en beoogt het eeuwig verderf. De duivel is een mensenmoordenaar van den beginne, dag en nacht is hij op de been. Wat al misleidende redenen om de zinnen te betoveren. Onder de toelating heeft de duivel grote macht. Deze dief is dag en nacht bezig om te doorgraven, zoekend wie hij zou mogen verslinden. Hij heeft een aanval gedaan op de stad mensziel, de mens heeft de oorpoort open gezet voor hem. De mens is toen vrij en moedwillig van zijn Maker afgevallen, hij die een beeldrager van God was, heeft dat dierbare beeld verloren en werd een beeldrager van de duivel. Heel de sieraad ging verloren, door een bondszonde.

Wat moeten we wel wakende bevonden worden, bij de verwisseling van uren, van jaren en van leven, want we weten niet, wanneer de dief komt. Wee degenen, die de aarde en de zee bewonen; want de duivel is tot u afgekomen en heeft grote toorn, wetende, dat hij een kleine tijd heeft.

Ook de dood komt als een dief in de nacht en het uur, wanneer hij komt is ons onbekend. Soms krijgen we zelfs geen waarschuwend ziekbed. Slapende in de ijdelheid van het leven wordt de mens plotseling overvallen door de dood, of over-

rompeld te midden van de talloze gevaren, die ons elke dag omringen, of waarin men zichzelf zorgeloos begeeft. *Als de heer des huizes geweten had, in welke ure de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben.* We weten, dat de dood zeker komt, maar wanneer, in de tweede of derde nachtwake? O, dat dan ieder waken mocht over zichzelf. De nachtwake kan lang duren, maar hij komt. Waakt dan te midden van gevaren, die leiden tot verwoesting.

“Gij dan, zijt ook bereid.” Waarvoor moeten ze bereid zijn? Om Hem te ontmoeten. Wanneer zal dat zijn? Ik weet het niet. Zal het in dit uur zijn of aan het eind van een lang leven? Maar als het uur komt en we hebben niet gewaakt, o wat dan? Waarheen dan? Als de ziel dan niet bereid is, dan is het te laat. U weet het uur niet en eens zal uwe kostbare ziel uitvaren, waakt dan. Ook voor het volk gaat er een spraak van uit. Het is zulk een gevaarvolle tijd. O, we moeten wel eens zeggen: Heere, wie zal van Jacob blijven staan?

Het is een tijd, waarin we het steeds weer moeten horen, hoe publieke zondaren praten over eeuwig leven. Hoewel het openbaar is, dat ze in zonde leven, toch zeggen ze: Denkt er om, ik ben bekeerd, God heeft het mij beloofd en Hij zal voor mij zorgen. Maar mens, denk niet, dat u met de zonde aan de hand een heilig God kunt ontmoeten, dat zal nooit kunnen. In de zonde zult u niet kunnen sterven, en dan naar de hemel gaan. O, doet dan alle beletselen weg, om vaardig het pad te kunnen lopen, houdt toch de kaarsen brandend en vraag om te mogen volharden tot het einde, om Hem tegemoet te zien, in een reine verwachting. Hoe veroordeeld ligt toch die wakeloosheid. Geve de Heere toch genade om het te betrachten. Zo zijt dan bereid. Laten de dagen en de nachten er van getuigen, van het waken en van het wachten.

Zo worden wakers uitzierende en missende mensen. Wanneer zult U komen en de begeerte geven? Maar denkt niet in de zonde te kunnen leven, en dan toch zalig te sterven, alle hindernissen moeten weggenomen worden. *Haat ook de rok, die van het vlees besmet is.* Hebt geen gemeenschap met dieverijen en hoererijen, want de hemel is geen pakhuis. Daar komen geen ongewassen zondaren maar gezaligde mensen in het dierbare bloed van Christus.

Hij komt bij ons aankloppen, door ouderdom, of door ziekte. Dan vraagt de Kerk: Heere, wat wilt U? Wat is hiermee uw oogmerk? Komt U mij halen, of is het een bezoek? Als uitzierende Kerk hebben ze dan meer gemis dan bezit. De Heere wil de volle gemeenschap en dat wil de Kerk ook. Hij gaat Zich omgorden, volk! Dan zullen ze mogen rusten in Zijn zoete tegenwoordigheid, En die rust zal heerlijk zijn. Daar mogen ze aanzitten en Hij zal bijkomen en hun dienen tot heilig vermaak van de Kerk, het vermaak in het dienen van Hem, die is de Bedienaar van het heiligdom, van hart en leven, tot bewondering van Zijn liefde, Zijn wijsheid en Zijn goedheid.

Waarom moeten wij bereid zijn? Ach het uur van onze dood is onbekend. Hiskia wist het. Het was hem bekend gemaakt, dat hij nog 15 jaar te leven kreeg. Maar dat is zeldzaam. Het volk weet de het uur niet. Dit houdt de Heere voor zichzelf om wijze redenen, die enkelen die het bekend gemaakt worden, voor hun sterven, daar heeft dan de Heere ook weer wijze redenen mee. Maar het uur van de komst van de Bruidegom ten jongste dage, die weet niemand. De Vader weet het wel, maar de Zoon naar Zijn menselijke natuur weet het ook niet. *Van die ure weet niemand, noch de Zoon, dan de Vader,* want hoewel Christus eenswezens zijnde, met de Vader en Heilige Geest, dus naar Zijn Godheid alwetend was, was Hij naar Zijn menselijke natuur niet alwetend.

Het volk weet het ook niet, en dat bewaart hen voor zorgeloosheid. Wat zou het zijn, als iemand eens wist nog 20 jaar te leven te hebben, wat een zorgeloos leven zou dat kunnen baren, als God het niet verhoedde. Izak sprak tot zijn zoon: *“Zie nu, ik ben oud*

geworden en ik weet den dag mijns doods niet.” David wist het ook niet. In Psalm 119 zegt hij: *“Hoevele zullen de dagen uws knechts zijn?”* Dat ze het niet weten, dat zet een gezond geloof aan tot waken. Dan wordt Mozes gebed verstaan: *“Leer ons alzo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen.”*

Omdat het uur onbekend is, omdat het een wachten is en een uitzien, daarom komt het tellen van de jaren, ja, van de dagen in beoefening, dan leren ze de verwisseling van jaren opmerken. Als Hij komt, dan hebben ze het huis niet laten doorgraven. Dan is er een bereidheid van leven, die uitziet naar het eeuwig zalig leven. Want als Hij komt, dan zal de eeuwige zaligheid volgen. Dat is de laatste verwisseling volk.

Zonder nachten, zonder dagen.

Zonder ooit meer naar de tijd te vragen. Daar zijn tijd en uren uit.

Daar is eeuwig het besluit.

Het wordt een uitzien naar het laatste uur, om die zalige en dierbare tegenwoordigheid eeuwig te mogen genieten. En die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft, niet alleen, o nee, maar met Hem, met de Bruidegom. En daar zal het licht van hun kaars, opgaan in het eeuwig licht in de aanschouwing van Zijn Aangezicht. Daar behoeft u niet meer te waken, daar zal geen tweede, of derde nachtwake meer zijn. Daar zijn Hij en de Kerk verzadigd met vreugde; eeuwig.

Zingen: Psalm 130: 3-4

TOEPASSING

Toehoorders uw tijd is altijd bereid. Bent u bereid? Vissen weten de tijd van vangen niet. Maar evenmin weet een mens de tijd, wanneer de dood hem vinden zal. Nog een enkel uur, dan zal het jaar onzes Heeren weer voorbij zijn. Sommigen zijn dit jaar met ons begonnen, maar ze hebben het niet mogen voleindigen. Hoevelen denken aan dierbare panden die met Nieuwjaar nog leefden. Daar zijn weduwen, die haar man naar het graf hebben moeten brengen, of weduwnaars, die hun vrouw moesten afstaan. Of moest u een broeder of zuster zien zinken in het graf, of ouders, werd u een dierbaar kind ontrukkt? Hij of zij is niet meer. In het leven alhier tellen ze niet meer mee. Ze zijn in het koude graf gezonken. Voor hen is het eeuwigheid geworden, voor hen behoeft niet meer gevraagd te worden. Waren zij bereid? Of zijn ze zonder hoop afgereisd naar die verre gewesten van de eeuwigheid? Vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God en dan onverzoend, nameloos erg. Als we vijf minuten de kreten en jammerklachten uit de rampzaligheid van de verdoemden konden horen, dan konden we niet meer leven, als dat eens inslag kreeg naar binnen. Daar zijn ze eeuwig God kwijt, maar zonder smart, o, een eeuwig vloeken en lasteren wordt daar gehoord.

Hier op aarde zou u uit kracht van opvoeding niet tussen lasteraars kunnen leven, maar daar zult u er eeuwig tussen moeten leven en verkeren en uw mond zal zelf de vreselijkste lasteringen uitspreken. En dan onbereid te staan voor zo een grote, en ontzaglijke eeuwigheid. Vaders, moeders, meisjes en jongens, kinderen, de dood wenkt ieder uur. Mocht er nog een voor- en toebereiding zijn voor de eeuwigheid, in de verwisseling van het jaar, door de Koning van de eeuwige liefde.

Na deze tijd zal er geen tijd meer zijn. Nooit meer! Op aarde is het donker. Ook in ons land is het duister tastbaar en het ongenoegen van God is voelbaar en op land en volk uitgespreid. Donker is het ook in de kerk. Waar is het licht van vroeger eeuwen gebleven? De Heere haalt Zijn volk thuis, en we horen schier niet meer van toebreding van zielen. En die nog zijn van Jacob, wie zal blijven staan?

Het is alles een afvloeiing, en een doorvloeiing naar en met de wereld. *“Hoe is het fijne goud zo verdonkerd en de aarden flessen gelijk geworden”*, klaagde Jeremia door

de Geest van de profetie in de oude dag. En hoe is het vandaag? Waar wordt nog iets van dat tere, nabije leven met God gevonden? Men gaat op zichzelf, of men gaat op in elkaar maar wie mag zichzelf nog eens verliezen in de Heere?

Het praat-christendom groeit en bloeit. Die kunnen zingen en danken in het donker, maar alles zonder grond, ze hebben geen kennis aan de praktijk van de godzaligheid. Maar weet, dat in de eeuwigheid alleen Zijn werk zal gelden.

Volk des Heeren. Het uur komt. Wanneer? We weten het niet. O, weest dan bereid. Doet alle hindernissen van uw consciëntie weg. Kost het u een paar vrienden, o koop de waarheid, maar verkoop ze niet, ook niet terwille van vrienden, die u er zo graag bij zou willen houden. Tracht uw kaarsen brandende te houden, als een lichtpuntje in deze donkere tijd. Jezus Christus staat gereed. Mocht u de Middelaarsdeugden maar melden en uitdragen en zo uw licht laten schijnen voor de mensen. Leer in die weg verstaan de noodzakelijkheid om te vragen om genade en de Heilige Geest. Het vlees is zwak, de slaap overvalt ons, voor we het weten, klaag veel over wakeloosheid te midden van de aardse dingen, die ons omringen, en af zoeken te trekken.

Want zo kunt u niet sterven, wanneer onze ziel te veel van het wereldse inneemt. Ds. Ledeboer kwam eens aan het sterfbed van een vrouw. Ze lag er zo gemoedelijk en gemoedigd bij en op Ledeboers vraag, hoe het er bij stond, antwoordde ze, dat ze bereid was om te sterven, want ze ging naar huis. Maar Ledeboer was er niet blij mee. Het stond hem niet aan, haar zo te horen spreken, want als hij rond zag naar haar kinderen, zag hij niets dan mode en wereldsgezindheid. Hij wees de vrouw op de tegenspraak van haar woorden en uitleving in haar gezin en vroeg haar, of ze zo kon sterven. Dat sloeg bij die vrouw naar binnen. Haar hart werd geraakt en in diep berouw riep ze uit: "O, ik heb me vergist, zo kan ik niet sterven." Ze beweende haar schuld voor de Heere en beleed haar zonde, van toegevendheid. Voor moeders ogen moesten de kinderen toen de mode verbranden. Toen kreeg ze behoefte aan wassing van haar consciëntie in het dierbare bloed van de Heere Jezus, wat ze ook geschonken werd. Toen kon ze, en mocht ze gaan sterven in vrede.

Het is een benauwde tijd en toch moeten we God ontmoeten. Ik vrees, dat velen verkeerd staan en verkeerd uit zullen komen.

Volk, hebt u leren kennen een weggevalen schuld? Is uw schuld bedekt door een openbaring van Jezus Christus? Maar bedekte schuld is geen vergeven schuld.³ In die vrucht, toen het zo gemakkelijk was, toen had u kunnen sterven. De schrik was weg, de wet zweeg, de consciëntie veroordeelde niet meer. In de vrucht kon het wel, maar nu, kunt u nu met de verteerde vrucht sterven? Immers nee!

Nu heeft de ziel betrekking op God en toch is het haar benauwd. Ze vragen nu om verzoening, niet om bekering, dat was vroeger, toen was het: "Och werd mijn ziel door U gered." Maar nu gaat hun ziel uit naar toepassing tot verzoening met dat dierbare Goddelijke Wezen. Het is waar, dat wordt weer een smartelijk gevoelig leven, om zich met alles wat er is gebeurd, noch onverzoend met God te staan op aarde. *Maar er is een fontein geopend voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid.* De hoeveelheid zonden behoeven van Hem niet af te schrikken. *Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer.* Dan mogen ze wel eens

³ Deze uitdrukking werd vroeger veel op gezelschappen gebruikt om aan te tonen dat er meerdere groei en wasdom in de kennis van een verzoend God en Vader te krijgen is. In Bijbels taalgebruik klopt het niet met Psalm 32:1. Als God de zonden bedekt zijn ze verzoend, maar de zekerheid ervan is een andere zaak.

pleiten op het verbond. Aanschouw het verbond, want de duistere plaatsen van het land zijn vol woningen van geweld. Dan zien ze uit naar die zalige verzoening, tot ze die mogen proeven en smaken door de eeuwige verzoening van de verbondsdienaar Jezus Christus. Wanneer ze dan worden afgevraagd: weet u het wel, waar uw zonden gebleven zijn? Dan mogen ze antwoorden, die zijn weggenomen door Hem, Die voor ons een eeuwige gerechtigheid heeft aangebracht. O, mocht er dan iets van uitstralen. Niet onze bekering moeten we naar voren brengen, maar Christus in Zijn schoonheid. Dat is een schone belijdenis. Maar wat is de dwaasheid van het schepsel groot. Na ontvangen genade, moet de belijdenis nog zijn, mijn plaats is naar verdienste in de eeuwige gevangenis. Ik weet te zijn van de buik en baarmoeder af een overtreder. Maar Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave. Hij sprak: Ik wil niet dat deze in het verderf nederdale, Ik heb verzoening gevonden. De voorslag van de verzoening gaat van de Vader uit. Volk, in het laatste uur zal de Zoon komen. Hij zal u verlossen van de zonde, van alle gebrek, van uw dwaasheid. Hij heeft verlangd naar ons, o, weest dan bereid. Bent u in uw gevoel onbereid? U wordt bereid verklaard door Hem. U moet niet ingaan met ervaring, maar met Hem de Bruidegom. Dan zal de poort geopend zijn. Geen geklop zal meer nodig zijn, maar u zult door de poorten ingaan in de stad.

Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens en zij door de poorten mogen ingaan in de stad. Wat zal dat zijn, uit dit donkere heden, in het zalig licht. In die plaats te mogen zijn, waar de vromen wit zijn en wandelen in het eeuwig licht.

Dan zijn het doorgeleide mensen. Daar zijn ze volkomen gewaarborgd tegen gevaar. Daar zullen ze eeuwig zalig leven in het paradijs zonder slang. Wees dan zo bereid, omgordt de lendenen en houdt de kaarsen brandende. Houdt er geen zonde op na. Weest getrouw aan de belijdenis. *Zijt heilig, want Ik ben heilig, zegt de Heere, wordt dan ook heilig in al uw wandel.*

Daar zal eenmaal Christus verzadigd worden met Zijn arbeidsloon. *Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden. "Maar ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken."* Mocht het gesprokene Woord nog gezegend worden tot eeuwige zielewinst en roem en eer van Zijn Naam. Amen.

Nazang: Psalm 79: 5